

SADECE YILDIZLAR

ŞAHİTTİ

(ROMAN)
Habib MERT

KERBELA

Kerbela Yayınları: 03

Eserin Orijinal Adı:

Sadece Yıldızlar Şahitti

Dizgi Ve Mizanpaj:

Habib MERT

Kapak:

Kerbela

Baskı:

Er Matbaacılık

Yıl: 2007

İsteme Adresi:

Kerbela Yayıncılık

Ziya Gökalp Mah. İst. Cad. Camii Sok. No:7

K.Çekmece/ İSTANBUL

Tel: (0212) 670 52 70

BİRİNCİ BÖLÜM

Yusuf, sıcaktan bunalmış, yorgun bir şekilde kendini açık olan kapıdan içeri attı. O kadar terlemişti ki, başından dumanlar yükseliyordu adeta. İçeri girip usulca evin kuytu köşesinde bulunan tahta divana uzandı. Derin bir oh çekti. Tek göz evlerinin taş duvarları, bir nebze olsun serinletmişti harareten bitap düşmüş bedenini. Başını kaldırıp, hasretle çok düşkün olduğu annesini aradı. Annesi odada yoktu. Çok geçmeden elinde, yıkayıp dışarı astığı çamaşırlarla içeri girdi. Divanda bitap bir şekilde uzanmış yatan Yusuf'u görünce, kucaklayan bir sesle:

—Ne zaman geldin tosunum? Çok mu yoruldun, diye sordu.

Yusuf, yavaşça doğrularak:

—Az önce geldim anneciğim, diye cevap verdi. Hiç sorma, vallahi yorgunluktan ve sıcaktan öleceğim nerdeyse. Allah akıbetimizi hayır etsin, dışarıda cehennem sıcağı var sanki.

—Kalk elini yüzünü yıka da yemeğini ye. Sonra da yatar dinlenirsin.

—Önce bir namazımı kılalım, sonra yemek yerim anneciğim.

Yusuf, abdest almak için uzandığı divandan henüz kalkmıştı ki, naralar atarak babası içeri girdi.

—Allah'ına... Kitabına... Bu sıcak ne yahu? Beynimin kanı kaynadı. Hanım! Hanım! Neredesin yahu?

—Buradayım bey! Ne istiyorsun söyle?

—Elinin körünü istiyorum. Bir gün olsun geldiğinde sofraya hazır olmayacak mı?

—Tamam bey! Hemen hazırlarım. Sen otur hele.

Belli ki, adam yine içmişti. Kör kütük neye, kime çatacağını bilmiyordu. Kadıncağız yıllardır onun bu hallerine katlandığı için, artık bu durum onun için sıradan bir vazife halini almıştı. Tek korkusu çok dindar olan oğlu Yusuf'tu. Babasına karşı günden güne içinde bir kin büyüttüğünü o da farkındaydı. Bazen babasının naralarına karşılık vermek için ayağa bile fırladığı oluyor fakat annesinin yalvaran bakışları bu girişimi sonuçsuz bırakıyordu.

Yusuf, yine öfkeli bakışlarla babasını süzdükten sonra dışarı çıktı. Abdest alıp içeri girdiğinde, sofraya hazırdı. Babası şuursuz ve hayvani bir iştahla sofraya kurulmuş, Allah'ın sunduğu helal rızkları, içkisiyle karıştırarak oluşturduğu haram kokteyliyi ardı ardına yuvarlıyordu. Babasının o vahşi görüntüsü karşısında bütün iştahı kaçan Yusuf, seccadesini alıp odanın bir kenarında namaza durdu. Yusuf namazda iken, babası ağzının şapırtıları arasında, her zamanki gibi o alaycı ve aşağılayan tavrını takınarak Yusuf'a döndü.

—Ooo! Bey efendi yine görünmez âlemle irtibata geçti.

Sonra karısına dönerek şuursuzca devam etti:

—Bu çocuk kime çekti yahu. Başka birinden mi peydahladın yoksa. Bak sana beni andıracak tek nişane dahi taşımıyor sıpa. Tıpa tıp şu cami imamı total Mustafa... Ha ha ha...

Kadıncağız ağlamaklı bir sesle:

—Ne olur bey! Diyebildi.

Sonra ağzındaki lokma boğazına düğümlenmişçesine, ıkına sıkıla sofradan kalkıp dışarı çıktı. Duvarın dibine oturup, için için mırıldanmaya başladı:

—Sabır ya Rabbim! Sabır. Sen her şeyin sahibisin. Senin her şeye hükmün geçer. O rahmet tadındaki ellerini

şifa niyetine bu cahil kulunun da başına çek ki, o da ıslah olsun. Onun da gözlerinin körlüğü bitaraf olsun. Ya da Yusuf'umu koru. Öylesine bir şeytandan Yusuf'um gibi bir meleşî nasıl var ettiyse kudretin, çek bu şerrin elinden al yavrumu. Sabır ya Rabbim, sabır ...

Yusuf, babasının alaycı ve küfürlü sözlerinin arasında sinir krizleri geçirerek namazını bitirip, zoraki kendini dışarı atabilmişti. Babası ise, şeytani kahkahalar atarak sofranın başında öylece sızmıştı. Dışarı çıktığında annesinin duvarın dibinde oturup ağladığını gördü. Yavaşça yanın oturup elini annesinin omzuna attı. Cebinden çıkardığı mendille annesinin yanaklarını sildi ve usulca başını annesinin omzuna yasladı.

—Kendini üzme güzel anam. Benden yana da endişelenme. Ben ki o yüce var edene sonsuz bir muhabbetle bağlanmışım. Onu kendime yar, peygamberi ve elçisi Hz. Muhammed'i (s.a.a) de yaren bilmişim. Benim Ali-yel Murtaza gibi bir modelim var. Nasıl ki o, karşılaştığı onca zulüm ve haksızlığa sabretti, yalnızlığını, derdini kör bir kuyuya döktü... Onlardan öte yol, onlardan öte ahkâm mı var anam. Onlar sözde sadakati, zorda sabrı emretmişler. Böyle küçük şeyler karşısında hiddetlenip gaflete düşmeğî değil. Babam ne yaparsa yapsın, ben onu zaten yıllar önce kaybetmişim. O çocukluğumun yiğit kahramanını, Allah'ın o eşsiz kudret ve rahmetine defin edip, ben sabrına sarılmışım güzel anam. Sen sıkma canını. Ben onun seviyesine inmemegi de senin o haykıran suskunluğundan öğrendim.

Kadıncağız, nemli gözlerini biricik oğluna çevirip, adeta gözleriyle onu okşamaya başladı. İçi rahatlamıştı. En

azından oğlunun imanla kuşanmış karakterine güvenmek zorundaydı.

* * *

Zaman denen değirmen, Yusuf'un babası Salih'in de ömrünü öğütüp özüne, toprağa ekmiş, Yusuf'u yetim, anası Gülsümü de dul bırakmıştı. Artık ana oğul dünya denen o yalancı cennette baş başa kalmışlardı. Tek göz evleri, ölünün ardından yakılan ağıtlarla değil, edilen dualarla haftaları ve ayları yola salmışlardı. Artık o taş duvarlarda yankılanan Salih'in sarhoş naraları, şeytani kahkahaları değildi. Anne ve oğlun rabbani sözcüklerden dizdikleri duamsı musiki yankılanıyordu. Haykıran suskunluk yerini ruhani bir dinginlik ve huzura bırakmıştı.

Yusuf, yine kunduracı Halim Usta'nın yanında çalışıyor, Gülsüm Hanım da ihtiyarlığın verdiği dinginlik ve yorgunlukla elinden geldiğince günlük ibadetlerini yerine getirmeğe, o dönüşü olmayan son yolculuğa azığını hazırlamaya çalışıyordu. Arta kalan zamanlarını da oğlu Yusuf'un hizmetine ayırıyor, karınca kararınca, ihtiyar bedeni el verdiğiince oğlunun eğri eksiğini gidermeğe çalışıyordu.

Yusuf, yine yorgun geçen bir günün ardından, elinde annesinin sipariş ettiği üç beş öteberi, ter kan içinde kendini zoraki eve attı. Elindekileri kapının arkasındaki ocağın yanına bırakıp, divanın yanına nurdan bir top gibi sinen anasının yanına oturdu. Anasının solgun yanaklarından öpüp, ellerini avuçlarının içine aldı.

—Gene niye susuyorsun anaların en güzeli?

—Yok, bir şey oğlum...

—Yok yok! Senin bir derdin var. Ben anamı tanımaz mıyım?

—Vallahi oğlum! Benim senden gayrı ne derdim olacak. Bir hayırlısıyla seni baş göz edebilseydim...

—Hee şimdi anlaşıldı senin derdin. Hele bir dur anam. İşleri bir yoluna koyayım. Acelesi yok. Geç olsun hayırlı olsun.

—Öyle de oğlum. Ölüm ferman dinler mi? Yarına çıkacağımıza garantimiz mi var? Bir ayağım çukurda. Benim de fermanım geldi gelecek...

—Öyle konuşma anam. İçimi durup dururken daraltma hele. Sonra bir kunduracı çırağını kim kendine yakıştırır bu zamanda?

Belli ki oğlunun sözlerine içlerlemişti kadıncağыз. Derin bir of çekti. Sonra ağaran kirpiklerinin ardında birer hüznün feneri gibi parlayan gözleriyle oğlunu kucakladı.

—Memleketin bütün kızları sana kurban olsun ey evlatların Kербela kokulusu. Bu koskoca memlekette yok mu bir Zeynep, bir Zehra yok mu sana? O zaman Allah kimin hatırına sana bu hidayeti bağışladı? Kimin için imanımla, Ali'yyel Murtaza'nın ahlakıyla süsledi seni?

—Of anam, of! O kadar temiz kalplisin ki, her şeyi kendi yüreğınle değeriendiriyorsun. Belki bir Zeynep, bir Zehra yok ama onların şuurı ve ahlakıyla bezenmiş nice helal süt emmişler var. Nice Ehlibeyt aşkıyla yanmışlar var. Ama bende onları hak edecek, onları çekecek bir tılsım var mı?

—A güzel oğlum! Bu çirkin dünyada kaç kişi daha on beşinde düştü o aşka senin gibi? Kaç kişi nefesine sırt çevirip, Allah'ın hükmüne yüz çevirdi? Hele bu fakirlikte, hele Salih gibi bir babanın despotluğuna rağmen, kaç süb-yan senin gösterdiğin sabrı ve sadakati gösterebildi?

—Her neyse ana! Allah hayırlısı neyse onu elbet nasip edecektir. Allah takdir ederse en güzelini takdir eder. Yine de biraz sabret anam. Seni soysuz bir insanın minnetine koyacağıma hiç evlenmem daha iyi.

Daha sonra anasının kırışmış saçlarını okşayıp ayağa kalktı.

—Müsadenle ben namazımı kılayım, sonra konuşuruz. Sen içini ferah tut, benim cefakâr anam.

Gömleğinin kollarını yukarıya doğru kıvrarak dışarı çıktı. Abdest alıp içeri girdiğinde, anası çoktan namaza durmuştu bile. Seccadesini alıp, bir köşede kendisi de namaza durdu.

Namazını kılıp seccadesini topladı. Anasına baktı. Anası secdeye eğilmiş öylece duruyordu. Kendi kendine:

—Allah Allah! Diye mırıldandı. Ben mi hızlı kıldım namazı, yoksa anam mı yavaş kılıyor?

Sonra divana oturup, tedirgin gözlerle anasını izlemeğe başladı. Yok, anası kımıldamıyordu bile. Dua ediyor diye biraz daha bekledi. Ama anasında küçük bir değişiklik bile yoktu. Öylece secdeye eğilmiş vaziyette duruyordu. Sanki o şekilde derin bir uykuya dalmış gibiydi. Daha fazla dayanamayıp anasına seslendi.

—Ana, ana! Namazın bitmedi mi? Hadi kalk karın çok acıktı. Hadi kalk da yemek yiyelim.

Bunları söylerken yüreği titriyordu. Korkuyordu fakat farkında değildi. Buz gibi bir rüzgâr sanki damarlarında, iliklerinde soluklanıyor, bütün bedenine bir yalnızlık, bir öksüzlük hissi veriyordu. Farkında değildi ama ağlıyordu. “ana, ana” diye seslendiğinde sesi titriyordu. Anasına dokunmak, onu uyandırmak istiyordu, korkuyordu. Öyle ya bir de uyanmasa ne yapardı? O dipsiz yalnızlık

içinde kime tutunurdu? Yaşamak için hangi nedeni uydu-
rurdu kendince?

Oturduğu yerden kalktı. Korkularına tutunarak ana-
sına tekrar seslendi:

—Ana, ana! Hadi kurban olduğum. Hadi kalk.

Artık sesindeki dinginlik bir feryada dönüşmüştü. Artık korkularının azgın dalgaları arasında serseri bir çare-
sizlikle imdadi haykırırlara bırakmıştı bütün zavallılığını,
bütün yalnızlığını... Kendini tekrar toparlayıp anasını sil-
kelemeğe başladı. Anasının soğuk bedeni dalından kopan
kuru bir yaprak gibi usulca hasırın üstüne süzüldü. Bakış-
ları donuktu ama hâla, oğulcağızını sıcak sıcak okşuyordu.
Gözbebeklerinde gizleyemediği bir arzunun titreşimleri
yansıyordu sanki.

Anasının cansız bedenini gören Yusuf, hıçkırık-
larla o buz kesmiş, ruhsuz emanetin üstüne çullandı. Sim-
siyah bir çaresizlikle anasını kollarının arasında sıkmaya
başladı.

Sonra başını kaldırıp, nemli gözlerini hesap sorar
gibi anasının donuk bakışlarına dikti:

—Söyle ana! Şimdi ben ne yapayım? Şu bedbaht
hayata ne yüzle sarılayım? Ben ki korkularımdan, yalnızlı-
ğımdan ve bütün çirkinliklerinden dünyanın, kaçıp kaçıp
sende saklanırdım. Bütün cesaretim sendin ana. Bütün kor-
kularım da sen olmak zorunda mıydın? Bütün sevaplarım
sendin, Hüseyin'i yalnızlığımın başına çekilen şefkatli el-
din Fatma tadında. Şimdi susuzken sana, yanmışken bağ-
rım böyle Kerbelaca, Fırat'a karışıp umarsızca gidecek
misin? Kimden dinleyeceğim şimdi ben sine zenleri? Kim

anlatacak Hüseyin'i, Abbas'ı, Kasım'ı... Bu taştan duvarları kim çınlatacak Zeynep'i hıçkırıklarla? Yaralı bir kuş gibi, yarım kaldım anam.

Hıçkırıklar, artık konuşmasına, feryat etmesine izin vermiyordu. Öyle ki, boğazına düğümlenen çaresizlik soluğunu kesiyor, daha yeni doğmuş bir bebek masumiyetiyle sadece “anne, anne” diyebiliyordu.

Anasının cansız bedenine sarılmış vaziyette, bitap bir şekilde öylece kendinden geçmişti. Kendine geldiğinde akşam karanlığı çökmüş, her taraf siyaha bürünmüştü. Sanki bütün tabiat, canlı cansız ne varsa Gülsüm'ün yasını tutuyordu. Ne bir soluk vardı havada, ne de etrafta bir canlılık vardı. Her şey sus pus olmuş, ayrılığın kıyısında bir bedende bütünleşen o iki canı rahatsız etmek ten çekiniyorlardı sanki.

Yusuf, gözlerini bir an olsun anasından alamıyordu. Anasıyla ikisi yıllar yılı babasının zulüm ve çirkinliklerine karşı, bir bedende birleşen asi ruhlar gibi mücadele etmiş, sabırdan bir mabet yaratmışlardı, o mütevazı ama cennet kokulu evlerinde. O taştan örülmüş, tek odalı evi annesi çok severdi. Orayı maddeden yoksun ama manayla süslenmiş, Zehra'nın evine benzetirdi. Bu yüzden Yusuf da o evi çok severdi.

Anasının başını dizine alarak, yanaklarını okşamaya başladı.

—Daha fazla ağlayıp seni rahatsız etmeyeceğim anam. Eğer istersen bu geceyi seninle geçirmek istiyorum. Son kez kollarında uyumak, o buz kesmiş bedeninden içime akan şefkati koklamak istiyorum. Biliyorum sen bu evi çok seviyorsun. Onun için seni hemen koparmayacağım evinden.

Sonra oturduğu yerden kalktı. Duvar da asılı duran Kuran-ı Kerim'i alıp, yeniden anasının başucuna oturdu. Yasin Suresini açıp okumaya başladı. Okudukça, içine müthiş bir ferahlık süzülüyordu. Annesine karşı son görevini yerine getirmenin huzuru doluyordu kalbine. Bir türlü anlam veremediği bir duyguydu bu. Bir yandan Kuran okuyor, bir yandan da beynini işgal eden düşünceler yumağını çözmeğe çalışıyordu. Sureyi okuyup bitirdikten sonra, daha da ferahlamış bir şekilde yeniden annesinin başını dizlerinin üzerine aldı:

—Allah gittiğin yerde utandırmasın güzel anam. Mekânın cennet olsun. Garip bir duygu ama sanki alıştım gibi öldüğüne. Rabbani bir teselli çöküverdi birden isyanvari haykırışlarıma. Sanki nurani bir el, silip süpürdü içimde çöreklenmiş olan korku ve çaresizliği. Güzel anam! Hep derdin ya, “Derdi veren Allah, sabrı da beraberinde verir” diye. Haklıymışsın. Seni öyle cansız, öyle uzak görünce, bir anda gaflete düştüm. Kendimi yalnız, biçare hissettim. Bir anda sahipsiz olmadığımı, koruyan ve gözetken Allah'ı, her an Salih gönüllerle beraber olan imamım Mehdi'yi yanı başımda hissettim. Allah, peygamber ve ehlibeyt'i seni de yalnız bırakmasın inşallah. Benim o sübyan beynimi böylesi bir mücevheratla süslediğin için sana minnettarım. Yoksa halim ne olurdu? Kime sığınır, kimden yardım dilerdim? Allah ruhunu şad, akıbetini hayır etsin anam.

* * *

Yetim Yusuf, artık öksüzdü de. Allah'tan ve inandığı değerlerden başka sığınacağı bir yakını kalmamıştı artık. Yine Kunduracı Halim Usta'nın yanında çalışıyor, boş zamanlarını ise, Mahallenin imamı Mustafa Hoca'nın verdiği Arapça ve Farsça derslerine iştirak ederek değerlendiriyordu. Hiç şüphesiz en zor anları ise eve geldiği anlardı. Aradan yıllar geçse de kapıyı anahtarla açmaya pek alışmamıştı. Çünkü elini ne zaman anahtara atsa, anacığının yokluğu demir bir ökçe gibi sol yanına oturuyor, yüreğinde biriken hasret ve minnet duyguları gözlerine hükmediyordu.

Vakit gece yarısını biraz geçiyordu. Yusuf, camiden çıkmış, eve doğru yürüyordu. Eve varmasına on, on beş metre kalmıştı ki, arkadan birinin seslendiğini fark etti. Dönüp baktığında kimseyi göremedi. Biraz daha dikkatli baktı. Duvarın dibine çökmüş adamı zoraki seçti karanlıkta. İlk önce çekindi adamın yanına gitmeğe. Biraz düşündükten sonra, çekingen adımlarını adama doğru sürüklemeye başladı. Karanlığın içinde duvarın dibine çömelmiş olan, sakallı, nur yüzlü, yaşlı adamı görünce:

—Bana mı seslendin amca, diye sordu.

Yaşlı adam, gülen gözlerle Yusuf'un yüzüne bakıyordu. İki yabancı birbirlerini uzun uzun süzdükten sonra, Yusuf tekrar sordu:

—Amca! Bana mı seslendin?

Yaşlı adam, kucaklayan bir sesle:

—Evet yavrum, dedi. Sana seslendim. Nasıl söylesem bilmiyorum. Bu geceliğine misafir kabul eder misin?

Yusuf, biraz düşünmek gereği duydu. Ne de olsa adamı tanıımıyordu. Gecenin bu vakti sokakta her gördüğüne güvenemezdi ya. Yusuf'un tedirginliğini fark eden yaşlı adam:

—Bak oğlum! Dedi. Mecbur değilsin. Eğer rahatsızlık vereceksem boş ver canın sağ olsun.

Yusuf, adamın alçak gönüllü ve içten tavrı karşısında daha fazla dayanamadı.

—Hadi kalk amca! Zaten ben de yalnız yaşıyorum. Allah ne verdiyse yer, içer dertleşiriz.

Adamın ayağa kalkmasına yardım ederek, evin yolunu tuttular beraberce. Eve geldiklerinde, Yusuf adama yer gösterip, hemen yer sofrasını hazırlamaya koyuldu. Birkaç öteberi sofraya dizdikten sonra:

—Buyur amca, diyerek adamı sofraya buyur etti.

Yaşlı adam, usulca sofranın kenarına çöktü. Sonra Yusuf ‘a döndü.

—İsmi ni bağışlar mısın yavrum?

—Yusuf...

—Memnun oldum yavrum. Benim ismim de Cafer.

—Ben de memnun oldum amca.

—Neden yalnızsın? Kimin kimsen yok mu?

—Yok amca. Babamı iki sene önce, anamı da iki üç ay önce toprağa verdim.

—Nasıl yani, başka kardeşin yok mu?

—Yok. Benden başka çocuğu olmamış anamın. Rahim kanseri olduğu için rahmini aldırmişti.

—Ya amcan, dayın, halan...

—Bir halam var ama... Boş ver amca. Daha fazla anlatmak istemiyorum. Biraz da sen bahset. Bu saatte ne işin var sokakta?

—Uzun mesele oğlum! Hiç anlatıp başını ağrıtmayayım.

—Anlat amca, anlat. Daha sabaha çok var.

—Tamam da oğlum! Sen işe falan gitmiyor musun?

—Yarın izin günüm amca. Anlayacağın sabaha kadar rahat rahat sohbet edebiliriz.

—İyi madem yarın izinlisin, mesele yok o zaman. Dedim ya oğlum, uzun mesele. Kimisi senin gibi yokluğun kahrını çekiyor, kimisi de benim oğlum gibi kadir kıymet bilmiyor. Belli ki benim de imtihan şeklim böyleymiş.

—İyi de amca, anlattıklarından hiçbir şey anlamadım. Bu saatte sokakta olmanla oğlunun ne alakası var?

—Olmaz mı Yusuf oğlum? Oğlum oğul olsa benim ne işim var bu saatte sokaklarda?

Yusuf iyice meraklanmıştı. Merakını saklayamadı.

—Çayını tazeligim de hele baştan anlat Cafer amca. Hiç rahatsız olma. Farz et ben de senin oğlunum.

—Allah ne muradın varsa versin oğlum. Dedim ya, oğlum... Benim tek göz ağrım. Recep'im... İyiydi, hoştu. Ta ki evlenene kadar... Annesi rahmetli olunca, evde işlerimizi çekip çevirecek bir hanımın yokluğuna ikimiz de alışamadık bir türlü. Hem rahmetlinin vasiyetini gecikmeden yerine getirmek, hem de oğlum Recep'i dünya gözüyle baş göz edebilmek için alelacele bir kız bulup, oğlumu evlendirdim. Allah var helal süt emmiş bir kızdı gelinim. Adı Sakine'ydi. Namazında niyazında, ar namus gözeten, dürüst iffetli bir kızdı. Gerek bana, gerek oğluma hürmette kusur etmezdi. Ne var ki biraz saftı. Ne söylesen “he” der, hakkını aramayı bilmezdi. Oğlum ise, devlet dairesinde memurdu. Doğrusu namazla niyazla pek işi olmazdı. Ama dinine bağlı insanlara da saygılıydı. Başlarda karısına da karışmaz, onu olduğu gibi kabul ederdi. Ne olduysa ilk çocukları doğduktan sonra oldu.

Yaşlı adam, çayından bir yudum aldı. Sanki o anı yeniden yaşıyordu. Rengi benzi solmuş, alnında ter tomur

tomur birikmişti. Elinin tersiyle alnında biriken terleri sildi ve tekrar anlatmaya başladı:

—Nisandı. Baharın taze kokusu camlardan yeni yeni solumaya başlamıştı. Fazla başını ağrıtmayayım, torunum Tuba doğdu. Evimiz kasvet perdelerini yırtıp atmış, torunumun ağlama seslerine karışmış tap taze bir neşeyle dolmuştu. Velhasıl haftalar ayları, aylar yılları takip etmiş, yuvamızın neşesi, ağzımızın tadı kaçmaya başlamıştı. Oğlum işten yüzü asık geliyor, evde terör estiriyordu. Sanki o seven adam gitmiş, yerine psikopat biri gelmişti. Öz oğlumu tanıyamaz olmuştum. Gelinimi, sebepli sebepsiz yere dövüyor, aşağılıyor, çocuğuna ilgi göstermiyor... Bunca olumsuzluk yetmezmiş gibi bir de eve içkili geliyor... Düşün artık benim halimi. Ne yapacağımı, bu işi neye yoracağımı bilemez halde, çaresizlik içinde kıvranıyordum. Her geçen gün oğlum daha da kötüleşiyor, tabiri caizse gaddarlaşıyordu. Artık bu işe el koymam gerektiğini düşünerek, bir akşam oğlumu karşıma alıp:

—Derdin ne oğlum? Bir anda sana ne oldu? Diye sordum.

Recep, sert bir tavırla:

—Nasıl yani! Derdimin ne olduğunu bilmiyor musun? Söyleyeyim o zaman. Karım, karım! Diye hiddetle bağırdı.

—Ne demek yani oğlum, diye sordum. Karın ne yapıyor sana?

—İstemiyorum baba. Bıktım artık şu saftirikten. Boşanacağım baba. Boşanacağım ondan.

—Ama ne kötülüğünü gördün garibin? Niye boşanıyorsun? Bir namussuzluğunu mu gördün?

—Garip ha... Garip olan ne biliyor musun baba. Garip olan bu saftiriği alelacele başıma bela etmen. Hani

çok iyiydi. Hani kültürlüydü. Bu tür yalanlarla nasıl da beni kandırdın. Bir insan öz oğluna bunu yapar mı?

—Ne yapmışım oğlum? Kızcağızın nesi var Allah aşkına?

—İşte bütün mesele de bu ya. Hiçbir şeyi yok. Cehalet abidesi mübarek!

-Tamam da oğlum! Bu güne kadar iyiydi, sana yakışıyordu da, şimdi mi kızcağız kötü oldu. Sana yakışmaz oldu.

—Baba! Kısa keseceğim. Sen razı gelsen de gelmesen de ben boşanma davasını açtım. Çünkü başka birini seviyorum. Hem kültürlü hem modern birini...

Sonra hiddetle kalkıp, yanımdan ayrıldı. Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemez bir şüursuzlukla olduğum yerde kalakalmıştım. Aman Allah'ım o nasıl bir çaresizlikti? Elim kolum bağlanmış, bütün benliğim felç olmuştu sanki.

Yusuf, büyük bir dikkatle yaşlı adamı dinliyor, için için yaşlı adamın zavallı gelinine acıyordu. Adamın dikkatini dağıtmamak için hiç müdahale etmiyor, pür dikkat adamın ağzının içine bakıyordu.

Adam, yıllarca içini kemiren bir hastalığı kusarcasına anlatmaya devam ediyordu:

—Çok düşündüm oğlum, çok düşündüm. Zavallı gelinimin durumu beni kahretse de oğlumun, can paremin durumuydu asıl beni öldüren. Maalesef hayatımın imtihanından mağlup çıkarak, oğlumun o günahsızın kanına girmesine razı geldim. Nihayetinde Recep karısından boşandı. İki ay sonra da şimdikiyle evlendi. Allah o gün canımı alsaydı da o zavallı kızcağızın çaresizliğine rıza göstermeseydim.

Yusuf, dayanamayarak merakla adamın sözünü kesti.

—Ya eski gelininize ne oldu?

—Bilmiyorum oğlum! Bilmiyorum. Küçük torunumu da alıp ortadan kayboldu. Ne gören birine rastladım, ne de bir haber alabildim.

—Kaç sene oldu bunlar yaşanalı?

—Tam on sekiz... On sekiz koca sene... Şimdi torunum, Tuba'm gelinlik kız olmuştur.

Yusuf, yaşlı adamı sevmiştir. O çaresiz ve hassas durumuna içi burkulmuştu birden. Sırf adamı bir gün daha evinde misafir edebilmek için:

—İstersen yatalım amca, diyerek sözünü kesti. İnşallah yarın her şeyi dinlemek istiyorum sizden. Gerçekten sizi bu durumlara düşüren sebepleri merak ediyorum.

—Yarın gitsem iyi olur oğlum. Daha fazla seni rahatsız etmek istemem.

—Ne rahatsızlığı. Aksine iyi de oldu size rastlamam. Bir nebze olsun yalnızlığımı paylaştınız. Allah sizden razı olsun.

—Ama Oğlum...

—Âmâsı maması yok amca. Lütfen rahatına bak. Sonra nereye gideceksiniz? Bir işiniz, gideceğiniz bir yer varsa ona bir şey diyemem.

—Madem ısrar ediyorsun...

—Ha tamam işte! Bak durup dururken bir yetimi sevindirdin. İnşallah Allah da seni sevindirir.

Yusuf, büyük bir el yordamıyla divana yaşlı misafirinin yatağını hazırladı. Pencerenin yanına da kendi yatağını hazırlayıp, genellikle hiç aksatmadığı gece namazını kılmak için abdest almaya dışarı çıktı.

İçeri girdiğinde yaşlı adam, çoktan uykuya dalmıştı bile. O kadar masum bir hali vardı ki, Yusuf uzun uzun seyretmekten alamadı kendini. Buruşmuş tenini süsleyen beyaz sakallarında nurani bir kutsilik vardı sanki. Yaşadığı yıllar alnına vebalini çizmişçesine, alın çizgileri derin derindi. Gözaltlarındaki şişlikler, abidemi bir hava katıyordu yüzüne. Yusuf, yaşlı adamın varlığından dolayı duyduğu memnuniyeti dile getirmek istercesine” iyi ki geldin amca, iyi ki geldin” diye mırıldanarak, seccadesini hemen yatağının yanına açmaya başladı.

Namazını kılıp yatağına uzandığında saat bir hayli ilerlemişti. Yusuf’un iyiden iyiye uykusu kaçmıştı. Gayri ihtiyari başını çevirip yaşlı adamın uyuyan portresine tekrar baktı. Garip bir duyguydu belki ama o yaşlı adam Yusuf’un öz güvenini tazelemiş, hayatına yeniden renk getirmişti sanki. Kolay değildi tabi, babasından sonra anasını da kaybettikten sonra, o tek odalı eve ilk defa ikinci bir insan gelmişti. Yusuf da uzun bir zamandır yalnız kalmaktan, adeta korkularının esiri olmuştu. Çünkü insan paylaştıkça insan olma bilinciyle donanır. Kendini ve değerlerini keşfeder. Aksi takdirde korkularının ve içsel komplekslerinin esiri olmaktan kurtulamaz.

İKİNCİ BÖLÜM

Kayın pederinin evden ayrılmasıyla iyice keyiflenen ve Recep'i iyice avucunun içine alan Serap, ın keyfine diyecek yoktu artık. Her hafta sonu arkadaşlarına partiler vermeğe, evinde özel günler düzenlemeğe bile başlamıştı. Üstelik evinin mobilyalarını da baştanbaşa kendi zevkine göre değiştirmiş, evin duvarlarını süsleyen siyah beyaz fotoğrafları kaldırarak pahalı tablolar asmıştı. İlginç olan ise, o astığı astık kestiği kestik, her dediğinin kusursuz yapılmasını bekleyen, kendi istek ve arzuları dışında hiçbir isteği dikkate değer görmeyen Recep'in, bu olanlar karşısında sessizliğini koruması, üstelik Serap'ın istek ve düşüncelerini büyük bir itina ile desteklemesiydi. Özellikle anne ve babasının duvarda asılı duran fotoğraflarını kendi elleriyle kaldırıp çöpe atması, onun nasıl bir karaktere sahip olduğunun ve Serap'ın tuzağına ne denli körü körüne düştüğünün göstergesiydi.

Akşam işten döndüğünde, salonda hazırlanmış mükellef bir sofrayla karşılaşan Recep, büyük bir iştahla sofraya saldırdı. Elinde tepsilerle mutfaktan çıkan serap:

—Lütfen ama hayatım! Diye seslendi. Üstünü bile değişmemişsin. Hadi kalk koca bebek. Kalk da üstünü başını değiştir. Biraz rahatla. Öyle paldır küldür sofraya oturulmaz.

—Elin dert görmesin karıcığım! Vallahi kurtlar gibi acıkmışım. Böyle otursam olmaz mı?

—Olmaz olmaz! Hadi üşenme. Üstüne rahat bir şeyler giy, ben diğer sürprizleri diziyim masaya.

—Daha başka sürprizler de mi var? Aman Allah'ım! Cennete mi düştüm ne?

—Hadi hadi! Çabuk ol yemekler soğumasın.

Recep, şuursuz ve toy bir âşık edasıyla Serap'ın gözlerinin içine bakarak, yukarı yatak odasına çıktı. Üstünü alelacele değiştirip aşağı salona indiğinde, gözlerine inanmadı. Serap bütün şeytani güzellikleri düşünmüş, ışıkları söndürmüştü. Yemek masası yanan mumlarla aydınlanıyor, loş ve kıskırtan bir ortam sunuyordu gözlerine. Hele mum ışığında parlayan şampanya dolu kadeh iyiden iyiye aklını başından almıştı. Serap ise giydiği dekolte elbisesiyle, şeytani bir arzu uyandırıyordu şehvani hislerinde.

Minnet dolu bakışlarını karısının gözlerinden ayıramadan geçip masaya oturdu. Nefsi ve şeytani dürtüleri zevkten kuduruyordu adeta. Hiçbir şey umurunda değildi o anda. Dünya sanki sadece onların evinde dönüyor, onlarsa tam dünyanın merkezinde kenetlenmiş, mermerden heykelciklerdi.

Zevkin doruklarında geçen bir gecenin ardından, uykuları sabırsız çalan saatin sesiyle bölündü. Yataktan ilk kalkan her zaman olduğu gibi Serap' tı yine. İşine gösterdiği hassasiyet ve kariyer edinme sevdasıyla, dört elle sarılmıştı iş kadınlığına. Öyle ki, hastalanıp yatağa dahi düşse, bir iki günden fazla evde kalmamaya özen gösterirdi. Recep'in de bu işe bir diyeceği yoktu. Onun umurunda olan tek şey paraydı. Karısı da azımsanmayacak kadar güzel bir kazanca çalışıyordu.

Serap yataktan kalkıp, horul horul uyuyan Recep'i dürtüklemeye başladı.

—Hadi kocacığım kalk. İşe geç kalacaksın yine. Ben aşağı, kahvaltı hazırlamaya iniyorum. Hadi kalk.

Recep, zoraki yataktan doğrulabildi. Başını ovuşturarak aşağı indi. Önce mutfığa geçip karısına bir günaydın busesi kondurduktan sonra, duş almak için banyoya geçti. Banyodan çıktığında kahvaltı hazırды. Serap kahvaltı masasına oturmuş kendisini bekliyordu. Geçip masaya oturdu ve:

—Amma da içmişim yahu, diye keyifli keyifli mırıldandı. Soğuk duş bile fayda etmedi. Başım çatlayacak sanki.

—Ne yapayım içmeseydin o kadar. Sen de içki gördün mü, kaybediveriyorsun kendini mübarek.

Sonra Serap, kendinden emin bir tavırla, sözlerine devam etti:

—Bu akşam benim misafirlerim var hayatım.

—Hayrola! Kim gelecek?

—Bizim Tuğçe'ler gelecek canım. Bu hafta bizde toplanacaktık ya ne çabuk unuttun.

—Ha Şu konken partisi...

—Evet canım. Yoksa istemiyor musun?

—Yok canım niye istemeyeyim? Neticede bu ev benim olduğu kadar senin de evin. Tabi ki istediğini yapmakta özgürsün.

—Sağ ol canım. Hadi bana müsaade. İşe geç kalmayayım. Akşama görüşürüz.

*

*

*

Bayanlar salonda, beyler ise oturma odasında, derin bir sessizlik içinde oturmuşlar, sadece önlerinde ha bire el değiştiren iskambil kâğıtlarına odaklanmışlardı. Sanki hayat durmuşçasına birbirlerini dahi farkında değillerdi. Odaya sinen ağır içki ve sigara kokusu, adeta beyinleri uyuşturuyor, insanın düşünce yetisini köreltiyordu.

Oyun ilerledikçe odada bulunanlar geriliyor, ortam gerildikçe içki kadehleri dolup dolup boşalıyordu. Ortamın gergin havasından ve sessizlikten sıkılmış olacak ki Tuğçe, Serap'a dönerek:

—Vallahi şekerim senden korkulur, dedi. Kayın pederi ne edip şu evden gönderdin ya, helal olsun. Büyük kadınsın vallahi.

—Ne yapayım güzelim. Ben bu eve bakıcı olarak mı geldim. Vallahi çekemem. Evimin hanımı olmak istiyorum artık.

—İyi de adamcağız nerede ne yapıyor, bir haber alabildiniz mi?

—Ne yaparsa yapsın. Derdi bana mı kaldı? Sonra emekli maaşı da var. O başının çaresine bakar. Siz merak etmeyin.

—İyi de birkaç hafta sonra kalkıp geri gelse...

—Geleceği varsa göreceği de var. Gerekirse yediği içtiği şeylere fare zehri katar ebediyen kurtulurum vallahi.

Serap'ın söylediği son sözler, neşeli bir kahkaha tufanına neden olmuştu. Masanın diğer başında oturan Gülay söze karıştı bu defa:

—Tamam da Serapçığım, bu olanlara Recep nasıl tepki verdi? Babasının evden ayrılmasına karşı çıkmadı mı?

—Yok canım. O benden de istekliymiş meğer babasının evden gitmesi konusunda. Benden önce o açtı zaten konuyu.

—Niye? Aralarında bir problem mi vardı?

—Olmaz olur mu şekerim. Adam cimri mi cimri. Huysuz mu huysuz bir adamdı. Yok, canım bu niye böyle oldu da, benim fikrim niye sorulmadı da... Daha neler neler... Neredeyse adam yatak odamıza bile karışacaktı.

—O zaman eline sağlık. Vallahi iyi yapmışsın.

—Tabi canım! Bir gardiyanla yaşamaya mı geldim ben bu eve. Ne hali varsa görsün şimdi. Şimdi boş verinde bu sıkıcı konuyu. Şuradan şarabı uzatın da, biz keyfimize bakalım. Hadi kızlar hadi gece daha yeni başlıyor. Biraz canlanın.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sabah namaza kalktığında yaşlı adamı yatağında göremedi. Üstelik yatak da muntazamdı. Sanki divanda kimse yatmamış gibiydi. Örtüleri çekilmiş, yastıklar muntazam bir şekilde düzeltilmiş vaziyetteydi. Yusuf, ani bir hareketle yattığı yerden doğrulup:

—Allah Allah! Diye söylendi. Bir rüya mıydı gördüklerim. Cafer amca, sonra anlattıkları... Ha işte burada oturup beraber yemek yemedik mi?

Sonra yataktan kalkıp, dışarı çıktı.

—Cafer amca! Cafer Amca! Diye birkaç defa seslendi ama nafile, etrafta kimsecikler yoktu.

Tekrar içeri girdi. Aklı allak bullak olmuştu. Yaşadıkları o kadar netti ki belleğinde, bir rüyadan ibaret olması olanaksızdı. Madem rüya değildi, o zaman neredeydi o yaşlı adam? Kalkıp gitmiş olamazdı. Çünkü Yusuf'un uykusu o kadar hafifti ki, adam kalkıp gitse fark etmemesi imkânsızdı. Sonra sessiz sedasız kalkıp gidecek bir adama da benzemiyordu. En azından bir teşekkür edebilir, gidecekse de ev sahibini haberdar edebilirdi.

Kafasında bin bir soru ile yatağını kaldırdı. Sonra ocağa çay suyu koyup, abdest almaya dışarı çıktı. Tekrar içeri girip ocağı söndürdü. Adamın sabah namazı için ca-

miye gitmiş olabileceğini düşünerek, namazı camide kılmaya karar verdi. Alelacele evden çıkıp adeta koşar adım caminin yolunu tuttu. Camiye vardığında etrafta kimsecikler yoktu. Abdestini alıp, içeri girdiğinde gözlerine inanamadı. Yaşlı adam bir köşede oturmuş dua ediyordu. Kahkahalar atıp, sevinç çığlığı atası geldi. Bu dürtüye zor hâkim olabildi. Kendini toparlayarak bir köşede niyet edip sabah namazına durdu.

Namazı bitirip kapıya doğru yönelmişti ki, adamın hala dizleri üstüne çökmüş vaziyette dua ettiğini fark etti. Adamı rahatsız etmemek için, dışarı çıktı. Caminin bahçesinde bulunan kameriyede oturup beklemeğe başladı. Kafası karmakarışık. Çünkü garip bir ruh âleminde yaşıyor, çelişkili bir duygu fırtınasında çırpınıyordu. Hiç tanımadığı bir adam niye onu bu kadar enterese ediyordu? Sabah onu evde bulamayınca yaşadığı o dehşet ve üzüntü... Camide onu görünce yüreğine sarılan o sevinç yumağı... Sonra ona karşı beslediği içten güven... Hiç biri ona mantıklı gelmiyordu. Daha düne kadar tanımadığı, varlığından bile haberdar olmadığı biriyken şimdi yokluğuyla onu üzen, varlığıyla sevinçten delirten biri haline gelmişti o yaşlı adam. Bir duygu depremi yaşıyordu o anda. Düşle gerçek ters düz olmuş, manasını çözemediği bir rol yüklemişlerdi Yusuf'a. Bu oyunun neresindeydi o da bilmiyordu.

Bir elin omzuna değmesiyle irkildi. Yaşlı adam gülümseyen gözlerle Yusuf'un yanı başında durmuş ona bakıyordu. Yusuf, şaşkınlığını saklamaya çalışarak ayağa kalktı:

—Geldin mi amca? Allah kabul etsin.

—Allah seninde namazını ve dualarını kabul etsin oğlum.

Sonra hiçbir şey konuşmadan, büyük bir sükûnet içinde evin yolunu tuttular. Güneş ufukta hafif bir kızılık oluşturmaya, etraf aydınlanmaya başlıyordu. Sabahın o temiz ve huzur veren havası, iki yeni arkadaşın mahmur tenlerini okşuyordu sanki. Yaşlı adam, yüzünde tatlı bir tebesüm, gizli gizli Yusuf'u izliyor, yürüyüşündeki ahenk ve duruşundaki asillığe hayranlığını gizleyemiyordu. O da kendini tatlı bir rüyanın, en güzel yerinde hissediyordu. Ne tuhaftır ki, o da bu tatlı rüyadan uyanmak istemiyordu. Sanki ilahi bir takdirle bir araya gelmiş gibiydiler. İkisi de birbirlerinden ayrılmaktan korkuyor gibi, ikide bir birbirlerini gizliden gizliye süzüyor, şükürvari bir edayla yollarına devam ediyorlardı.

Eve geldiklerinde, güneş iyice doğmuş, işi olanlar işine gitmek için çoktan ayaklanmıştı. Yusuf, büyük bir saygıyla yaşlı adamı içeri buyur etti:

—Buyur Cafer amca! Güzel bir kahvaltı yapalım. Siz böyle oturun ben çay suyu koyup, sofrayı hazırlayayım.

Yaşlı adam, elini Yusuf'un omzuna atarak;

—Allah'ın takdirine şükürler olsun, dedi. Seninle karşılaşacağımı bilsem, yıllar önce terk ederdim mahpusluk yaşadığım o evi. Hayalimdeki oğulu belki nasip etmedi Allah ama senin gibi bir oğulla karşılaştırdı ya ona da şükür.

Sonra sesi titreyerek sordu:

—Annenle babanın ölümü seni derinden etkilemiş olmalı.

—Etkilemez mi Cafer amca! Onların yokluğuna alışmak, kör bir kuyuda karanlığa alışmak kadar zor geldi bana.

—Allah ruhlarını şad eylesin. Senin gibi bir evlat yetiştirmişler ya, ne mutlu onlara. Keşke benim de oğlum senin gibi dini bütün ve kadir kıymet bilen bir oğul olsaydı da şu anda toprak olsaydım.

Yaşlı adam sözlerini bitirip, derin bir of çektikten sonra geçip divana oturdu. Ta oğlu Recep’in doğduğu zamanlar gelmişti aklına. Ne de güzel günlerdi. Maddi manevi bir zenginlik bahşetmişti yaratıcı onlara. Her kötü andan, güzellikler çıkaran bir iyimserlik sunmuştu yaşam hanelerine. Zaman sular seller gibi akarken, ölüm sessizce aralarına sızmış, hayat arkadaşını koparıp almıştı o bahtıyar kollarından. Baba oğul, birbirlerine destek olarak devam etmişlerdi hayatlarına kaldıkları yerden. Oğlu büyüdükçe, hayatta büyümüş yaşlı adamın sırtında. Öyle ki, hayata kaldıramaz, işvesini nazını çekemez olmuş artık. Kendini bazen imtihan dünyasının, en ince ayrıntısında yiterken bulmuş, bazen de rahmet kapılarından birinin eşiğinde beklerken...

Yusuf, sofrayı hazırlamış, yaşlı adamın içine düştüğü o derin âlemden çıkmasını beklemeğe başlamıştı. Oysa adamcağız öyle bir dalmıştı ki, uyanacak dermanı kalmamıştı sanki.

—Cafer Amca! Buyur, diye seslendi. Bak çayın soğuyor.

Yaşlı adam, Yusuf’un ikazı karşısında derin bir rüyadan uyanmış gibi irkildi.

—Sağ ol oğlum! Kusura bakma biraz dalmışım gayrı. Yaşlılık işte.

—Yok, Yok! Yaşlı falan değilsin Cafer amca, inşallah yaşayacak daha güzel günlerin var. Allah uzun ömürler versin.

Yusuf'un sözleri karşısında tepkisiz kalan adamcağız, bismillah diyerek ekmekten bir parça koparıp:

—Allah'ım sen ne büyüsun! Dedi. Sen yarattıklarının rızkına ne kadar kefilsin ki, beni bunca uzak bir hanede dahi rızksız bırakmıyorsun. Gecenin karanlığından korunmak için sığındığım bu hanede, dünyamı aydınlattın. Gönül zenginliğinin tadına vardım.

Sonra minnet dolu bakışlarını Yusuf'a çevirdi.

—Allah seni, Hüseyin'le, Kasım'la, Abbas'la, Ali Asker'le ve o Kerbela'da şahadet şerbetini yudumlayan yetmiş iki canla birlikte karar kılsın oğlum. Sen ki bana öz evladımdan can oldun, İmam Mehdi (a.s) da sana can olsun.

Yusuf, adamcağızın söyledikleri karşısında başını önüne eğip uzun bir müddet sustu. Sonra yutkunarak, nemli gözlerle adama baktı. Belli ki adamcağızın sözlerinden oldukça etkilenmişti. Öyle ya, bir tarafta ideal bir baba örneği ve gizliden gizliye ona imrenen bir yetim vardı. Bir tarafta da, evladının hışmından kaçıp, sığınacak bir yer ararken ilahi bir takdirle, ancak düşünde görebileceği bir evlat modeliyle karşılaşan, cefakâr bir baba vardı.

*

*

*

Koskoca bir gün daha bitmişti. Akşam namazını kıldıktan sonra divanda uyuya kalan yaşlı misafirini uyan-dırmaya kıyamamıştı Yusuf. Bir köşede oturup, annesi ve babası için Kuran okumuş, daha sonra da elinden hiç düşürmediği Nehcul Bel Aga adlı kitabı alıp okumaya dalmıştı. Saat akşamın dokuzu olmuştu ki, yaşlı adam uyanıp,

büyük bir telaşla cebinden köstekli saatini çıkarıp baktı. Pencere kenarında oturan Yusuf'a dönerek:

—Beni niye uyandırmadın oğlum? Saat pek geç olmuş, diye sordu.

Yusuf:

—Kıyamadım, dedi. O kadar tatlı uyuyordunuz ki... Uyanıp da ne yapacaktınız ki?

—Nasıl ne yapacaktım oğlum? Bu kadar misafirlik yetmez mi?

—Vallahi bırakmam amca. Daha bana anlatacağın çok şey var. Dün sohbetimiz yarım kalmıştı zaten.

Yusuf'un, içten teklif ve ısrarını kıramayacağını anlayan yaşlı adam:

—İyi o zaman, dedi. Nasıl olsa işsiz güçsüz bir adamım. Seni mi kıracağım. Hadi o zaman sen kalk bir çay yap, ben de bir elimi yüzümü yıkayıp kendime geleyim.

Yusuf, büyük bir memnuniyetle oturduğu yerden kalkıp, elindeki kitabı masaya bıraktı. Sonra çay suyu koymak için ocağın üzerinden çaydanlığı alıp dışarı çıktı.

Çay servisini yapıp, divanın yanındaki sedire oturdu. Sonra yaşlı adama dönerek,

—Evet, Cafer amca! Dedi. Oğlunuz ikinci evliliğini yaptıktan sonra neler oldu? Hangi sebep seni evinden koparıp böylesi bir muammaya mecbur kıldı?

Adamcağız, çayından bir yudum aldıktan ve derin bir of çektikten sonra devam etti:

—Dedim ya oğlum! Büyük bir imtihandan mağlup çıktım diye. Birinci gelininin ve torunumun, sırf oğlumun mutluluğu ve boş da olsa, gaddarca da olsa nefsanî duygularını okşamak için, büyük bir çaresizliğin ve karanlık bir girdabın içine itilmesine göz yumdum. Onların vebali olsa

gerek, yıllar sonra aynı kaderi, aynı sonu benim için hazırlattı feleğe. O an gözlerim körelmiş, vicdanım yitmiş, mantığım durmuştu sanki. Nasıl ki bir hayvan yavruları için içgüdülerinin etkisiyle hareket edip, her türlü vahşeti yapabiliyorsa, ben de biricik oğlumun isteklerini yargılamadan, olaylara geliminin de açısından bakmadan, böylesi bir caniliğe ve haksızlığa rıza gösterdim. Dedim ya, kendi çocuğum için, gelinimi ve çocuğunu harcadım.

Anlatırken yine rengi benzi soluyor, alnında ter birikerek yanaklarına süzülüyordu. Aynen bir film sahnesinin tekrarını yaşıyor gibiydi. Hem de korku ve utanç sahneleriyle kirlenmiş bir filmin...

Alnından yuvarlanan terleri sildikten sonra kaldığı yerden tekrar anlatmaya devam etti:

—Her neyse olan olmuştu artık. Önemli olan oğlumun, Recep’imin mutluluğuydu o anda benim için. Nerden bilirdim ki oğlumun mutluluğu bir gün gelip de, benim huzurumu gölgeleyecek. Zaman geçtikçe, yeni gelinim eve alıştıkça, ben o evde fazlalık olmaya başladım. Artık geliminin babacığı, istenmeyen yaşlı adam olarak anılmaya başlanmıştı o evde. Kendi dişimden, tırnağımdan arttırarak yaptırdım o evden... Hani bir söz var ya, mülk edinenin değil, kullananındır diye. Ne kadar da doğru bir sözmüş meğer.

Yaşlı adam uzun bir müddet sustu. Derin bir düşününce içine çekilmiş gibi, belli bir noktaya kilitlenmiş gibiydi. Yusuf ise, adamın anlattıklarını düşünüyordu. Kendi kendine adamı yargılıyor sonra oğlunu... Bu gelgitler arasında dehşete düşüren sırların perdesini aralamaya çalışıyor ama bir türlü cevap bulamadığı bir soruda takılıp kalıyordu. “Bir insan, babasına nasıl kıyabilir, onu hiçbir kan

bağı olmayan birine nasıl tercih edebilir?” işte bu soru onu anılara dalıp dalıp çıkan sözcüklere muhatap kılıyordu. Babasını ve onun annesine yaptıklarını düşünüyordu sonra. İçinde ne Allah korkusu vardı ne de merhamet duygusu... Havanın kararmasından korktuğu günleri anımsadı sonra. Her zaman havanın kararması ürpertirdi onu. Kanını dondururdu. Çünkü karanlıkla beraber babası da evlerinin üzerine bir bela gibi çökerdi. Annesinin dayak yediği günleri, kendisinin azarlanıp aşağılandığı, sırf inancından dolayı horlanıp alay konusu edildiği günleri ve içine düştüğü çaresizliğin onu pençeleri arasında sıkboğaz edip bir dert yumağı haline getirdiği günleri düşündü. Sonra yaşlı adamla babasını karşılaştırdı. Eğer bir baba dışlanıp, böylesine Mecnun edilecekse, bu hangisi olmalıydı? Bu zavallı adamcağız mı, yoksa kendi babası mı?

Bütün bu düşüncelerden sıyrılmaya çabalıyormuşçasına:

—Çok garip, çok garip! Diye mırıldandı. Şu zavallıya evladının yaşattıklarıyla, bana babamın yaşattıkları ne kadar da benzeşiyor.

Yaşlı adam hala susuyor, yaşadıklarına geçerli bir mazeret arıyordu sanki. Yusuf, ortamı tekrar hareketlendirmek ve adamcağız düşüncelerinden sıyrıp koparmak için:

—Cafer amca! Çayını tazeleyeyim mi? Diye sordu.

Adamcağız irkildi. Sonra kendini mecbur hissediyormuşçasına zorla gülümsemeğe çalıştı:

—Tazele oğlum! Tazele... Ellerin dert görmesin.

Sonra elinin tersiyle alnında biriken terleri tekrar silerek anlatmaya başladı.

—Hiç unutmayacağım o akşamı. Oğlumla yeni gelinim evleneli tamı tamına on sene olmuştu. O akşam da

onların evlilik yıl dönümleriydi. Bu yüzden Recep işten erken gelmiş, yatak odalarında üzerini değiştiriyordu. Ben de abdestimi tazelemek için lavaboya gitmek için odamdan çıkmıştım. Gelinimin isyanvari sesini duydum. “Bu yaşlı bunaktan bıktım.” Diye bağıırıyordu. Olduğum yerde donakalmıştım. Sonra sesini daha da yükselterek devam etti:

—Yaşlı babana beni bakıcı mı getirdin? Vallahi ben bakıcılık falan yapamam. Kendi evimde sığıntı gibiyim. Ne rahat hareket edebiliyorum, ne de bir arkadaşımı davet edebiliyorum evime. Bu nasıl evliliktir anlayamadım.

Gelinimin bu bağırıışları oğlumun yalvaran sesiyle kesiliverdi birden:

—Tamam karıcığım. Sen hele sakın ol biraz. Ben bir çaresine bakarım. Sen yeter ki o tatlı canını sıkma. Gerekirse onu bir huzur evine yerleştiririm.

Evet, Yusuf Oğlum! İşte böyle. Sen çalışırsın, çabalarsın, ite kopuğa minnet eder, dışından tırnağından arttırır mal mülk edinirsin, bir gün gelir o mal mülk seni limon gibi sıkıp bir püre halinde simsiyah bir karanlığın içine hapseder. Sonra birileri gelir, seni öz evinden eski bir eşya gibi alır bir yalnızlığın içine atar. Hiç biri zoruma gitmiyor da, bavulumu toplayıp evden çıktığımda öz oğlum bile nereye gittiğimi, nerede kalacağımı sormadı ya, işte en çok beni bu kahretti.

Yusuf, kısık bir ses tonuyla:

—Yaşadıklarınız gerçekten çok zor, dedi. Ama benim anlayamadığım belki de ilk başta sormam gereken şey, sizi bu köye getiren sebep nedir? Buralara yakın bir yerde mi oturuyorsunuz?

—Evet, söylediğin çok doğru, ilk sorman gereken şey bu olmalıydı. Her neyse... Evden ayrılınca nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Elimde bavulum gidip bir parkta oturdum. Şuursuzca etrafı seyretmeğe başladım uzun bir müddet. Aynı zamanda nereye gideceğimi düşünüyordum. Akrabalarımın oğlumla yaşadıklarımı bilmesini istemiyordum. Bu yüzden onların yanına gitmek pek mantıklı gelmiyordu. Benim yıllardır sakladığım bir fotoğraf albümüm vardır. Nereye gitsem onu yanımda taşıyım. Orada yakın arkadaşlarımın fotoğrafları ve adresleri yazılıdır. Bavuldan sözünü ettiğim albümü çıkarttım. Kendi kendimle ahitleştim. Albümü şansa açacaktım, karşıma çıkan ilk arkadaşımı arayıp bulacaktım. Yani anlayacağın hayat benimle oyun oynamıştı, ben de hayatla oyun oynuyordum. Gözlerimi kapayıp, albümü açtım. Gözlerimi açtığımda, askerdeyken en can ciğer arkadaşım Salih'in fotoğrafıyla karşılaştım. Ne kadar temiz kalpli-ydim ki, karşıma en samimi olduğum arkadaşım çıkmıştı.

Yusuf merakını saklayamadan sordu:

—Arkadaşın Salih bu köyde mi oturuyor?

—Evet! Fotoğrafın arkasındaki adreste bu köy ya-zıyor.

—Salih mi demiştin amca... Soyadı ne bu arkadaşının?

—Kılıç! Salih Kılıç...

Yusuf, şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı nere-deyse. Çünkü yaşlı adamın bahsettiği adam, iki sene önce kaybettiği babasıydı.

Yaşlı adam Yusuf'un şaşkınlığını fark etmiş olacak ki:

—Ne oldu oğlum, diye sordu. Salih'i tanıyor mu-sun? Rengin benzin soldu. Yoksa Salih'e bir şey mi oldu?

Yusuf, zoraki:

—Tanıyorum, tanıyorum, diyebildi. Evet, eskiden bu köyde oturuyordu.

—Ne oldu taşındı mı? Nereye?

—Evet, taşındı amca. Hem de öyle bir yere taşındı ki, şu anda görüşmeniz imkânsız.

—Ne diyorsun oğlum sen? Söylediklerinden hiçbir şey anlamadım vallahi.

Yusuf, olanların şokunu yaşıyordu sanki. İki gündür evinde misafir ettiği adam, meğer babasını aramak için yola çıkmış ve çaresizlikten ona sığınmaya gelmiş biriydi. Bu bir tesadüf olabilir miydi?

Adamcağız, Yusuf'un verdiği cevaplara bir anlam veremiyordu kafası allak bullak olmuştu. Tekrar sordu:

—Cevap versene oğlum. Salih nerede şimdi?

—İki sene önce öldü amca. Çok geç kaldın maalesef.

—Öldü mü? Vah koca adam, Vah Salih Çavuş, sen de zamansız terk ettin beni ha...

Yusuf, bir türlü adamın aradığı adamın babası olduğunu söyleyemiyordu. Çünkü olanların gerçek mi hayal mi olduğuna kanaat getirecek durumda değildi. Sanki o anda kopmuştu bu dünyayla olan bağlantısı. Sanki olanlar, kendisinin olmasını istediği şeylerdi ve hayal dünyasında bu senaryoyu kendisi uydurmuştu.

Yavaşça başını kaldırıp, yaşlı adamın yüzüne baktı. Adamcağızın duruşu, simsiyah bir çaresizlik portresiydi sanki. Başını avuçlarının içine almış, rotasını kaybetmiş bir ruh gibi ölümle yaşam arasında gidip geliyor gibiydi. Birden içi acıdı adamın haline. Öyle çaresiz, öyle perişan bir duruşu vardı ki, birden annesini kaybettiği günü hatırladı.

Annesi öldüğünde yaşadığı boşluk ve yalnızlık korkusunu yeniden yaşadı adamın duruşunda.

Adamcağız, başını kaldırıp, sönmüş gözlerle Yusuf'a baktı.

—Çoluğu çocuğu yok muydu? Evi barkı... Deyip sustu. Yalvaran ve bir çıkış arayan bir insanın umutsuzluğu vardı sesinde. Kirpikleri nemlenmişti. Bakışları derinleşmişti.

Yusuf, daha fazla dayanamadı.

—Var amca. Bir oğlu var.

—Nerede şimdi, sen tanıyor musun?

—Karşında oturuyor amca. İnanması çok zor ama karşında oturuyor.

Adam, duydukları karşısında ne söyleyeceğini bilemez bir halde, korkuya kapılmışçasına, olduğu yerde dona kalmıştı. Az önce duydukları gerçekten de akla zarar şeylerdi. Evden ayrılışı, parkta kendi kendisiyle ahitleşmesi, albümü açtığında karşısına çıkan adres, köye ilk geldiğinde kimselerle karşılaşamaması ve Yusuf'la, Yani aradığı adamın oğluyla karşılaşması, bir film şeridi gibi gelip geçti gözlerinin önünden. Bu bir tesadüf olabilir miydi? Hayır, bu kadar mükemmel bir senaryoyu bir tesadüfe bağlayarak basite alamazdı. Çünkü aklının sınırlarını zorlayan şeyleri yaşamıştı birkaç gün içinde. Böyle bir şeyde hikmet aramayıp, nede arayacaktı.

Oturduğu yerde dizlerinin üzerine doğrularak, ani bir hareketle Yusuf'u çekip bağrına bastı:

—Ne mutlu bana ki, senin gibi bir oğlun misafiriyim. Allah'ın hikmet ve büyüklüğüne şükürler olsun. Bu ne güzel bir yolculukmuş meğer o ne mübarek bir ahitmiş ki beni bu cennet kokulu eve yönlendirdi.

Adam, içten edilmiş bir duanın Allah katında kabul edilmiş nefesini teneffüs ediyormuşçasına, bu keramet ve hikmet karşısında sessiz çığlıklar atıyordu yüreğinin dilice. Kollarının arasında sıkı sıkıya sardığı öz evladıydı sanki. Öyle içten... Öyle karşılıksız...

Aynı duygu Yusuf'u da kuşatmıştı. Babasının sağlığında bile tatmadığı o babamsı, sıcak dokunuş, bedeninin bütün hücrelerine teneffüs ederek, ruhuna gizlediği o yetim ve öksüz çocuğu okşuyordu sanki. O yaşadıklarından dolayı sabır taşına dönmüş yüreğinin, sönmüş bir volkan gibi tekrar kaynadığını duyumsuyordu. Çok geçmeden o volkan bütün bedenini sarmaya, kirpiklerinden süzülmeğe başladı. Ağlıyordu Yusuf. Anlam veremediği bir anlamalar bileşkesinde eriyordu yüreği.

* * *

İkisi de yaşadıkları o akşamın ardından, sessizce yüreklerini okşayan bir huzur ve akıllarında yer eden birkaç sualle yatıp uyudular. Yaşlı adam sabah kalktığında, hemen yatağının yanında kahvaltı sofrasını hazır buldu. Yusuf yoktu. Bir günlük iznin ardından sabah erkenden kalkıp yine işe gitmişti. Adamcağız, kalkıp el yordamıyla yatağı düzelttikten sonra, kahvaltısını yapıp, köyü dolaşmak için dışarı çıktı. Köyün içi oldukça tenhaydı. Terkedilmiş bir havası vardı. Boş sokaklarda epey dolaştıktan sonra, sohbet edebileceği birilerini bulabilmek umuduyla camiye yöneldi. Bahçesi kayısı ve yaşlı kavak ağaçlarıyla

çevrili, taş örme caminin önüne geldiğinde birkaç yaşlının, caminin balkonunda oturduklarını gördü.

—Of be! Nihayet sohbet edecek birilerini bulabildim, diye söylenerek, adamlara doğru yöneldi. Yanlarına gelip selam verdi.

—Selamın Aleykum!

Oturan yaşlılar, tanımadıkları bu adamı görünce biraz şaşkınlıkla ayağa kalktılar. Selamını alıp tek tek tokalaşarak kendilerini tanıttılar:

—Adım İsmail!

—Ben Hüseyin!

—Ben de Mustafa! Caminin imamıyım.

—Benim de ismim Cafer. Memnun oldum.

—Bizlerde memnun olduk. Buyurun, buyurun!

Yaşlı adam, Mustafa hocanın kendisine gösterdiği sandalyeye oturdu. Önce gözleriyle caminin bahçesini kolaçan etti. Sonra gülümseyerek orada oturanları süzdü. Caminin imamı Mustafa Hoca, dikkatini çekmişti. Uzunca boylu, geniş omuzlu, heybetli bir görüntüsü vardı. Hafif kırışmış saç ve sakalı yüzüne nurani bir hava veriyordu. Hareketleri, duruşu bir takva abidesi gibiydi. Mustafa hoca dikkatini çekmişti çünkü siması eski gelini Sakine'yi çok andırıyordu. Bu yüzden Mustafa hocayı, çaktırmadan uzun uzun inceledi. Sanki onun simasında gelininin, o vebalini sırtında kambur gibi taşıdığı Sakine'nin özlemini gidermeğe çalışıyordu. Uzun süren sessizliği, Mustafa hocanın okşayan sesi bozdu:

—Eee Cafer Amca! Sizi köyümüze getiren sebep bir ziyaret mi? Yoksa başka bir nedenden dolayı mı şeref verdiniz köyümüze?

—Evet, ziyaret icabıyla buradayım. Ama bu ziyaret hayırlısıyla uzun sürebilir.

—Kimin ziyaretine geldiniz?

—Asker arkadaşım Salih... Onu ziyarete gelmiş-tim ama gelince aldım acı haberini.

—Bizim Yusuf'un babası değil mi?

—Evet!

Sonra oradakiler birbirlerine bakiştılar. İstemeğe istemeğe" Allah rahmet etsin" diye zoraki mırıltılar yük-seldi. Çünkü Salih, köy halkı tarafından pek sevilmezdi. Her kes tarafından horlanıp dışlanırdı. Oğlu Yusuf'un ha-tırını dahi ondan çok sayarlardı. Onun gibi bir babadan, Yusuf gibi bir evlat nasıl olmuş, bu konu köy halkı ara-sında merak konusu olmuş, Yusuf ise birçok ailede örnek bir sembol haline gelmişti.

Köyün ileri gelenlerinden biri olarak sayılan ve se-vilen, her konuda fikirlerine itibar edilen bir kişiliğe sahip olan Hüseyin Efendi söze karıştı:

—Nerede oturuyorsunuz Cafer Efendi?

—İstanbul'da oğlumun yanında oturuyorum. Adamcağız oğluyla yaşadığı sorunları belli etmekten kaçı-narak, biraz dikkatli cevaplamıştı Hüseyin Efendinin sua-lini.

Sohbet, gitgide koyulaşıyor, daha samimi bir ha-vada devam ediyordu. Mustafa hoca, hemen caminin ya-nında oturduğu için, evden çay yaptırıp getirmiş ve orada-kilere ikram etmişti. Sohbet o kadar sıcak bir havada geç-miş, köylülerle o kadar kısa bir zamanda kaynaşmıştı ki, zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştı Cafer Efendi. O alıştığı resmi ilişkiler, birbirine güvensizce yaklaşan insan manzaraları, birbirinden bihaber sürüp giden komşuluk ilişkileri silinip gitmişti tamamen belleğinden. Köy insanı-nın saf, temiz ve içten yaklaşımı cezp etmişti adeta adam-cağızı. Çocukluk ve gençlik yıllarında unutmuştu bu güzel

hissiyatları o. Belki de hiç tatmamıştı. Çünkü onun çocukluk ve gençlik yılları da, maneviyattan yoksun, despot bir baba ve üvey bir annenin hükümrانlığında geçmişti. Belki de bu yüzden Yusuf'la çok iyi anlaşıyor, onu çok iyi anlayabiliyordu. Çünkü yaşayamadığı çocukluğu ve gençliği Yusuf'un körpeliğinde ister istemez açığa çıkıveriyordu.

Gün ilerlemiş, öğlen vakti gelip çatmıştı. Köylüler de birer ikişer öğlen namazını kılmak için camiye akın etmeğe başlamıştı. Hüseyin Efendi:

—Hadi beyler! Abdestinizi tazeleyin. Hocayı daha fazla bekletmeyelim, diyerek ayağa kalktı.

Cemaat, birer ikişer abdest almak için caminin önündeki küçük şadırvana yöneldiler. Cafer Efendi de, abdestini alıp, camiye girdi. Saflardaki yerini alıp, hocanın namaza başlamasını beklemeğe başladı. İçi huzur doluydu. Çocuksu bir kaygısızlık ve umursamazlığın hazzını yaşıyordu o anda. Camide öyle bir hava vardı ki, sadece orada oturmak bile insanın iliklerine kadar işleyen bir maneviyat duygusu sunuyordu insana. Hele minareden yükselen ezan sesi, bütün hücrelerine hükmediyordu sanki. Yıllardır hasret kaldığı Eliyyen Veliyullah sesinin minareden yükselmesi, ona apayrı bir dünyanın kapılarını açıyor gibiydi.

Namaz bittikten sonra, Mustafa hoca cemaate dönerek:

—Aziz cemaat! Dedi. Bu gün Perşembe. Mübarek bir gün olması münasebetiyle eğer izin verirsiniz, ölülerimiz gözleri yoldadır, Kuran-ı kerim'den birkaç ayet okumak istiyorum.

Sonra yüzü cemaate dönük olarak oturdu. Kur'anı açıp okumaya başladı. O kadar güzel bir sesi vardı ki, dinleyenlerin yüreklerine hükmediyordu adeta. Cafer Efendi,

dizlerinin üzerinde, tıpkı camdan bir biblo gibi duruyordu. Bir o kadar hassas, bir o kadar kırılgan... Sanki gökten melekler inmiş, etrafında kanat çırpıyorlarmış gibi, huzura ve maneviyata çalan bir serinlik bütün bedenini okşuyordu. “Yaşamak bu olsa gerek” diye düşündü. Allah’ın kelamını dinlemiyor da onu satır satır içiyordu sanki. “işte” dedi kendi kendine. “ işte iç huzurun, manevi zenginliğin ve insan gibi insan, kul gibi kulluk etmenin gizini aralayan sihir bu olmalı”.

*

*

*

Akşam güneşi yavaş yavaş ufukta kızıl bir çizgi bırakarak kayboluyordu. Cafer Efendi, nazlı ve hürmet gören bir aile reisi edasıyla kalkıp, dışarı çıktı.

—Allah, Allah! Yusuf nerede kaldı? Akşam ezanı okundu okunacak.

Biraz daha bahçe kapısına baktıktan sonra, yavaşça kollarını sıvayıp, kapının eşiğinde duran ibriği aldı. Duvarın dibinde duran tahtadan tabureye oturdu. Meraklı bakışlarla bahçe kapısına bir daha baktı. Yusuf’u göremeyince bismillah deyip abdestini almaya başladı. Abdest aldıktan sonra içeri geçip namazını kılmaya başladı. Namazda iken, yavaş yavaş unutmaya başladığı bir duygu içini kemiriyor, acımasız bir merak kasırgası yüreğini sıkıyordu. Akşam karanlığı iyice çökmeye başlamıştı ama Yusuf ortalarda yoktu. İçinde gün be gün büyüyen evlat acısı, Yusuf’un varlığıyla yerini garip bir bağlılığa ve teskine bırakıyordu sanki. Evet, oğlunu kaybettiğini ve onun yaşayan bir hatı-

radan ibaret olduğunu düşünmeğe başlamıştı artık. Bu düşünce ne kadar hissiyata dönüşme de içinde simsiyah bir boşluk yaratmıştı ve o da bu boşluğu kendince Yusuf'un varlığıyla doldurmaya çalışıyordu. Önüne geçemediği bir duyguydu bu. Belki de yıllarca içine attığı bir arzunun çırpınan titreşimi idi.

Gece yarısı olmuştu ve Yusuf hala ortalarda görülmüyordu. Cafer Efendi ise, kapının önünde meraklı adımlarını sürükleyerek voltalar atıyordu. Ateş böceklerinin uzaktan uzağa kırıştırdığı ışık kırıntıları, birer umut kıvılcımı gibi göz bebeklerine değip, git gide kararan gecede eriyip bitiyordu. Sabrının tükendiğini duyumsayan Cafer Efendi, cebinden köstekli saatini çıkarıp bir kere daha baktı. Saat bir olmuştu. Merakı bir kat daha artmıştı. Ama bahçe kapısının gıcırdayan sesi, müjdeli bir haber tadında çalındı kulağına. Evet, Yusuf'tu gelen. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuş, göz bebekleri kan çanağına dönmüştü. Cafer Efendi, koşarak Yusuf'un yanına geldi ve merakla:

—Ne oldu yavrum? Diye sordu. Nerede kaldın? Meraktan kalbim duracaktı neredeyse. Dur hele. Sen ağladın mı?

—Hiç sorma Cafer amca! Hiç sorma...

—Ne oldu Yusuf? Meraktan çatlatma adamı. Lütfen söyle.

Yusuf, bitkin bir haldeydi. Zoraki duvardan tutunarak, tahta tabureye oturdu. Kan çanağı gözlerini yaşlı adama dikerek, çaresiz bakışlarla baktı.

—Sevdiğim insanlar bir bir terk ediyor beni. Neden hepsi anlaşılmış gibi sırayla, hiç beklenmedik zamanlarda

beni böylesine yalnızlığın içinde bırakıp bırakıp gidiyorlar? Bu nasıl bir çaresizliktir Cafer amca? Söyle bu nasıl bir çaresizliktir?

—Hadi oğlum! Kahretme kendini bu kadar. Neler oldu anlat artık.

—Ustam Cafer amca; ustam. Halim usta...

—Ne oldu ustana oğlum?

—Öldü! Hem de ardında iki sübyan yetim ve genç bir dul bırakarak...

Yaşlı adam, ölen şahsı tanımasa da, aldığı haber karşısında yıkılmıştı. Elini Yusuf'un omzuna atarak zoraki sordu:

—Nasıl oldu? Bir hastalığı falan mı vardı?

—Hiçbir şeyi yoktu. Sabah dükkânı beraber açtık. Öğlene kadar da beraber çalıştık. Öğlen eve gitmek için çıktık. Birkaç saat geçmişti ki, telefon çaldı. Halim ustanın eşiydi arayan. Halim ustanın fenalaştığını, acilen hastaneye kaldırılması gerektiğini söyledi. Ben de hemen dükkânı kapatıp, koşarak Halim ustanın evine gittim. Komşularının arabasıyla kasabaya hastaneye götürürken yolda vefat etti. O anda karısını bir görecektin Cafer amca. Sessizce kocasının yakasına asılmış, sanki” nereye gidiyorsun, beni yetimlerini bırakıp nereye gidiyorsun” diye çaresizce feryat ediyordu. Belki ustamın ölümüne çok üzüldüm ama beni asıl yıkan, karısı ve çocuklarının o çaresiz ve mahzun suskunluklarıydı.

Gözlerini kaldırıp hesap verir gibi yaşlı adama yeniden baktı:

—Cafer amca! İnan bilmiyorum. Toprağın altındaki ölüye mi ağlamak gerek, yoksa toprağın üstündekine mi?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Recep, elinde birkaç poşet, yorgun argın içeri girdi. Karısı Serap, daha işten gelmemişti. Elindekileri mutfağa bıraktıktan sonra, üstünü değiştirmek için yatak odasına çıktı. Üstünü değiştirip, oturma odasına daha yeni inmişti ki, Serap, elinde birkaç dosyayla içeri girdi. Karşısında Recep'i görünce:

—Merhaba hayatım! Diye seslendi. Günün nasıl geçti?

—Vallahi ne bileyim, her zamanki işlerle uğraş dur. Anlayacağın monoton bir gün geçirdim.

—Aç mısın?

—Hem de kurtlar gibi...

—Yazdığım şeyleri aldın mı? Evde doğru dürüst yiyecek bir şey kalmamış da...

—Aldım, aldım. Hepsini mutfağa koydum.

Serap, elindeki dosyaları masanın üzerine bırakıp, üstünü değiştirmeden mutfağa girdi. Recep ise, oturma odasındaki koltuğa yayılıp, akşam yarım bıraktığı kitabı alıp okumaya başladı.

Yemeklerini yiyip, yatmak için odalarına çekildiklerinde, saat gece yarısını bulmuştu bile. Karı koca, yataklarına uzanıp, sohbet etmeğe başladılar. Recep, aylar sonra da olsa babasını merak etmişti. Neredeydi ve ne yapıyordu, gerçekten de hiçbir fikri yoktu. Aslında bu merak, birkaç haftadır beynine yer etmişti ama cesaret edip de karısıyla paylaşamamıştı bir türlü. Öyle ki, babasını düşündüğünde dahi, karısının önsezilerinden çekiniyor, bu düşüncesinin karısı tarafından fark edilmesinden korkuyordu. Hani bir söz var ya, “Dinsizin hakkından imansız gelir” diye, sanki Serap, Recep’e bu sözün hakkaniyetini ispatlar gibiydi. Sakine’nin Azrail’i kesilen o eski Recep gitmiş, yerine Mülayim, sessiz, sakın ve kendi halinde biri gelmişti sanki.

Serap, onu öyle bir avucunun içine almıştı ki, adeta kendi ihtiras

ve arzularının kölesi haline getirmişti. Öyle ki Recep, sırf karısının istediği olsun, onun gönlünü hoş tutabilsin diye, öz babasını dahi düşünmeden sokağa terk etmişti. Hem de her şeyini borçlu olduğu öylesine fedakâr bir babayı...

* * *

Artık Recep'in sabrı kalmamıştı. Serap'la evleneli on seneden fazla bir zaman olmasına rağmen, daha bir çocuk sahibi olamamıştı çok sevdiği karısından. Çünkü Serap, işini ve kariyerini bahane ederek, bir türlü sıcak bakmamıştı çocuk sahibi olma fikrine. Ne zaman çocuk bahsi açılrsa, kaçamak cevaplar vererek, konuyu hemen değiştiriyordu. Recep'se karısını kızdırmaktan çekindiği için daha fazla üstelemiyordu.

O akşam, karı koca yine erkenden yatıp uyumuşlardı. Recep, yine aklını allak bullak eden birçok sorunla cebelleşe cebelleşe, birkaç saat yatakta dönüp durduktan sonra zoraki uyuyabilmişti. Daha uyuyalı birkaç saat olmamıştı ki, kan ter içinde yataktan fırladı. Onun bu kabusvari uyanışı, Serap'ı da uyandırmıştı. Serap, başını kaldırıp, uyku mahmuru gözlerini zoraki aralayarak:

—Ne oldu hayatım, niye uyandın? Diye sordu.

Recep, karısının üstünü örterek:

—Yok, bir şey canım, sen uyu, diye cevap verdi. Sonra yataktan kalkıp, oturma odasına indi. Bir sigara yakıp, balkona çıktı. Kafası allak bullak olmuştu. Yıllar önce gözünü bile kırpmadan sokağa attığı eski karısı Sakine ve kızı Tuba'yı görmüştü rüyasında. İkisini eski, ahşap bir

evin, penceresinde, kendisine el sallarken görmüştü. Kızı Tuba” Baba, Baba” diye kendisine sesleniyordu. Tam onlara doğru yürüyecekken, evin birden bire alevler içinde yandığını görmüş ve tam o sırada uyanmıştı.

Sabaha kadar, balkonda oturup, sigara ve içki içmişti. Öyle ki işe gidecek durumda değildi. Sırılsıklam sarhoştur. Sarhoşluğun da verdiği cesaretle, kalkıp yatak odasına gitti. Serap, horul horul uyuyordu. Bir çırpıda Serap’ın üzerindeki örtüyü kaldırıp gelişigüzel fırlatıp attı. Sonra içkinin verdiği sersemlikle:

—Hadi kalk yosma! Diye uyuyan karısına bağırdı. Kalk da cevap ver. Ne zamana kadar hayatıma hükmedeceksin? Söyle ne zamana kadar benimle süs köpeğinin gibi oynayacaksın?

Neye uğradığını anlayamadan, yataktan fırlayan Serap:

—Neler oluyor Recep? Diye bağırdı. Sabahın köründe delirdin mi? Ne bağırıp duruyorsun?

—İşine gelmiyor değil mi? Evet delirdim. Başardım işte sonunda beni delirtmeği. Senin yüzünden çocuğumu, babamı, kendimi, evet kendimi bile kaybettim.

Serap, kocasının içkili olduğunu fark etmişti. Daha bir okşayan bir sesle:

—Hadi kendine gel kocacığım, diye alttan almaya çalıştı. Çok içmişsin, kendinde değilsin. Hadi sen uzan biraz ben sana bir kahve yapayım da kendine gel.

Recep daha da hiddetlenmişti.

—Ne demek, sen bana sarhoş mu demek istiyorsun? Hayır, sarhoş falan değilim. Sarhoş değilim. Değilim, değilim... Diye sayıklayarak usulca yatağın üzerine sızı-verdi.

Serap, kocasının hiç alışık olmadığı bu davranışı ve taşkınlığı karşısında şaşkına dönmüştü. Çünkü Recep, çok içerdi ama şimdiye kadar hiç taşkınlık çıkarıp da, kendisini üzecek bir şey yapmamıştı. Hele sabahın köründe içme gibi bir alışkanlığı hiç yoktu. İlk defa kocasını bu kadar hırçın, bu kadar kendinden geçmiş bir halde görüyordu.

Serap, üzerini giyinip, işe gitmek için çıkmak üzereydi. Kafasında hala kocasının yaptıkları çalkalanıyor, olanlara bir anlam veremiyordu. Çıkmadan önce, yatak odasında uyuya kalan kocasına bakmak için yukarı çıktı. Recep, mışıl mışıl uyuyordu. Saate baktı. Saat sekize geliyordu. Kocasını öylece bırakıp, işe gitmek üzere evden çıktı.

Saat on iki gibi Recep kendine geldi. Kafasının içinde davul çalınıyormuşçasına, başı zonkluyor, hareket edecek takati bulamıyordu kendinde. Zoraki yataktan kalkıp, lavaboya atabildi kendini. Başını musluğun altına tutup, kendine gelmek için uzun süre öylece bekledi. Sonra elini yüzünü kurulayıp, balkona çıktı. Hafiften yağmur yağıyor, dört bir yana ağır bir beton kokusu yayıyordu. Derin bir nefes aldı. Sonra balkondaki sandalyeye oturdu. Sabah yaptığı taşkınlıklara bir türlü aklı ermiyordu. Başını avuçlarının içine alıp uzun uzun ovuşturmaya başladı. Aslında sabah olanlar kadar, gece gördüğü rüya da belleğine oturmuş, aklının bir köşesini kemiriyordu. Sandalyeden kalkıp, yeniden balkonun parmaklıklarından yağan yağmurun ahengine bıraktı kendini. Karısı Serap'ı düşünüyordu. Akşama kadar kendini affettirecek bir yol bulmalıydı. Ama nasıl bir yol tekrar aralarındaki o eski muhabbetin zedelenmesini önleyebilirdi, o an için bilemiyordu.

Kafasındakileri boşaltmak ve bir nebze olsun rahatlamak için, üstünü giyinip, dışarı çıktı. O an için tek ihtiyaç duyduğu şey, sağlıklı bir şekilde düşünebileceği sakin bir ortamdı sadece. Bu düşünceyle, mahallenin iki sokak arkasındaki otobüs durağına doğru yürümeğe başladı. Otobüs durağına geldiğinde, saat üç olmuştu. Gözleri İstinye otobüsünü aradı. İstinye sahiline varıp, sakin bir çay bahçesine oturup, olup biteni sakin bir kafayla düşünmek en doğru şey olacaktı. Bu düşünceyle İstinye otobüsüne binip, en arka koltuğa oturdu. On beş yirmi dakikalık bir otobüs yolculuğundan sonra İstinye durağında indi. İstinye Devlet Hastanesi'nin az ilerisinde, küçük bir çay bahçesi vardı. Karısı Serap'la çoğu zaman o çay bahçesine gelir, geç saatlere kadar oturup sohbet ederlerdi. Bikrin ayakları onu yine o çay bahçesine doğru sürüklemeye başladı.

Çay bahçesi, her zamankinin aksine çok sakindi o gün. Geçip denize yakın bir masaya oturdu. Hafiften esen rüzgârın tenini okşayışı, bir başka efkâr ve hüzün veriyordu sanki. İçine garip bir çaresizlik ve yalnızlık duygusu çökmüş, rüyasında da olsa gördüğü kızının siması, kayalarda şaklayan dalgalarda bakışlarına sokuluyor, hasret denen duygu inceden inceye yüreğine batıyordu. Sonra babası ve eski eşi Sakine kemiriyordu vicdanını. Hiç düşünmeden ve sabırsızca söylenmiş birkaç kelimenin hayatında yarattığı depremin etkisiyle, mumyalaşmış anıların kırmızıya çalan sözcükleri arasında, bütün yakınlarıyla arasındaki bağların kederli bağrıışlarla kopuşunu izliyordu denizin maviliğinde. Bütün bu musibetleri, aşk adlı eski bir ahbabın ihtiras ve yalancı vaatleriydi ona yaşatan.

Büyük bir umursamazlıkla mahmuzladığı gençliğini düşündü sonra. Eski karısı Sakine ve kızı Tuba'yı hiç düşünmeden sokağa, bir bilinmeze terk edişini düşündü.

Sonra babasının gittiği o geceyi... Oysa şimdi nasıl da so-
kulmak isterdi babasının o sıcak yüreğine. Nasıl da basmak
isterdi kızı Tuba'yı sevgisinin en temiz, en el değmemiş
bağrına... Artık çok geçti onun için. Kızı Tuba da, Babası
da, eski eşi sakine de, soluğu bulutlar olan, dalların kendisi
için hasretle salınıp durduğu bir hayal, bir vicdan yarasıydı
artık onun için.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Aradan geçen iki üç hafta, Halim ustanın acısına bir
nebze merhem olmuştu. Cafer efendiyle Yusuf, kaldıkları
yerden alışmaya çalışıyorlardı bu yeni başlangıca. Yusuf
artık kunduracılığı bırakmak zorunda kalmıştı. Günlük na-
fakasını çıkarabilmek için, köyde yevmiye karşılığı tar-
lada bahçede çalışıyordu. Köy işlerinden pek anlamasa da,
işini yaptığı köylüler onu çok sevdikleri için idare ediyor-
lar, ona yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Cafer Efendi ise,

Yusuf'un isteğini kıramayıp, onunla kalmıştı. Ama içi pek rahat değildi. Yusuf'un çırpınışları onu oldukça rahatsız ediyor, gizliden gizliye ona yardımcı olabilmenin yollarını arıyordu. Aslında bir yol vardı ama Yusuf'un kabul edeceğine ihtimal vermediği için bu düşüncesini bir türlü ona açamıyordu.

Akşam ezanla beraber Yusuf, elinde birkaç öteberi kapıdan içeri girdi.

—Selamın Aleykum Cafer amca! Nasılsın? Günün nasıl geçti?

—Aleykum selam oğlum! İyiyim. Seni gördüm daha iyi oldum.

—Namazını Kıldın mı?

—Yok, daha kılmadım.

—İyi o zaman, namazımızı kılalım da hemen yemeğe oturalım. Kurt gibi acıktım vallahi.

—Nasıl istersen oğlum!

Namazlarını kıldıktan sonra, Yusuf alelacele yer sofrasını kurdu. Aldığı öteberiyi sofraya dizdikten sonra:

—Buyur Cafer amca! Diyerek yaşlı adamı sofraya buyur etti.

Büyük bir iştahla yemeklerini yerken, Yusuf, ağzındaki lokma boğazına düğümlenmişçesine öylece olduğu yerde kesilip kaldı. Yusuf'un halini fark eden Cafer Efendi:

—Ne oldu oğlum? Diye sordu. Bir şeyin yok değil mi?

—Yok, amca, yok. Halim ustanın ailesi aklıma geldi de. Çoktandır arayıp soramıyorum. Zavallılar ne yapıyorlar kim bilir? Dükkân da kapandı, ne yer ne içerler?

—Ne yapabiliriz? Düşündüğün bir şey var mı?

—Bir şey yapamıyorum. Aldığım yevmiye ortada. Ama onlar için bir şeyler yapmam gerekiyor. Halim ustanın emanetidir onlar. Çünkü Halim ustaya çok şey borçluyum. Üzerimde çok emeği var rahmetlinin.

Cafer Efendi, kendinden emin, gayet sakin bir tavırla:

—Bir şey olmaz oğlum! Dedi. Allah yarattıklarının rızıkına kefildir. Onları da rızksız bırakacak değil ya. Elbet onların rızıklarına da birilerini vesile kılmıştır.

—Of Cafer amca! Sen de böyle umarsız konuşursan vay halimize. Sanki zamane insanlarını tanıımıyorsun. Bu zamanda kim kimin halini merak edip de soruyor Allah aşkına?

Cafer efendinin rahat tavırları rahatsız etmişti Yusuf'u. Tanıdığı kadarıyla bu tür konulara gayet duyarlı bir insandı ama niye bu konuda bu kadar ilgisiz davranmıştı bir anlam veremiyordu.

—Yok, Cafer amca, Yok, bir şeyler yapmam gerekiyor. Hele sabah olsun bakarız bir çaresine.

—Madem merak ediyorsun, yarın bir uğra. Bak bakayım bir ihtiyaçları var mıdır? Elbet biz de bir şeyler yaparız Allah'ın izniyle.

* * *

Sabah erkenden kalkan Yusuf, sabah namazını kıldıktan sonra hemen evden çıktı.

Cafer Efendi yine namazı kılmak için camiye gitmişti. Köyün bir hayli dışında bulunan Halim ustanın evine

doğru yola koyuldu. Eli boş gittiği için içinde biraz burukluk vardı. Ama en azından durumlarını sorup öğrenmek zorundaydı. Uzun süren bir yürüyüşün ardından, Halim ustanın evine gelmişti. Uyuyorlar diye çekindi önce kapıyı çalmaya. Ama güneşin bir hayli yükseldiğini görünce, kapıyı yumruklamaya başladı. Çok geçmeden Halim ustanın eşi Safiye kapıda belirdi. Yusuf'u görünce, sevinçle:

—Gel Yusuf'um gel! Diyerek kucaklayan bir sesle Yusuf'u içeri davet etti.

Yusuf, gayet saygılı bir şekilde, Safiye'yi selamladıktan sonra:

—Yok, yenge sağ ol! İşe gitmem gerekiyor. Ben sadece bir ihtiyacınızın olup olmadığını sormak için rahatsız etmişim. Diye cevap verdi.

Safiye, minnet dolu bakışlarla Yusuf'u yeniden kucakladı.

—Estağfurullah Yusuf'um! Ne rahatsızlığı. Allah razı olsun. Hiçbir ihtiyacımız yok çok şükür. Sayende her bir ihtiyacımız tastamam.

Yusuf şaşkınlıkla sordu:

—Sayemde mi? Ben ne yaptım ki?

—Daha ne yapacaksın Yusuf? O yaşlı amcayla gönderdiğin öteberi, üç beş kuruş yetiyor çok şükür.

—Yaşlı adam mı?

—Evet! O nur yüzlü adam. Ama yanlış yapıyorsun Yusuf. Bir de biz rahatsız olmayalım diye o adamcağızı yoruyorsun. Seni inan çocuklarımdan ayırmıyorum. Allah senden razı olsun. Hakkını nasıl ödeyebilirim bilemiyorum.

Yusuf, olanları tahmin etmişti. Kendini zoraki toparladı ve Safiye'ye dönerek:

—Ben işe geç kalmayayım. Dedi. Bir ihtiyacınız olursa lütfen çekinmeyin.

—Sağ olasın oğlum! Allah anan Gülsüm hanımın ruhunu şad eylesin. Allah senin de halini hatırını sorsun.

—Haydi yenge! Allah’a ısmarladık, diyerek köyün yolunu tuttu.

Duyduklarına bir türlü inanası gelmiyordu. Demek Cafer Efendi gizliden gizliye Safiye ve çocuklarına yardım ediyor ve yardımları da Yusuf’un adına atfediyordu. “ama” diye düşündü.” Cafer amca Halim ustanın evini nereden biliyor” kafası allak bullak olmuştu. Aslında için için seviyordu. En azından ustasının yetimleri mağdur değillerdi. Yolda yürürken, evine sığınan o yaşlı adam, gözünde büyüdükçe büyüyordu. Artık Cafer efendinin akşamki rahatlığına anlam verebiliyordu. Ellerini semaya kaldırıp” Şükürler olsun ya Rabbim” deyip tarlanın yolunu tuttu.

Akşama kadar büyük bir istekle çalışıp, bir an önce Cafer efendiye sarılıp, hakkında düşündüğü olumsuzluklardan ötürü helâllik almak için evin yolunu tuttu. Yol gözünde uzadıkça uzuyor, bir türlü bitmek bilmiyordu. Eve geldiğinde akşam ezanı çoktan okunmuştu bile. Kapıyı açıp sabırsızca içeri attı kendini. Cafer Efendi her zamanki köşesine oturmuş, elinde tespihi zikir çekiyordu yine. Yusuf, yaşlı adamın önünde durup hayranlık dolu bakışlarla adamı süzdü önce. Sonra büyük bir saygıyla ellerine sarılıp öptü.

—Hakkını helal et Cafer amca. Ne kadar da yanılmışım senin hakkında.

—Helal olsun yavrum. Ne yapabildim ki senin için?

—Daha ne yapacaksın mübarek insan. Beni o kadar mutlu, bahtiyar ettin ki, Allah da seni bahtiyar etsin her iki cihanda.

Sonra adamın dizlerinin dibine oturup, merakla sordu:

—Peki, Halim ustanın evini nasıl öğrendin?

—Eh o kadarını da bana bırak. Ne de olsa benim de bu köyde bir çevrem oluştu. Hem de hatırı sayılır bir çevre...

—Çok başka bir adamsın Cafer amca! Babadan öte bir baba, insandan öte bir insansın. En azından bunu gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki, bu zamana aykırı birisin.

—Estağfurullah Yusuf'um! O senin güzelliğindir. O senin görmek istediğin benim sadece. Maalesef anormallikler o kadar normalleşmiş ki dünyada, normal davranınca da anormal karşılanıyor işte. İnsanlığa o kadar susamışız ki, insanca davranan birini görünce hemen onu insanüstü tabirlerle telaffuz etmeğe başlıyor, gözümüzde olmadığ, belki hak etmediği kadar büyütüveriyoruz bir anda.

—Bilmiyorum, Bilemiyorum doğrusu...

—Neyi bilemiyorsun oğlum? Yine o güzel aklından neler geçiriyorsun?

—Kusura bakma ama Cafer amca! Senin gibi bir babanın kıymetini bilmeyen bir evlat, insan olamaz. Seni tanıdıktan sonra yaşadıklarına bir türlü anlam veremiyorum. Veremeyeceğim de galiba.

—Anlam aramaya da çalışma oğlum. Her şey o kadar bir birinin içine girmiş, doğru ve yanlış o kadar bir birine yaklaşmış ki oğlum, bütün değer yargıları ters düz olmuş, her şey çıkar denen nefsanî perdenin arkasına saklanmış maalesef. Allah'ı bile inkâr eden basiretsiz beyinler,

neleri inkâr etmez ki? İnan Allah’la ilişkilendirsen kendini bile inkâr edecek şuursuz ve kör insanlar var bu dünyada.

Yusuf, başını kaldırıp Cafer efendiye uzun uzun baktı. Sonra:

—Ne olursa olsun, diye yineledi. Ne olursa olsun senin gibi bir babayı böylesine dışlayan zihniyeti hiçbir bahane haklı gösteremez benim yanımda. Bazı babalar var ki, yapmadıkları çirkinlik, batmadıkları bataak kalmamış. Ama saygı görüyorlar. Buna karşılık sizin gibi vefakar ve iman yüklü insanların karşılaştıkları haksızlıklar hangi vicdanın, hangi dürtünün ürünüdür anlamıyorum.

—Dedim ya evlat! Anlamaya çalışma. Bunca anlamsızlık içinde anlaşılacak pek bir şey de yok zaten.

—Madem öyle diyorsun Cafer amca, o zaman biz de anlayacağımız işlere yoralım aklımızı. Vakit geç olmadan kalkıp namazımı kılayım müsadenle.

* * *

Yusuf, sabah erkenden kalkıp yatağını topladı. Abdest alıp içeri girdiğinde Cafer Efendi de uyanmış, üzerini giyiniyordu. Kapının arkasında asılı duran el havlusunu alıp elini yüzünü kurularken:

—Günaydın Cafer amca! Diyerek yaşlı adamı selamladı. Adamcağız daha uyku sersemliğini üzerinden atamamıştı. Mahmur gözlerini Yusuf’a çevirerek, okşayan bir şefkatle cevap verdi:

—Senin de günün aydın olsun yavrum. İşe mi bu saatte?

—Bu gün iş yok amca. İzinliyim. Genelde Cuma günleri çalışmamaya özen gösteririm. Hadi hazırlan da namaza yetişelim. Çok az bir vaktimiz kaldı.

Yaşlı adam, alelacele abdestini aldı ve iki gönüldaş camiye doğru yola koyuldular. Camiye vardıklarında ezan daha yeni okunuyordu. Geçip saflarda yerlerini alıp, ezanın bitmesini beklemeğe başladılar.

Namaz kılınıp bittikten sonra, cemaat birer ikişer vedalaşıp camiden ayrılıyorlardı. Cafer Efendi ise, her zaman olduğu gibi nafilâ namazı kılıyordu. Mustafa hoca, Yusuf'un koluna girerek onu dışarı çıkardı ve:

—Biraz konuşabilir miyiz? Diye sordu.

Yusuf, gayet saygılı bir şekilde:

—Tabi ki hocam! Dedi. Hayırdır inşallah...

—Hayırdır, hayırdır! Çek bir sandalye otur hele. Sakın yanlış anlama Yusuf. Şu ihtiyar, Cafer efendi... Sanki adamcağızın bir derdi var. Pek misafirliğe benzemiyor onunkisi...

—Doğru tahmin etmişsin hocam ama. Nasıl söylesem bilmiyorum. Kendisiyle konuşsanız...

—Kendisine sormaya çekiniyorum. Ne bileyim adamı rencide etmekten korkuyorum.

—Benim söylemem ne kadar doğru olur bilemiyorum hocam. Sonuç itibarıyla beni öz evladı yerine koyup evime sığınmış. Ne yalan söyleyeyim, ben de ona çok alıştım. Sağ olsun babamın yokluğunu aratmıyor. O geldiğinden beri hayatım daha güzelleşti sanki.

—Gerçekten bana bu konuda güvenebilirsin Yusuf. Belki doğru değil bunu senden istemem ama merakımı mazur gör artık.

Yusuf, anlatmaya karar vermişti ki, yaşlı adam caminin kapısında belirdi. Adamı görür görmez ikisi de susup oldular. Adamın bakışlarında anlamlı bir ifade vardı. Sanki hocayla Yusuf arasındaki diyalogu biliyor veya tahmin ediyor gibiydi. Adamı yanlarına gelene kadar tedirgin bakışlarla izlediler. Adam:

—Selamın Aleykum! , diyerek selamladı kendilerini.

Selamını aldıktan sonra, Mustafa hoca bir sandalye gösterdi adamcağıza.

—Buyurun Cafer Efendi! Buyurun oturun. Ben bir koşu eve haber vereyim de kahvaltılık bir şeyler hazırlasınlar.

Yusuf, hemen atıldı:

—Hiç zahmet etmeyin hocam. Biz birazdan kalkacağız.

—Ne zahmeti canım, benim için de iyi olur. Lütfen oturun hele. Sonra hızla evine doğru yürümeğe başladı.

Cafer Efendi, başını önüne eğmiş, elindeki tespihin taneleriyle oynuyordu. Ağzından tek kelime çıkmamıştı oturdu oturalı. Sanki hocayla Yusuf arasında geçen konuşmalardan haberi var gibiydi. Epey bir sessizlikten sonra nihayet başını kaldırıp Yusuf'un yüzüne baktı:

—Ne zamana kadar ben böyle senin yanında kalacağım oğlum? Seni rahatsız etmeğe hiç hakkım yokken...

Yusuf hiddetle adamın sözünü kesti:

—Lütfen Cafer amca bari sen yapma. Tam alışmışken sana bari sen bırakıp gitme. Benim iyiliğimi düşünüyorsan, lütfen bir daha bu konuyu açma.

—O zaman bir şeyler yapmama izin ver.

—Yapıyorsun ya. Daha ne yapacaksın? Kör bir yalnızlığın içinden çekip aldın ya beni. Sonra Safiye yenge ve

onun yetimleri için yaptıkların... Küçümsenecek şeyler mi o yaptıkların?

—Tamam, da oğlum...

—Lütfen Cafer amca! Kırıyorsun ama beni. Allah aşkına seni buraya sürükleyen hikmetin farkında değil misin?

—Ne hikmeti oğlum! Ben sadece bir sığınak bulabilmek sevdasıyla geldim buraya. Anlayacağın kendi derdime düşüp de buralara geldim.

—Ya benim, Halim ustanın yetimleri için yaptıkların... Bunların bahanesi ne? Ben söyleyeyim. Sen değil miydin, Allah hayırlı kullarını vesile kılarak, düşkünlerin hacetlerine cevap verir, onların sıkıntılarını giderir diyen? Söylediğin sözün en güzel örneğini sergiledin sen. Şimdi kalkıp ne hikmeti diye soruyorsun.

—Lütfen oğlum, abartama bu kadar. Kim olsa benim yaptıklarımı yapardı.

—Bu köyde onca insanın basiretimi bağlandı? O zaman niye bir tanesi kalkıp da o garibanların halini hatırını sorma tenezzülünde bulunmadı. Bak Cafer amca, ben hiçbir şeyi abartmıyorum. Sadece sen gitmek için bahane arıyorsun.

—Niye bahane uydurayım oğlum?

—Ne bileyim her halde seni layıkıyla ağırlayamadım. Sana gerektiği gibi hürmet edemedim. Aksi takdirde beni böyle çaresiz ve yalnız bırakıp gitmeği düşünmezdin.

—Bak oğlum! Allah var yukarıda. Öz oğlumdan görmediğim saygıyı, hürmeti gördüm senden. Ama beni de anlamaya çalış. Küçük bir köy burası. Evde öksürsen meydandan duyuluyor. Köylüler arasında dolaşan söylen-

tileri mutlaka sen de duymuşsundur. Her kesin diline dolandı benim burada kalışım. Bu yaştan sonra kaldıramıyorum be oğlum.

—Hayır amca! Annemin üstüne yemin ederim ki, nedeni ne olursa olsun seni bırakmam. Gitsen dahi peşinden gelirim. İlk defa bir babanın sıcak, okşayan şefkatini duydum varlığında. İlk defa, baba tadında birine sarıldım. Bunları inkâr edersem eğer, kendimi inkâr etmiş olurum. Lütfen bana bunu yapma. Umarım ki o imanla dolu kalbin bir yetime bu zulmü hoş görmeyecektir. İmamım Mehdi de bunu hoş karşılamaz inan. O ki yetimlerin öksüzlerin, yaşıyan umududur. Korumucusu ve tevessül kapısıdır. İnan Cafer amca, sen de o kapıdan girdin hayatıma. Başka bir kapıdan çıkarsan vebali ağır olur.

Yaşlı adam, Yusuf'un sözlerine cevaben ne söyleyeceğini bilemez bir halde, başını önüne eğip sustu. Karşısında oturan bu iman nakışlı, güzellik nişanesi genci, o da bırakamayacak kadar çok seviyordu. Öyle ki, öz evladından ayrılırken bile bu kadar yıkılmamış, öz evladını bile bu kadar yürekten basmamıştı bağrına. Zoraki başını kaldırıp Yusuf'un yüzüne baktı. Güneç yanıklarıyla çatlamış, çökmüş yüzündeki nurani güzelliği duyumsadı yeniden. O yetim yüzüne çalınan masumiyet ve bakışlarına sinen hüznün dalgası içini acıttı birden. Ağzından dökülen sözleri o da farkında değildi belki de o anda. Yusuf'un yüzüne bakıp sadece şunu söyleyebildi:

—Evet, artık buna gönülden inanıyorum oğlum. Güneşin doğması için, yıldızların sönmesine rıza göstermek gerek...

ALTINCI BÖLÜM

Recep, kendini mahkûm eden bir duygu depremi yaşıyor, karısıyla arasındaki muhabbet ve birliktelik bağları, her geçen gün biraz daha zayıflıyor, bu zayıflama beraberinde karşılıklı saygısızlık ve seviyesizliği de getiriyordu. Artık Serap, Recep için vazgeçilmez olmaktan çıkmış, sıkıntı veren biri olmuştu. İç dünyasındaki gizli hesaplaşmada, Serap'ı kaybettiği değerlerin günah keçisi ilan etmiş, kendi basiretsizliğinin ve nankörlüğünün vebalini de ona yüklemişti.

Yine akşam iş dönüşünde evde kıyamet kopmuş, Recep sudan sebeplerle Serap'a ağzına geleni söylemiş, yemek dahi yemeden çıkıp her akşam olduğu gibi birahaneye gitmişti. Gece geç saatlere kadar içtikten sonra, zil zurna sarhoş bir vaziyette eve dönmüştü. Serap ise vakit geç olmasına rağmen, koltukta kocasını beklerken uyuya kalmıştı. Recep, sağa sola sendeleyerek yukarı çıkıp üstünü değiştirdi. Sonra aşağı, oturma odasına inip, naralar atarak koltukta uyuyan Serap'ı dürtüklemeye başladı.

—Alooo! Hadi bu kadar uyku yeter. Kalk da yemek hazırla.

Neye uğradığını şaşırان Serap, uyku sersemi:

—Neler oluyor yine, diyerek gözlerini ovuşturmaya başladı. Recep, sarhoşluğun da verdiği şuursuzlukla keyifli keyifli naralar atmaya devam ediyordu.

—Kıyamet kopuyor, kıyamet kopuyor. Dünya değil kızım, ben dönüyorum, ben dönüyorum. Ha, ha, ha, ha... Hadi kalk! Şu masayı donat. Hadi miskin miskin yatmayı bırak. Kocana biraz hizmet et. Hadi kalk, kalk dedim sana...

Serap, korku dolu gözlerini kocasından ayırmadan, sendeleyerek mutfığa geçti. Akşamdan kalan yemeği ısıtıp, yanına da alelacele bir salata yapıp, masaya getirdi. Sonra, korkudan titreyen bir sesle:

—Buyur kocacığım! Diyerek Recep'i sofraya buyur etti. Recep, sarhoş gözlerle sofrayı bir güzel süzdü. Sonra tekrar bağırmaya başladı:

—Bu masanın hali ne böyle? Sen buna sofrayı mı diyorsun? Benim içkim nerede? İçkisiz sofrayı mı olur be kadın?

—Ne içkisi hayatım... Sen yemek yerken içki içmezsin ki...

—Ne zamandan beridir, benim ne yiyip ne içtiğime karışılıyor bu evde. Hemen kalk içkimi getir dedim sana.

—İyi de, evde içki yok ki... Ben bu saatte sana içki nereden bulayım?

—Nereden bulursan bul. Ama beş dakika içerisinde soframda içkiyi hazır görmek istiyorum.

Serap'ın sabrı iyice tükenmişti. Artık dayanamıyordu Recep'in taşkınlıklarına. Hele son günlerdeki halleri hiç de katlanılır gibi değildi. Kocasını artık tanıyamaz olmuş, adeta ondan iğrenir hale gelmişti. Recep, tekrar bağırınca, Serap bu defa tepkisiz kalamadı:

—Ne diyorsun be Allah'ın belası. Bu saatte ben sana zıkkım mıkım bulamam. Canın zıkkımlanmak istiyorsa, git kendin bul. Zıkkımlanacağın kadar zıkkımlanmışsın zaten. Bilmiyorum ki artık nerene içeceksin?

Recep, iyice dellendi. Oturduğu yerden kalkıp, Serap'ın saçlarından kavradı. Tekme tokat vurmaya başladı. Evet, yine içki şişede durduğu gibi durmamıştı. Recep yorgunluktan bitap düşüp, olduğu yerde sızıncaya kadar,

kadıncağızı dövmüştü. Serap, yırtıcı bir hayvanın pençelerinden kurtulmuşçasına feryat ederek yatak odasına çıktı. Bütün hayatı kararmıştı o anda. Sanki yerküre ayaklarının altından çekiliyor, her şey, inandığı değerler, hevesler ve onu ayakta tutan her şey alt üst oluyordu bir bir. Oysa ne güzel başlamıştı her şey. Onu seven bir koca, kariyer vadeden bir iş ve koskoca bir ev... Bunların hepsine o kadar çabuk sahip olmuştu ki, sanki hayat en hazin oyununu oynayarak her şeyi yine çarçabuk çekip alıyordu elinden. Yuvasını yıktığı Sakine, babasını çaldığı Tuba ve oğlunu gadarca çekip kollarından kopardığı Cafer efendi, birer hayalet gibi karanlıkla beraber o mutlu haneye sızmış, bütün yaptıklarının vebalini ödetiyorlardı ona sanki. Yatağa yüzükoyun uzanıp, hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Recep uyandığında saat yine on ikiye geliyordu. Kalkıp yatak odasına sürükledi bitkin adımlarını. Serap çoktan çıkmıştı bile. Kendi kendine:

—Yine yetişemedim, diye mırıldandı. Para da iyice suyunu çekti. Boş ver nasıl olsa akşam geldiğinde gönlünü alırım. Kocası değil miyim severim de döverim de...

Elini yüzünü yıkayıp, üstünü giyindi. Sonra her zaman takıldığı kahvehaneye gitmek için evden çıktı. İşten ayrıldıktan, daha doğrusu atıldıktan sonra tek yaptığı akşama kadar o kahvehanede, kendisi gibi birkaç berduşla kumar oynayıp, oradan da gece geç saatlere kadar içmek için birahaneye gitmekti. Kumara o kadar alışmıştı ki, bankada ne kadar birikmişse varsa, kaybetmişti. Son zamanlarda ise, Serap karşılar olmuştu kumar ve içki parasını.

O gün de akşama kadar kumar oynamış, sonra da gece geç saatlere kadar arkadaşlarıyla içmiş, her zamanki gibi zil zurna sarhoş bir şekilde evin kapısına dayanmıştı.

Israrla kapının zilini çalmasına rağmen kapıyı açan olmamıştı. Serap'ın kendisine küstüğünü ve bundan dolayı da kapıyı açmadığını düşünerek, cebinden anahtarını çıkarıp zoraki kapının deliğine soktu. İçeri girdiğinde Serap'ı karşısında görememiş ve yine çılgına dönmüştü. Sağa sola çarparak, önce mutfığa sonra yatak odasına baktı. Ama Serap yoktu. Dolapları ve çekmeceleri açıp baktı. Olduğu yere çöküverdi. Çünkü dolap da çekmeceler de bomboştu. Belli ki Serap gitmişti. İçine garip bir yoksunluk duygusu çökmüş, bütün bedeninin acı bir soğğun tesiriyle titrediğini duyumsamıştı. Kendi eliyle kazdığı kuyuya kendi düşmüştü adeta. Kendi eliyle kendi sonunu hazırlamış, kendi kaderini kendisi yazmıştı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Cuma olması münasebetiyle cami cemaati baya kalabalıktı. Mustafa hoca da diğer günlerden farklı olarak, daha geniş bir cemaat kitlesine hitap edeceği için heyecanlıydı. Ezan bittikten sonra Salâvatlarla minberdeki yerini aldı. Önce gerekli zikir ve duaları okudu. Sonra cemaati uzun uzun bir süzdü. Cami tıka basa doluydu. Komşu köylerden bile gelenler vardı. Kendini toparlayarak ilk hutbesine başladı:

—Sevgili cemaat! Öncelikle bu mübarek Cuma gününde hepinizi Allah'ın takvasına ve ehlibeyt bilincine davet ediyorum. Bu gün yardımlaşma, paylaşma ve komşuluk hakkından bahsetmek istiyorum. Unutmayalım ki asıl mülk sahibi Allah'tır. Hepimizin ve her şeyin sahibi odur. Çevremize bir bakalım. Kaçımız bir birimizden haberdarız? Birbirimizin durumunu biliyoruz? Soframıza koyduğumuz nimetlerde, kaçımız komşumuzun sofrasında neler olduğunu, onların da bizim nasiplendiğimiz nimetleri bulup bulamadığını düşünüyoruz? Maalesef birçoğumuz bu düşünceden, bu sağduyudan yoksunuz. Köyümüzde nice yetimler öksüzler var. Kaçımız işlerimize ara verip onların halini hatırını sorduk? Ben de dâhil olmak üzere birçoğumuzun aklına bile gelmediler. Belki o sübyanlar, günlerce kuru bir ekmek bile bulamıyorlardır. Çok uzağa gitmeğe gerek yok. Daha birkaç ay önce köyümüzden bir cenaze çıktı. Halim usta rahmetli oldu. Kaçımız onun dul hanımı ve yetimlerinin durumunu merak ettik acaba?

Mustafa hocanın sözleri Yusuf'un içine işlemiştir. Başını kaldırıp Cafer efendiye baktı. O anda haykırmak istiyordu. “İşte bu adam, işte bu adam hiç birimizin düşünmediğini düşündü ve o yetimlere rızık vesilesi oldu” diye

bağırarak istiyordu. Ama biliyordu ki, oradakilerin bilmesine gerek yoktu. Yaşlı adam da birileri için değil de, Allah'ın rızayeti için yapmıştı her şeyi.

Mustafa hoca, hararetle konuşmasına devam ediyordu:

—Sevgili cemaat! Sakın yanlış anlamayın. Ben asla kendimi ak süttten çıkmış kaşık olarak nitelemek istemiyorum. Aksine bu toplumun âlimi olarak benim ön ayak olmam gerekiyordu. Ama gaflete düştüm. Öyle bir gaflet ki, çoğu zaman farkında olmadan veya farkında olarak bir türlü kendimize çıkış yolu bulamadığımız ve yakamızı bir türlü kurtaramadığımız bir gaflet... Çoğu zaman ben bile içinde bulunduğum şartlardan şikâyet ediyorum. Oturdüğüm evden. Aldığım paradan ve içinde yaşadığım koşullardan. Ne kadar garip değil mi, Hz. Ali(as)'ın yaşamını kendine model olarak alan ve her fırsatta minberlerde bu modeli insanlara tek kurtuluş yolu olarak örneklendiren birinin, hayatından ve ona bahşedilenlerden şikâyet etmesi... Vay halimize. Biz kim, Hz.Ali gibi yaşamak kim... Vay ki vay...

Mustafa hoca konuşurken, camiye tika basa dolduran kalabalıktan çıt çıkmıyordu. Her kes simsiyah bir suçluluk duygusunun esaretinde, başını önüne eğmiş, içten içe kendisiyle hesaplaşıyor gibiydi. Derinden derine bir vicdan savaşı başlamıştı. Mustafa hocanın ağzından çıkan her kelime, Koskoca kalabalığın üstüne Kerbelamsı bir vebal gibi iniyor, müthiş bir suçluluk duygusu kemirgen bir hayvanın iştahıyla vicdanlarına nüfuz ediyordu.

Mustafa hoca, derin bir uykudan daha yeni uyanmıştı sanki. O geç kalmış uyanışın sersemliğiyle haykırıkça haykırıyordu:

—Vay halimize. Vay halimize. Her namazdan sonra nasıl dua ediyoruz? “Ya rabbim! İmam Mehdi’nin zuhurunu çabuklaştır” sormak istiyorum ey cemaat! Neyimize, hangi amelimize güvenerek bu çağrıda bulunuyoruz? Farz edelim ki Allah’ın izniyle İmamın zuhuru gerçekleşti. Bütün bu olanların hesabını sormaz mı bizden? “Ceddım Peygamberin sözünü ne çabuk unuttunuz” diye sormaz mı? “Hani komşusu aç iken tok yatan bizden değildi, siz niye bu hükme uymadınız ve ne yüzle benim gelmemi istediniz” diye sormaz mı? Korkarım ki, Müslümanlığı, peygamberin sünnetini ve ehlibeyt’in hayat felsefesini gerçek manada kavrayamamışız. Amelsiz edilen dualarla Allah’ın huzuruna çıkmayı adet edinmişiz. Allah’ın huzurunda, Allah’tan bihaber kıldığımız namazlara, sırf diyet maksadıyla tuttuğumuz, gerçek maksadını bir türlü kavrayamadığımız oruçlara o kadar güveniyoruz ki, Müslümanlığı sadece bu iki ibadet şeklinden ibaret saymış, diğer vazifelerimizden kendimizce çok mantıklı bahaneler uydurarak kurtulacağımızı zannetmişiz. Oysa öyle bir yanılmanın içine düşmüşüz ki, neredeyse o küçücük beyinlerimizle hâşâ Allah’ı kandırmaya çalışmışız.

Mustafa hoca, tekrar sustu. Alnında biriken terleri sildi. Derin bir of çekti ve kafasını sallayarak konuşmasına devam etti:

—Sevgili cemaat! Yine söylüyorum. Bütün sorumluluk biz âlimlerdedir. Eğer bir toplumun âlimi, tam anlamıyla minberlerden halka hitap ettiği sözlere, hadislerle amel etmez, örnek bir model olmayı başaramazsa, sadece sözlerinin arkasına sığınıp, ameli farzları yerine getirmezse, o toplumun eksiklikleri maalesef o âlimin eksikliklerinden kaynaklanmış demektir. Eğer bir âlim, kendisini

başka bir toplumun âlimiyle karşılaştırıp, kendi eksikliklerini, mağduriyetlerini onun durumuyla ölçerse; “vay efendim onun evine bak bir de benim evime bak, onun bindiği arabaya bak, bir de bana bak bir arabam bile yok, o da âlim bende, o toplumun âlimine sunduğu şartlara bak, bir de sizin bana sunduğunuz şartlara bakın” diyerek âlimi olduğu toplumu yargılar, durumundan şikâyet ederse, vay o âlimin haline... Evet, sevgili cemaat! Hz. Ali ki, ilim şehrinin kapısı, o peygamberin damadı ve vasisi, o Hayber fatihi, o Allah’ın aslanı, o halifeler halifesi... O mübarek insan dahi, akşamlara kadar kuyu kazıp aldığı çoluk çocuğunun nafakasını bile götürüp düşkünlere, yardıma muhtaç insanlara verirdi. Yaşadığı ev, yaşadığı koşullar, içimizdeki en düşkün insandan daha mütevazı olmasına rağmen, haline devamlı şükür eder, bir lokma ekmeği olsa, onu dahi kapısına gelenden esirgemezdi. Karşılaştığı onca haksızlığa karşın, sabredip yüce yaratana sığındı. Şimdi sormak istiyorum, âlimiyle, cahiliyle, fakiriyle, zenginiyle böylesi bir şahsiyetin yolundan gittiğimizi, onun hayat felsefesine göre yaşadığımızı iddia etmemiz, ne kadar doğru? Böyle bir iddia o mübarek zattın şahsiyetini karalamaktan öteye gider mi? Bu ne gaflettir ki, Sultan Süleyman’a kalmayan, Bin yıldan fazla yaşamış olan Nuh peygambere kalmayan, Allah’ın “yüzü nuru hürmetine bütün âlemleri yarattım” dediği Hz. Muhammed(as)’a kalmayan bu dünyaya öyle bir bağlanmış, onu öyle bir bağrımıza basmışız ki, gözlerimizle beraber maalesef yüreklerimiz de körelmiş.

Mustafa hoca, tekrar alnında biriken terleri sildi. Yanında bulunan su dolu bardağı alıp bir yudum su içti. Sonra tekrar cemaate döndü.

—Sevgili cemaat! Hz. Ali (as)‘ın âlimlerle ilgili söylediği bir sözü sizlerle paylaşmak istiyorum. “Allah, zalimlerin çatlayasıya doyarken, mazlumların açlıktan kırılmasına engel olması hususunda âlimlerden söz almasaydı, hilafet devesinin yularını sırtına atar, bu diyarları terk ederdim” Hz. Ali (as), bu sözüyle âlimlerin düşkün ve ihtiyaç sahibi insanlardan gaflette olmamalarını istemektedir. Âlim insan, gaflet ve delalette olmayandır. İdare ve halktan sorumlu olmak, Allah’la imzalanan bir ahittir. Bunu yapmayan âlimi, çetin günler beklemektedir. Unutmayalım ki, âlim olan insanın işi, mal mülk biriktirmek, şehvet ve nefsanî arzularını tatmin etmek olmamalı, âlimi olduğu toplumun bütün sorunlarını kendi sorunuymuş gibi algılayıp, onların ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarına gösterdiği hassasiyetle değerlendirmelidir. Âlim insan, halkının derdiyle dertlenen insan olmalıdır. Düşkün insanların ıstırabını, Hz. Ali(as) hassasiyeti ve ahlakıyla, hissedip çırpınan insan olmalıdır.

Ey cemaat! Son olarak şunu söylemek istiyorum. Ölümü ne kadar iyi tanırsak, ölüm geldiğinde onu o kadar iyi ağırlar, onu layığıyla memnun ederiz ki, güzel bir ölümle şad olsun ömür hanemiz.

* * *

Cuma namazı bittikten sonra, cemaat sessizce dağıldı. Camiden çıkan, sessizce ayakkabısını giyinip evinin yolunu tutuyordu. Kimse tek kelime konuşmuyordu. Sanki bir iç hesaplaşmanın sessizliği sinmişti kalabalığın üstüne. Yusuf’la Cafer Efendi de, bu hesaplaşmanın bir köşesinde sessizce ayakkabılarını giyinip, caminin bahçe kapısına yönelmişlerdi ki, Mustafa hocanın kendilerine seslendiğini

fark ettiler. Dönüp baktıklarında Mustafa hoca gülümseyerek kendilerine doğru geliyordu. Elinde bir zarf vardı ve kucaklayan bir edayla zarfı Yusuf'a uzattı:

—Bunu al Yusuf! Sana zahmet bunu Halim ustanın ailesine ver.

Yusuf, zarfta ne olduğunu tahmin etmişti. Büyük bir memnuniyetle:

—Baş üstüne hocam! Diye cevap verdi.

Mustafa hoca, Cafer efendiye döndü sonra:

—Lütfederseniz eğer öğlen yemeğini bizde yiye-
lim.

Cafer Efendi, Yusuf'a dönerek belli belirsiz baktı. Mustafa hoca teklifini bu defa Yusuf'a yönelterek yineledi:

—Hadi Yusuf! Hem yemek yer hem de sohbet ederiz. Tabi işiniz yoksa.

Yusuf, Cafer efendiye dönerek:

—Ne dersin Cafer amca? Diye sordu.

Yaşlı adam, olur mahiyetinde kafasını salladı. Sonra Mustafa hocanın evine doğru yürümeğe başladılar.

Birkaç dakika yürüdükten sonra, caminin hemen arka sokağında bulunan Mustafa hocanın evine geldiler. Tek katlı kerpiçten örülmüş, geniş bir bahçesi olan ev, kayısı ağaçlarının arasında tıpkı tarihi bir anıtı andırıyordu. Ev aslında köyün ileri gelenlerinden biri olan Hacı Zeynel Abidin efendinindi. Caminin bir lojmanı olmadığından dolayı, kendi isteğiyle o evi Mustafa hocaya tahsis etmişti. Kira falan da aldığı yoktu. Sadece Mustafa hocadan çok sevdiği ve daha çocuk denecek yaşta kaybettiği anasının ruhuna, haftada birkaç ayet okumasını rica etmişti. Birkaç seneye kalmadan kendisi de Allah'ın rahmetine kavuşmuştu. Çocukları da kasabada oturdukları için, şimdilik Mustafa hocanın evine karışan eden yoktu.

Evin bahçe kapısından içeri girdiklerinde, Mustafa hoca konuk sever bir ev sahibi edasıyla, misafirlerine yol gösterdi. Balkonda karşılıklı konulmuş kanepelere oturdular. Mustafa hoca, misafirlerine yer gösterdikten sonra, müsaade isteyip içeri geçti. Birkaç dakika sonra elinde, içinde yemekler bulunan bir tepsiyle geri geldi. Bir sehpanın üzerine yemekleri dizdikten sonra, bir sandalye çekip oturdu. Afiyetle yemeklerini yedikten sonra, yeni demlenmiş çayları da gelmişti. Cafer Efendi, kendilerini büyük bir saygı ve konuk severlikle ağırlayan Mustafa hocaya dönerek:

—Allah ziyade etsin. Allah, sofranıza Halil İbrahim bereketi versin. Diye temennilerini dile getirdi. Karşılıklı temennileşmelerin ardından Cafer efendi Mustafa hocaya dönerek sordu:

—Bu gün hutbede söylediklerinize kafam takıldı. Bir toplumun âlimi, o toplumun en saygın önderidir. Âlimin yaşama koşullarının iyi olması o toplumun şanı, kötü olması ise o toplumun utancı olmalıdır. Ama siz sanki bu durumu eleştirir gibiydiniz. Bunun sebebini öğrenebilir miyim?

—Hayır! Her halde o konuşmam yanlış anlaşıldı. Ben sizin anlattığınız durumu eleştirmedim. Sadece toplumun sunduğu koşulları beğenmeyip, onlardan şikâyetçi olan âlim tipini eleştirdim. Çünkü âlimin görevi insanlara, ahiret bilincini yerleştirmek ve dünyevi kaygılardan sıyrılmış bir inanç sistemi aşılaktır. Ama kendisi dünyevi hevesler yüzünden sızlanır, bu emeller uğruna mücadele ederse, söyleyin bakayım, o âlime kim inanır? O âlimin söylediklerine kim amel eder?

—Söylediğin doğru da, ne bileyim ben âlimlerimize hiçbir olumsuz sözü söylemeği ve söyletmeği uygun bulmuyor, öylesi yakıştırmaları layık görmüyorum.

—Bütün mesele de bu ya Cafer Efendi. Körü körüne bir bağlılık, körü körüne bir sadakat... Bizlere âlimlik yapan, bizleri yönlendiren kişiyi, o kadar tarafsız, o kadar öznel bir bakış açısıyla değerlendiriyoruz ki, o kişinin ne hatalarını görebiliyoruz sonra, ne de niyetini anlayabiliyoruz.

—Ama bir âlimi nasıl eleştirel bir bakış açısıyla değerlendirebiliriz? Sonuçta onun şahsiyetinden çok ilmidir bizi ilgilendiren.

—Öyle mi düşünüyorsun? O zaman sen kişiliksiz ve saygın olmayan bir öğretmene, sırf bilgili olduğu için çocuğunu emanet eder misin?

—Ama bu farlı hoca efendi.

—Neresi farklı Cafer Efendi, neresi farklı? Yok, mu zannediyorsun, koskoca bir toplumu kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirip, onları başka âlimlere karşı kışkırtarak kendine siyasal veya toplumsal itibar elde etmeğe çalışan âlimler? Yaptıklarıyla söyledikleri taban tabana zıt olan, cemaate paylaşmayı öğütlerken, kendisi son model arabalarda lüks ve saltanat içinde yaşayan, âlimi olduğu toplum hakkında hiçbir bilgisi olmayan, âlimliği sadece namaz vakitlerinden ibaret görev edinmişler yok mu zannediyorsun? Var tabi ki. Ama buna karşılık İmam Mehdi ‘den hayâ eden, yaşadığı koşullar ne olursa olsun kendisini şükür ve takva ile tebliğe adanmış âlimlerimiz de var tabi ki. Toplumun sıkıntısını kendi sıkıntısı, huzurunu kendi huzuru, varlığını kendi varlığı, yokluğunu kendi yokluğu sayan, toplumun derdiyle dertlenip, neşesiyle neşe bulan

âlim gibi âlimlerimiz de var. Aksi takdirde bu toplum dağılır, camiler yıkılırdı.

—Hoca efendi! Bir سوالım daha var. Eski zamanları düşünüyorum da, bütün bu yaşananlara akıl erdiremiyorum. Eskiden yani bizim gençlik dönemlerimizde, âlim sayısı parmakla gösterilecek kadar azdı. Ama toplum daha derli topluydu. Şimdi ise tam tersine âlim sayısı arttıkça, toplumun düzeni bozulmaya başladı. Sizce bu yaşanan çelişkinin sebebi nedir?

Mustafa hoca, beklemediği bu soru karşısında gü-lümsedi. Sonra kararlı bir şekilde devam etti:

—Hayır, Cafer Efendi hayır! Tamamen bu anlattığın sebebe bağlarsak toplumdaki yozlaşmayı, bozulmayı yanlış olur. Belki haklılık payın var ama tamamen kastettiğin sebep buysa hayır kabul etmiyorum. Haklı olduğun tarafı bu ki, az önce de söylediğim gibi ameli farzlarında gaflete düşen, takvasız ve menfaat uğruna halkın iyi niyetini kullanan, insanların sempatisini kazanabilmek için yalan yanlış demeden fetvalar veren âlim sıfatlı insanların bu yozlaşmada paylarının oluşudur. Dediğim gibi tamamen bu sorunun kaynağı bu değildir.

—Peki, o zaman bu yaşanan çelişkiyi nasıl açıklarsınız?

—Çok kolay... Evinde televizyonu, videosu olmayan pek az insan var. Maalesef bir İslam toplumu olmamıza rağmen, televizyonlarda yayımlanan programlar tamamen İslam'a ve peygamberin sünnetine aykırıdır. Programlar düpedüz batının ve Siyonist düşüncenin reklâmı tarzındadır. Bir çocuk ana babasının nasihatleriyle değil, televizyonda izlediği değerlerle yetişir olmuş. Anlayacağın, yeni kuşak maalesef, kendi örf ve adetlerine göre değil, it-

hal bir değerler, örfler ve kültürler mozaiğinin karmaşasında inanç sistemini şekillendiriyor. Gerek izlediği bir film, gerek televizyonda hazırlanıp insanlara sunulan bir eğlence programı, gerekse cinsel içerikli gece programları, yetişen neslimizi zehirleyip, özünden, inanç sisteminden ve ahlaki değerlerinden yavaş yavaş kopmasına neden olmaktadır. Din karşıtı propagandaların ayyuka çıktığı, din-darlığın ve şerri hükümlerin gericilik sayıldığı bu devirde, bir de din adamlarının yetkilerinin yasalarla sınırlandırılması, çağımızı maalesef bahsettiğin noktaya getirmiştir. Kısacası var olan sistem bizi öyle bir hale getirdi ki, ne do-ğuluyuz ne batılı... Bu iki anlayış arasında hangi dine men-sup olduğumuzu da şaşırmışlığımız cabası. Bizlerin de İmam Mehdi'yi çağırmamızın nedeni bu saydığımız şeyler değil midir zaten?

Cafer Efendi, aldığı cevaptan tatmin olduğunu du-yumsuyordu fakat kafasındaki çelişkiler bitmemiştir daha.

—Peki hocam! Gerçek bir Müslüman nasıl olmalı-dır? Her şeyi âlimlerden beklemek doğru mudur?

—Gerçek bir Müslüman, ilk önce karakterini or-taya koymalıdır. Gerek yaşama biçimiyle, gerek inandığı değerleri tatbik etme biçimiyle, gerek hal ve davranışla-rıyla, gerekse bireysel ve toplumsal ahlak bilinciyle ken-dini belli etmelidir. Kul hakkını, yetim ve öksüz hakkını gözetmeli, ameli inandıklarıyla tezat teşkil etmemelidir. Neyi kim için, kimin rızası ve takdiriyle yaptığını farkında olmalıdır. Körü körüne inanç yoktur dinimizin temelinde. Kısacası gerçek Müslüman olmak, Peygamber ve Ehli-beyt'inin ahlakıyla, felsefesiyle donanmakla, donandıkla-rını layıkıyla yaşamakla olur.

Gelelim sorunuzun ikinci kısmına. Allah’a binlerce şükürler olsun ki, her konuda ve her kapsamda yeterli kaynağımız var. İsteyen istediği konuyu araştırarak, kendisini aydınlatabilme olanağına sahiptir. Tabi ki âlim bir toplumun yol göstericisi, dini lideridir. Ama her şey değildir. Bir insanın cesareti, hırsı, öğrenme isteği ve hatta beyni, onun en bilgili ve saygın âlimidir. Bu özelliklere sahip bir insan, âlim olmayan bir toplumda bile bilgiye olan açlığını giderebilir, dağarcığını doyurabilir. Ama bu özelliklere sahip olmayan bir insana âlim bile bir şeyleri öğretemez.

Yusuf, sessiz bir şekilde bir kenarda oturmuş, Mustafa hocayla Cafer efendi arasındaki soru cevap diyalogunu büyük bir iştahla dinliyor, payına düşenleri büyük bir titizlikle kapmaya çalışıyordu. Söylenenleri kendi hayatıyla ve yaşantısıyla karşılaştırıp, eksiklerini tespit etmeğe, amelelerindeki doğru ve yanlışları tartmaya çabalıyordu. Gerçekten de Cafer efendinin sorduğu sualleri, büyük bir ciddiyet ve mantıklı bir üslupla cevaplamıştı Mustafa hoca. Bilgi birikimi ve ufkunun genişliği, konuşma şekli ve verdiği cevaplardaki ustaca yaklaşımından belli oluyordu. Belli ki Mustafa hoca, kendini çağın şartlarına göre iyi yetiştirmişti.

Sohbet, geç saatlere kadar sürmüş, vakit bir hayli ilerlemişti. Cafer Efendi, gayet nazik bir dille, müsaade istedi.

—Hoca efendi! Allah evinin bereketini eksik etmesin. Ağzına sağlık, o güzel ilminden de aydınlattın bizi. Siz Yusuf’la otura durun. Ben eve gidip biraz istirahat etmek istiyorum. Tabi müsaade ederseniz.

—Tabi efendim. Müsaade sizin. Kalsaydınız iyi oldu ama madem istirahat etmek istiyorsunuz...

Mustafa Hoca, yaşlı adamı bahçe kapısına kadar geçirip, Yusuf'un yanına döndü. Yusuf'un karşısındaki çek yata oturup:

—Eee Yusuf! Diyerek gülümsedi. Kusura bakma seninle ilgilenemedim. Cafer Efendi gerçekten dolu gelmiş.

—Hiç önemli değil hocam. Aslında güzel bir sohbetti. Bu vesileyle biz de aydınlanmış olduk. Nasibimizi aldık o güzel ilminizden.

Mustafa hoca, biraz sustuktan sonra, manalı manalı Yusuf'a çevirdi bakışlarını.

—Anlatmayacak mısın Yusuf bu yaşlı adamcağızın hikâyesini?

—Vallahi hocam! Ne kadar doğru olur bilemiyorum.

—İnan Yusuf, kendisine sorarım ama yanlış anlayıp, rencide olmasından korkuyorum.

—Niye rencide olsun ki?

—Ne bileyim vallahi, hani senin yanında kalıyor ya...

Yusuf, hocanın ne demek istediğini anlamış ve ona hak vermişti. Doğru ya, adamcağız zaten halkın dedikodusundan çekiniyordu. Bir de böylesine bir soru onu tamamen gitmeğe zorlayabilirdi. Böyle bir şeyi de göze alamazdı. Bu ihtimali de göz önünde bulundurarak, her şeyi Mustafa hocaya anlatmaya karar verdi.

—Tamam hocam! Anlatacağım ama lütfen aramızda kalsın.

—Tamam dedim ya Yusuf. Bu adamı ta İstanbul'dan buralara getiren sebep ne?

—Adamcağız babamın asker arkadaşı. Oğluyla yaşadığı sorunlar yüzünden kalkıp babamı ziyarete gelmiş. Babamın öldüğünü burada öğrendi. Gidecek yeri olmadığı için de benimle kalmasını rica ettim ondan. O da bu ricamı kırmayıp benimle kaldı.

—Bu kadarını ben de biliyorum canım. Oğluyla ne kadar ciddi bir sorun yaşamış ki, bir daha dönmeği düşünmemiş? Belli ki aralarındaki sorun baya ciddi...

Yusuf, Mustafa hocadan kurtulamayacağını anlamıştı. Her şeyi baştan teferruatıyla anlatmaya başladı. Birinci gelininin ve torununun nasıl ortadan kaybolduğunu, oğlunun körü körüne ikinci bir evliliği nasıl yaptığını ve ikinci gelininin yaşlı adama neler yaşattığını, ta adamın köye getiren sebeplerin hepsini teker teker anlattı.

Mustafa hoca duydukları karşısında dehşete düşmüştü.

—Vay be! Sen yeme yedir, giyme giydir, binlerce zorlukla cebelleş çocuk büyüt, zaman gelsin öz evladın, canının yarısı elkızını sana tercih etsin ve seni öz mülkünden kovup, sokağa atsın. Böyle bir kalleşlik, böyle bir Yezitlik kabul edilebilir mi? Zavallı adam, demek ondan dolayı kimseye bir şey anlatmıyor, bir şeyler sorulduğunda konuyu hemen başka yerlere çekiyordu.

—Şu anda adamcağızın tek umudu, eski gelini ve torununu bulup onlardan helâllik alabilmektir.

—Tamam da adamın bu olaylarda ne günahı var ki?

—Kendini de sorumlu hissediyor. Belki ben rıza göstermesem onların başına onca musibet gelmeyebilirdi diye düşünüyor.

—Olur mu canım, oğlu kararını vermiş zaten. Hiç zannetmiyorum, adamcağızı dinleyeceğini o anda. Zaten

sözünü dinleyebilecek kadar saysaymış babasını, sokağa atmazmış değil mi?

—Evet, haklısın ama gel de bunu ona anlat.

—Aslında onunki başka bir dert ya, boş ver.

—Nasıl yani?

—Adamcağız büyük bir ihtimalle torununu özlemiştir. Bu da gayet doğaldır. Çünkü ilk torunu ne de olsa. Bu özlem duygusu da onun vicdanına hükmederek, torununu bulamama korkusu veriyor. O da bu korkuyu vicdani bir azaba dönüştürmüş iç dünyasında.

—Evet, haklı olabilirsin hocam. Çünkü torunundan bahsederken, gözlerinin içi parlıyor, elleri titriyor. Gözlerine sinen parıltıyı bir görmelisiniz. Şimdi buna garanti verebilirim ki, o gözlerinde gördüğüm bir suçluluk duygusunun değil, bir özlemin parıltısıdır.

Yusuf, sözünü bitirdikten sonra, saatine baktı.

—Ooo! Saatte bir hayli ilerlemiş. Müsaade ederseniz ben de kalkayım. Cafer amca birazdan kalkar. Adamcağızı evde yalnız bırakmayayım.

—Müsaade senindir Yusuf. Dediğim gibi sakın rahatsızlık duyma bana anlattıklarından dolayı. Söz verdiğim gibi aramızda kalacak.

—Şüphem yok hocam. Size de güvenmeyip kime güveneceğim. Her şey için teşekkür ederim. Allah razı olsun.

*

*

*

Gece yarısıydı. Cafer Efendi ve Yusuf, yorgun geçen bir günün ardından erkenden yatıp uyumuşlardı. Cafer

Efendi, odanın karanlığında yankılanan garip bir inilti sesine uyandı. İnleyen Yusuf'tu. Yaşlı adam telaşla yerinden kalkıp hemen ışığı yaktı. Yusuf, yatağının içinde kan ter içinde çırpınıyor, tıpkı üstüne karabasan çullanmışçasına bir sağa bir sola kıvranıyordu. Cafer Efendi, Yusuf'un üzerindeki örtüyü telaşla kaldırıp bir kenara fırlattı. Sonra yataкта kıvranan Yusuf'u silkelemeğe başladı.

—Yusuf, Yusuf! Uyan oğlum, uyan artık...

Yusuf, nefes nefese yatağından fırladı birden. Gözleri fal taşı gibi parlıyor, göz bebekleri yuvasından fırlayacakmış gibi etrafı kolaçan ediyordu. Yaşlı adam hemen kalkıp bir bardak su getirdi ve Yusuf'a uzatarak:

—Tamam oğlum! Sakin ol. Galiba kötü bir kâbus görüyordun, diye sakinleştirmeğe çalıştı.

Yaşlı adamın uzattığı suyu içen Yusuf, biraz olsun sakinleşmişti. Sessizce başını avuçlarının arasına alarak bir müddet öylece kalakaldı. Sonra başını kaldırıp yaşlı adama:

—Hakkını helal et Cafer amca, dedi. Seni de rahatsız ettim. Ama gerçekten garip bir rüya gördüm. Bir felaket. Aman Allah'ım! İyi ki rüyaymış.

—Allah hayır etsin oğlum! Seni böylesine dehşete düşüren rüyayı gerçekten merak ettim. Anlat bakalım hele...

—Nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Sanki rüya değil de gerçektir. Bir kız çocuğu, on yedi on sekiz yaşlarında... Azgın bir suyun kenarında durmuş. Bana bakıyor. Öyle bir bakıyor ki, yalvaran bir feryat işliyor gözlerinden içime. "susuzluktan kavruluyorum, ne olur bir yudum su ver" diyor ban. Bense suyun azgınlığında korkup, olduğum yerde kımıldamadan öylece duruyorum. Kız bir daha

haykırıyor. Bu sefer daha içten “ Hadi ne duruyorsun, yandım kavruldum, bir avuç su ver. “ diye haykırıyor. Bu sefer kıza su verebilmek için o azgın suya doğru hareket etmek istiyorum ama nafile. Sanki ayaklarıma pranga takılmış gibi yerimden kımıldayamıyorum. Sonunda bitkin bir halde dizlerinin üstüne çöküveriyor kızcağız. “ Ya Ebulfezl Abbas! Yetiş, yetiş” diye sayıklamaya başlıyor. O mübareğin ismini duyunca bir hamleyle kendimi azgın sulara bırakıyorum. Ama dalgalara güç yetiremiyor, çırpındıkça batıyorum. Tam umudumu yitirmiş, son nefesimi vermeğe başlamışken, bir el uzanıp beni dışarı çekiyor. İri yapılı, beyaz elbiseli bir babayığit... Ama yüzü görülmüyor. Sanki yüzünde güneş varmış gibi, ne zaman yüzüne bak-sam gözlerim kamaşıyor, bir türlü yüzünü

Göremiyorum. Beyaz bir ata binip uzaklaşıyor yanımdan. Peşinden koşuyorum ama her hamlede ayağım bir şeylere takılıyor düşüyorum. Sonra bir tepenin üzerinde duruyor güneş yüzlü adam. Bana sesleniyor.” Boğulmanın sebebi suyun azgınlığı değil, yüzmeği bilmemendir. Yüzmeği öğren, yüzmeği öğren” tam o sırada suyun içinde çırpındığımı fark ettim. Sonra da siz uyandırdınız zaten.

Cafer Efendi, Yusuf’u pür dikkat dinlemiş, gördüğü rüyaya her hangi bir yorum getirememişti. Ama hayıra yormak gerektiğini biliyordu.

—Allah hayır etsin. Hayırdır inşallah. Ne kadar imanlı bir gençsin ki, en azından rüyanda Abulfezl Abbas ismini duyabilmişsin. O ismin telaffuz olduğu bir rüya şerre yorulacak değil ya. Hadi uyu dinlen. Daha sabaha çok var. Yarın işe gideceksin. İyice uykunu alman lazım.

Cafer fendi, Yusuf’un üstünü örtüp, yatağına uzandı. Yusuf ise hala gördüğü rüyanın etkisindeydi. Ku-

lağında hala” yüzmeği öğren, yüzmeği öğren” sesi çınlıyor, bu sesteki gizemi çözmeye, kendince anlamlar yüklemeye çalışıyordu. Bu düşüncelerle yeniden uykuya daldı. Sabaha doğru yine çırpınarak yatağından fırladı. Yine aynı rüyayı görmüştü. Sabah ezanı okunuyordu. Yavaşça yatağından kalktı. Dışarı çıkıp, kapının eşiğinde bulunan iskemleye oturdu. Kafası allak bullak olmuştu. İlk defa bir rüyayı aynı gecede iki defa üst üste

Görüyordu. Kendi kendine “Allah’ım! Hayır et. Ne demek yüzmeği öğren, ne demek “ diye mırıldandı. Sonra kalkıp abdest almak için kapının arkasında duran ibriği aldı.

Abdest alıp içeri girdiğinde Cafer Efendi de kalkmış, üstünü giyiniyordu. Yusuf’u görünce:

—Günaydın oğlum! Diyerek onu selamladı. Nasıl uyudun? Başka kâbus görmedin inşallah...

Yusuf, garip bir dürtüyle ikinci kez aynı rüyayı gördüğünü söylemek istemedi.

—Sağ ol Cafer amca! Gayet rahat uyudum.

Sonra ikisi de hazırlanıp sabah namazı için caminin yolunu tuttular.

* * *

Yusuf, artık eski Yusuf değildi sanki. Ondaki değişiklik Cafer efendinin ve Mustafa hocanın da dikkatinden kaçmamıştı. Sanki o neşeli, her olumsuzluktan bir olumlu taraf çıkararak etrafına neşe saçan Yusuf gitmiş, yerine iç dünyasına çekilmiş, durgun ve karamsar biri gelmişti. Artık eskisi kadar kendine güvenmiyor, zamanının çoğunu düşünerek ve kitap okuyarak geçiriyordu. Hemen hemen

her gün anasının mezarına gidiyor, kuranı yanından eksik etmiyordu. Eve geldiğinde ise sessiz sedasız bir köşeye çekilip, derin bir düşünceye dalıyor, başka bir âlemdeymiş gibi etrafta olup bitenlere tepki bile vermiyordu.

Bir akşam yine Kuranı Kerimi alıp, evden çıktı. Cafer Efendi, oturduğu yerden kalkıp, önceden planladığı gibi Yusuf'un peşine takıldı. Yusuf yine köyün dışında bulunan kabristanın yolunu tutmuştu. O kadar yıkılmış bir duruşu vardı ki, tıpkı bir hayalet gibi görünüyordu uzaktan. Bir sırrın peşinden büyük bir uysallıkla yürüyen bir âşıktı sanki. Neye âşık olduğunu bilmeden, kendini sağa sola vuran şuursuz bir deli, bir mecnundu...

Yıkılmış bir vaziyette anasının mezarının başına oturdu. Cafer Efendi ise kendini belli etmemek için, bir ağacın kuytusuna saklanıp, uzaktan Yusuf'u gözlemeğe başladı. Yusuf, Kuranı açıp sessizce okumaya başladı. Birkaç ayet okuduktan sonra başını mezarın taşına yaslayarak, ağlamaya, o cansız bir şekilde mezarında yatan anacığıyla konuşmaya başladı:

—Korkuyorum anam, korkuyorum. Dün anlattım ya, çaresiz bir sevdaya tutuldu yüreğim. Sen de Leyla'sı için deliye dönmüş bir Mecnun, ben deyim Peygamber aşkından çöllere düşmüş Veysel Karani... Sen de çölde Mevla'sını arayan Ebuzer, ben deyim Yusuf'ça bir gaybette karanlığa bürünmüş Yakup... Ne dersen de anam, kime nispet gösterirsen göster, yüreğim duçar olmuş bir sırra. Çözemiyorum, çözemiyorum anam. Bir Zeynep görüyorum rüyamda, belki bir Rugeyye, belki susuzluktan genzi yanan bir Sakine... Kerbelamsı bir feryat uğulduyor sonra kulaklarımda. Sanki Kerbela susuzluğunu haykırıyor ana. Sonra Fırat'ı görüyorum. Beni hücrelerine alıp alıp azat

eden Fırat'ı... Tam soluğum kesilmeğe başlayınca o güneş yüzlü, kır atlı sır çıkıyor, tutup tutup beni Mecnuna döndürüyor anam. Kimseye anlatamaz oldum derdimi. Gözlerim kör olmuş, yüreğim zindan anam. Bense o zindanda garip Yusuf olmuşum ki, bir türlü çıkamıyorum. Azgın bir Fırat'a yem olmuş uykularım. Boğuluyorum ama suç Fırat'ın azgınlığında değil, ben yüzemiyorum, ben yüzemiyorum anam. O akıllı Yusuf'un deliye dönmüş anam. Çölleri özler olmuş, bir Serap'ın peşinden çöllere düşer olmuş.

Sonra sustu. Hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Uzun bir müddet o vaziyette ağıladı. Sonra başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Ellerini kaldırıp haykırmaya başladı:

—Ey nazarında gizliye saklıya, sırta, kademe yer olmayan, nezlinde her şey aşikâr olan Rabbim! Kayıp bir masalın karanlığında yitmek üzereyim. Nerede başlayıp nerede biteceğimi bilemez bir halde, gecenin karanlığını didikleterek, sırlarımı kanatıyorum her uyku saatinde. Bir nurani güneşin altında titreyen zavallı bir kar tanesine döndüm. Her geçen gün biraz daha eriyorum kudurgan bir merakın renksiz gülümseyişinde. Bu günahkar kuluna bir yol, bir ışık göster. Gözlerim neye, kime baksa, alıp alıp beni bilmediğim bir sırta götürüyor. Sonra kıpkırmızı bir çığlık düşüyor avuçlarıma. O çığlıkta Sakine'nin Ebulfezl'e fer-yadı, Kerbela'nın bağıryanık vebalı, Rugeyye'nin çığlığı, Zeynep'in çaresizliği düşüyor üstüme. Soluğum kesiliyor, çırpınıyorum. Sonra güneş yüzlü bir Mehdi uzanıp kurtarıyor beni. Ama dağların, dumanların ve sislerin ardında saklı bir sırta hapsediyor yüreğimin aşka açılan kapısını. Kitlendim Allah'ım. Yüreğime batan bu sırrı aşikâr et veya bir ipucu, bir yol göster bana. Uzat rahmetini, yüreğime batan şu çaresizliği sil. Zaman söz geçiremiyorum artık.

Bu neyin vebaliyse, işlediğim hangi günahın cezasıysa, bit-sin artık.

Sonra hıçkırıklarla yer kapandı.

—Seni ant verdim Rabbim! Hz. Muhammed’in yüzünün suyu hürmetine, Zehra’nın o kırılmış kaburgasının, o sessiz iffetinin hürmetine, Şüheda’nın, Müçteba’nın, o gaybet ülkesinde sabır bileyen İmamım Mehdi’nin hürmetine... Bu zavallı kulunun aklına mukayyet ol. Kimseye açamadığım dertlerimle vardım huzuruna. Rahmetinle muamele et ya Rabbim. Adaletine sığınıp, rahmetini dilenen bu günahkâr kulunu, boş, biçare çevirme hacet kapından. Bana bir ışık, bir yol göster Allah’ım... Bir ışık bir yol sa-dece...

Ayağa kalkıp, o duygu ahenginden kendini kurtarmaya çalışmışçasına etrafına bakındı. Gözlerini, cebinden çıkardığı mendille kuruladıktan sonra, anasının mezarı başında bir fatiha okuyup, yeniden köyün yolunu tuttu. Cafer Efendi ise, saklandığı ağacın kuytusunda, ağlama krizlerine tutulmuşçasına ağlıyor, bir yandan da o çaresiz genci izliyordu. Kendi kendine” Böyle bir yürek, böyle bir iman var mıdır başka bir insanda. Bu nasıl bir imtihandır ya Rabbim” diye mırıldandı. Yusuf’un sözleri karşısında o da dehşete düşmüştü. “demek yavrucak hala o rüyanın etkisinden kurtulamadığı için, öyle garip davranıyormuş” diye geçirdi içinden. Sonra ayağa kalkıp, Yusuf’un peşinden o da köyün yolunu tuttu.

Günler büyük bir hengâmeyle geçip giderken, Yusuf inandıklarına ve sırlarına sarılıp, gecelere hapsolmuş hayatına alışmaya çalışıyordu. Bir nebze alışmıştı da. Bir tek Cafer Efendi alışamamıştı onun haline. Bir tek o sancısını çekmişti o yetimin yalnız çırpınışlarının. Yusuf artık

kimseyle konuşmuyordu. Simsiyah bir sessizliğin içinde, kendi yeşiliyle oyalanan çimenler gibi, mevsimden mevsime soluyor, hazandan hazana tükeniyordu. Sanki bu dünyalı değildi artık. Yanlış saksıda büyüyen yabani bir çiçek gibi, yadırgıyordu dört bir yanını çevreleyen dünyayı ve o dünyaya ait her şeyi. Artık o gerçeklerde değil, hayatını sarıp sarmalayan bir rüyada yaşıyordu. Gündüzleri rüya, geceleri ise gerçek olmuştu onun için.

Gün geçtikçe, Yusuf tükeniyor, sararıp soluyordu. Amansız bir hastalığa yakalanmışçasına, günden güne eriyor, artık ayakta bile zor duruyordu. Geceleri uyku haram olmuştu artık Cafer efendiye. Sabahlara kadar Yusuf'un başı ucunda oturuyor, çaresizliğini dualarla teskin etmeğe çalışıyordu. Yusuf ise, başını yastığa koyduğu anda çırpınmaya, feryatlar kopararak yatakta debelenmeğe başlıyordu. Sonra da delirmiş gibi yatağından fırlıyor, garip bir sessizlik içinde korkuyla Cafer efendinin yaşlı gözlerine bakıyordu. Bakışlarında gizli bir imdat çağrısı vardı sanki. Yalvaran gözleri yavaşça kirpikten kepengini kapatıyordu sonra. Her gün Yusuf'un gözleri önünde eriyip bitişini izlemekten bıkmıştı yaşlı adam. Artık dayanamıyordu bu hazine gidişe. Konuyu birilerine açmak istiyordu ama kime açacağını bilemiyordu. Çünkü Yusuf'un hastalığı fiziki değil tamamen ruhaniydi. Onu böylesine eritip, bitiren gördüğü rüyalardı.

Yine sabah erkenden kalkmıştı Cafer Efendi. Saatine baktı ezana yarım saat falan vardı. Usulca Yusuf'un başucuna oturup:

—Yusuf, Yusuf! Diye seslendi. Hadi kalk oğlum. Birazdan ezan okunacak.

Yusuf, yorgun gözlerini hafifçe araladı, fakat yine konuşmadı. Sadece acı acı gülümsedi ihtiyar adamın yüzüne. Adamcağız Yusuf'un o uzak hallerine alışamıyordu bir türlü. Yusuf'la birlikte o da ölüyordu her gün. Yusuf'un elini tutup:

—Konuş artık Yavrucak, konuş! Diye haykırdı. Yine bana gün aydın Cafer amca de. Beni böyle kahredeceğine, beni böyle her gün öldüreceğine, bir defa öldür ama konuş, bir şeyler söyle yeter ki. Hadi Yusuf'um, hadi aslanım! Bir nefeslik konuş sadece. Ben de yaşadığına kanaat getirip, hayata tutunmak için bir sebebim olduğuna inanayım. Öyle acı acı bakışlar saplama yüreğime. Artık dayanamıyorum Yusuf'um. Artık dayanamıyorum.

Sanki cansız bir bedenden ibaretti Yusuf. Duvarlar ses verdi ondan çıt ses çıkmadı. Yaşlı adam çaresizce sâyıklamaya devam etti:

—Ah bir bilsem seni o kör sessizliğin içine hapseden sebebi, bir bilsem seni benden koparan sırrını, inan bedenimi pare pare eder, bütün ruhumu bedenine akıtırım ama ne çare ki, tek bildiğim senin yavaş yavaş bitip tükenişindir.

Sonra başını çevirip, tek göz odanın taş duvarlarını bakışlarıyla kamçılamaya başladı. O taş duvarlar, yaşlı yüreğine yükleyip de getirdiği umut kırıntılarını, vahşi bir hayvan iştahıyla midesine indirmişti de sindirmeğe çalışıyordu sanki. Bir an Yusuf'un neşeyle çınlayan sesinin yankılandığı o eski hallerini duyumsadı. Yusuf'a gözlerini çevirip onun o bitkin halini görünce, o taş duvarlar soğuk bir yorgan gibi sardı yaşlı bedenini yeniden. Büyük bir çaresizlikle ayağa kalktı. Aceleyle abdestini alıp, kendini dışarı attı. Artık eli kolu bağlı duramazdı. Hayatın oynadığı oyunun son perdesinde dublör gibi olup biteni seyretmeyecekti

artık. Değişmesi gerekiyordu artık senaryonun. Hep aynı rolü oynamaktan bıkmış, hayatın kendisine sunduklarıyla yetinmekten utanç duymaya başlamıştı.

Camiye doğru hızlı ve kararlı adımlarla yürürken, rüzgâr insanın tüylerini ürperten bir uluyuşla, suratına çarpıp geçiyordu. Rüzgârın önüne katıp yuvarladığı adımları, son bir umutla Mevla'sına yönelen bir günahkârın, iniltisini andırıyordu. Yusuf'a bir şey olursa, kendini nasıl affederdi? O, yetim ve öksüz bir sığınaktı onun için.

Camiye vardığında, Mustafa hoca namaza durmuştu bile. Alelacele seccadeyi alıp bir köşede namaza başladı. O kadar hızlı kılıyor, sureleri ve zikirleri o kadar hızlı okuyordu ki, Mustafa hocadan daha erken bitirmişti namazını. Namaz biter bitmez, seccadeyi alelacele toplayıp yerine koydu. Tek düşüncesi Yusuf için Mustafa hocayla konuşmak bir çare düşünmesini istemektir. Mustafa hocanın duasını bekleyemedi:

—Hadi hoca efendi! Diye seslendi. Ne olur biraz acele et.

Mustafa hoca, salâvat çevirip, şaşkın bakışlarla ayağa kalktı. Seccadesini toplayıp, yaşlı adamın yanına geldi.

—Hayrola Cafer Efendi! Bu telaşın ne böyle? Yoksa Yusuf'a bir şey mi oldu?

—Ben de sizinle Yusuf hakkında konuşacaktım. Lütfen kusuruma bakmayın. Namazınıza müdahale etmek istemezdim ama gerçekten yardımınıza ihtiyacım var.

—Hangi konuda yardımınıza ihtiyacın var? Lütfen biraz sakin olun da doğru dürüst anlatın hele...

Geçip caminin balkonundaki bankta oturdular. Adamcağız biraz sakinleşmişti. Daha dingin bir sesle anlatmaya başladı:

—Biliyorsun Hoca Efendi. Yusuf'un halini biliyorsun. Her gün gözümün önünde eriyip bitişini çaresizce izlemekten bıktım artık. O baba yiğit genç, her gün biraz biraz tükenerek yok olmak üzere. Bir şey yapmadan eli kolu bağlı beklemek olmaz hoca efendi.

—Ne yapmamızı öneriyorsun Cafer Efendi? Yapılacak bir şey varsa elbette yapacağız ama ne yapabiliriz?

—Tanıdığınızı bildiğiniz bir hekime gösterelim diyorum.

—Bir hastalığı olduğuna mı inanıyorsunuz?

—Hiçbir şeye inandığım yok. Ama durup dururken de bir insan öylesine sararıp solmaz ya...

—Evet haklısın. O zaman hemen alıp kasabaya götürelim. Devlet hastanesinde tanıdık bir hekim var. Ona bir gösterelim.

—Allah senden razı olsun hoca efendi. Peki araç bulabilir miyiz?

—Buluruz buluruz. Sen hemen eve gidip Yusuf'u hazırla, ben Hüseyin Efendinin oğlu Hasan'ı alıp geleyim.

Yaşlı adam, bir şeyler yapabilmenin sevinci ve hazzıyla hemen oturduğu yerden kalkıp, evin yolunu tuttu.

Eve geldiğinde Yusuf hala uyuyordu. Küçük bir valize birkaç öteberi hazırlayıp, yine Yusuf'un başucuna oturdu.

—Hadi oğlum kalk. Birazdan hoca efendi gelecek.

Yusuf, yavaşça gözlerini açıp, manalı manalı yaşlı adam baktı. Sanki Mustafa hocanın geliş sebebini sorar gibiydi. Yaşlı adam, okşayan bir sesle:

—Hadi Yusuf'um! Dedi. Hadi kalk. Kalk da gidip bir hekime gösterelim seni. Hoca efendinin kasabada tanıdığı çok iyi bir hekim varmış. Hadi yavrum, hadi kalk.

Yusuf, gülümsüyordu yine. Belki dili susmuştu ama bakışları haykıra haykıra bir şeyler söylüyordu. Ama onun dilinden anlayan hiç kimse yoktu etrafında. Belki de buydu onu o sessizliğin içine çekip alan neden. Dilinden anlayan kimseyi bulamayışı. Ama yine de yaşlı adamı kırmadı. Yavaşça yatağından kalkıp üstünü giyindi. Bu arada Mustafa hoca, Hüseyin efendinin oğlu Hasan'la, gelip kapının önünde durmuşlardı. Yusuf, uysal bir çocuk edasıyla hiçbir şey söylemeden, başıyla Mustafa hoca ve Hasan'ı selamlayıp, arabanın arka koltuğuna oturdu. Mustafa hoca gözlerine inanmamıştı. Daha birkaç hafta önce gördüğü Yusuf, Cafer efendinin de dediği gibi sararıp solmuştu. Bir deri bir kemik kalmıştı adeta.

Saat on gibi hastaneye vardılar. Mustafa hoca hemen arabadan indi.

—Siz yavaş yavaş gelin. Ben gidip sıra olup olmadığına bakayım.

Sonra koşar adım hastaneye girdi. Danışmaya yaklaşıp, hekim arkadaşını sordu:

—Affedersiniz! Doktor Hakan Bey bu gün görevli mi acaba?

Danışmada oturan, genç, kıvırcık saçlı bayan:

—Evet fendim! Diye cevap verdi. Kim arıyordu acaba?

—Ben arkadaşım. Kendisiyle görüşebilir miyim?

—Tabi ki. Odası hemen koridorun sonunda sağda.

Bayana nazik bir dille teşekkür edip, doktorun odasına yöneldi. Kapıyı çalıp, içeri girdi. Mustafa hocayı karşısında gören doktor, hemen ayağa kalktı.

—Ooo Hocam! Siz nere buralar nere. Buyurun buyurun, diyerek içeri buyur etti.

Mustafa hoca doktorun gösterdiği yere oturmadan hemen konuya girdi.

—Bak Hakancığım! İşim gerçekten acele. Bir hastamız var. Durumu pekiyi değil. Eğer müsaitsen, ona bir baksan diyorum.

—Çok acil değilse otur bir çayımı iç. Ben telefon edip içeri aldırayım.

—Yo Yo! Gerçekten hastamın durumu acil. İnşallah başka bir gün çayını içerim. Sen bir zahmet elini çabuk tut.

—Tamam, o zaman, danışmaya söyle hemen hastayı içeri alsınlar.

Mustafa hoca, hızlı adımlarla danışmaya yöneldi yeniden. Danışmaya doktorun talimatlarını ilettikten sonra, Yusuf'u kapının girişindeki muayene odasına aldılar. Artık içleri rahatlamıştı. Yusuf içeride doktorun kontrolü altında, gerekli muayeneleri olurken, Mustafa hoca ve Cafer efendi de, Hasan'ın ücretini ödeyip, koridordaki banklardan birine oturdular. Azda olsa içleri ferahlamıştı. En azından Yusuf'un her hangi bir sağlık sorunu olup olmadığı konusunda bilgi sahibi olacak, yoksa başka alternatiflere yönelecek ipucu elde edeceklerdi. Birkaç dakika sonra Doktor Hakan Bey, yanında Yusuf'la odadan çıktı. Mustafa hoca ve Cafer Efendi merakla ayağa kalktılar. Doktor, Mustafa hocaya dönerek:

—Korkacak bir şey yok Hocam, dedi. Siz içeri buyurun. Ben bazı tetkikler için hemşirelere talimat verip geliyorum.

Mustafa hoca ve Cafer Efendi, gözlerini Yusuf'tan zoraki çekerek içeri girip, beklemeye başladılar. Çok geçmeden doktor içeri girdi.

—Ayakta durmayın oturun Lütfen, diyerek ikisine de yer gösterdi. Sonra kendinden emin bir tavırla Yusuf'un durumunu anlatmaya başladı:

—Dedim ya korkacak bir şey yok. Aslına bakarsanız, hiçbir şeyi yok. İyice muayene ettim ama her hangi bir olumsuz duruma rastlamadım.

Cafer Efendi, hemen atladı:

—Ama durumunu gördünüz doktor bey. Bu çocuk iki üç haftada bu hale geldi.

—Durun bakalım, şu tahlillerin sonucu gelsin bir... Ciğer filmi, kan tahlili ne gerekiyorsa yapacağız. Birazdan sonuçlar gelir. Daha somut bir sonuca varırız inşallah. Siz biraz sakin olun. Dediğim gibi ne gerekiyorsa yapacağız. İnşallah her hangi bir problem çıkmaz. Gerekirse psikolog arkadaşla da görüştürürüz.

Bu sefer de Mustafa hoca atladı:

—Psikolog mu?

—Evet. Arkadaşımızın problemi psikolojik de olabilir.

Tam o esnada kapı çalındı ve elinde birkaç film ve kâğıtla hemşire girdi içeri.

—Buyurun doktor bey! İsteddiğiniz tahlil sonuçları ve filmler...

—Çok sağ olun hemşire hanım. Verin bakalım.

Mustafa hoca ve Cafer Efendi merakla doktorun ağzına bakıyor, kötü bir haber almanın tedirginliğini paylaşıyorlardı. Doktor elindeki filmlere baktı, sonra da tahlil sonuçlarını uzun uzun inceledi.

—Tam dediğim gibi. Arkadaşımın hiçbir sağlık problemi yok. Bütün tetkikler temiz çıkmış. İsterseniz bir de psikolog arkadaşla görüştüreyim.

—İyi olur doktor bey, diye cevap verdi Cafer efendi. Dediğiniz gibi psikolojik sorunları da olabilir.

Doktor, hemen ayaklanan Cafer Efendi ve Mustafa hocaya dönerek bir el işaretiyle oturmalarını istedi.

—Lütfen siz oturun. Ben hallederim.

Sonra odadan çıktı. Hemen koridorda oturan Yusuf'u alıp, psikolog arkadaşına götürdü. Durumu izah edip, odasına, misafirlerinin yanına geri döndü. Daha yerine yeni oturmuştu ki, kapıda arkadaşı beliriverdi. Doktor,

—Ne oldu Sadullah? Arkadaşla görüşmedin mi? Diye sordu.

Sadullah, şaşkın bir şekilde kekelemeğe başladı:

—Vallahi bir şey anlamadım. Ne bileyim, siz çıktıktan sonra, arkadaş garip bir şeyler söyleyip, benimle görüşmeği reddetti.

-Nasıl reddetti dostum? Ne söyledi?

—Benimle konuşacak bir şeyi olmadığını, konuşsa dahi onun dilinden anlamayacağımı falan filan işte. Ha birde onun doktorunun buralarda olmadığını, derdinin de dünyevi bir kaygıdan kaynaklanmadığını söyledi.

—Eee sonra...

—Sonra da benim doktorum sizin tahmin edemeyeceğiniz kadar yakınımda aslında, ama bir türlü ona ulaşmıyorum. Allah'ın izniyle mutlaka ona kalbimi açacağım, deyip odadan çıktı.

Doktor, pek bir şey anlamamıştı. Ama Mustafa hoca çözmüştü Yusuf'u böylesine Mecnun eden sırrı. Dermanını da, hekimini de biliyordu artık. Yavaşça yerinden kalktı. Doktora dönerek:

—Her şey için çok teşekkür ederiz Hakancığım. Dedi. Ben galiba onu yanlış yere getirdim.

—Nasıl yani?

—Boş ver doktor, boş ver. Hadi Allah ısmarladık.

Mustafa hoca, Cafer efendiyle birlikte Hastane masraflarını ödeyip, hastanenin bahçesinde oturan Yusuf'un yanına gittiler. Yusuf başını kaldırıp iki dostuna uzun uzun baktı. Sonra tekrar başını önüne eğip, o derin sessizliğin içine gömüldü.

*

*

*

Akşam namazı kılınıp bitmiş, cemaat yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Mustafa hoca, Yusuf ve Cafer efendinin namaza gelmediğini fark etmişti. Cafer efendinin cemaat namazlarına verdiği ehemmiyeti bildiği için meraklanmış, önemli bir şey olduğunu düşünerek onları ziyaret etmeğe karar vermişti. Eve haber verip, Yusuf'un evine doğru yola koyuldu. Yolda yürürken kendi kendine çıkar bir yol düşünüyor, Yusuf'un sorununa çareler aramaya çalışıyordu. Beş on dakikalık yürüyüşten sonra, Yusuf'un evi görünmüştü. Bahçe kapısına gelip, kapının tokmağını birkaç defa salladı. Çok geçmeden Cafer Efendi evin açık olan kapısında görüldü. Mustafa hocayı karşısında görünce, sevinçe:

—Seni Allah mı gönderdi Hoca Efendi; diye seslendi. Buyur buyur, Yusuf'u o halde bırakıp namaza gelemedim. Ama yine de sen gelmezsen ben gelecektim sana.

—Hayırdır inşallah! Yaramaz bir durum yok değil mi?

—Hele geç içeri konuşuruz.

—Yusuf içeride mi?

—Vallahi bilemiyorum ki, bedenlen içeride ama ruhen nerelerde bilemiyorum. Yine bir köşede oturmuş, kendi kendine sayıklıyor. Vallahi çok korkuyorum hoca efendi. Çocuk kendine bir şey yapacak diye artık onu yalnız bırakıp camiye bile gelemey oldum.

—Dur bakalım Cafer Efendi! Hele sakın ol biraz.

İçeri girdiklerinde, Yusuf bir köşede oturmuş, başı dizlerinin arasında sessizce düşünüyordu. Öyle bir dalmıştı ki, Mustafa hocanın geldiğini dahi fark etmemişti.

Cafer Efendi, Mustafa hocaya yer gösterdikten sonra, Yusuf'un yanına yaklaştı. Okşayan bir sesle:

—Bak Yusuf! Dedi. Mustafa hoca seni ziyarete gelmiş.

Yusuf, sadece başını kaldırıp Mustafa hocaya gülümsedi. Tekrar başını önüne eğdi. Susuşunda dile gelmemiş bir bildiri okunuyordu. Esaretin kısıkcındaydı ve özgürlük onu çevreleyen kâinatın ötesinde bir yerlerdeydi sanki. O sessiz ve sakın duruşu henüz çiçeğe durmuş bir goncayı andırıyordu. Yüzündeki tebessüm, o kadar temiz o kadar berraktı ki, sanki bu dünyanın hiçbir pisliği, hiçbir kaygısı değmemiş, apayrı bir âleme gülümseyen bir ifade vardı yüzünde. Yusuf'un o mahzun ve sessiz duruşu karşısında Çaresizce onu izleyen Mustafa hoca ve Cafer Efendi, kopan bağların kederli bağırışlarını işitiyorlardı adeta.

Mustafa hoca, oturduğu yerden kalkıp, Yusuf'un yanına gitti. Yusuf'un karşısına çömelip:

—Az başını kaldırıp yüzüme bakar mısın Yusuf; diye seslendi. Yusuf sessizce başını kaldırıp gülümseyen gözlerle Mustafa hocaya baktı. Bakışlarında öyle bir derinlik vardı ki, zerre kadar tasa taşımıyordu. Mustafa hoca birkaç gündür düşündüğü bir planını açıklayacaktı Yusuf'a. Planını açıklamadan önce, Yusuf'tan birkaç ipucu almak istiyordu. Çünkü Yusuf'u böylesine içine hapseden hissiyat hakkındaki düşünceleri fazlaca net değildi. Mustafa hoca, kaygısız bakışlarla kendini bekleyen Yusuf'a:

—Bana da anlatır mısın gördüğün rüyaları? Diye sordu. Cafer Efendi anlattı ama ben senden de dinlemek istiyorum.

Yusuf, başını önüne eğdi. Biraz düşündü. Sonra tekrar gözlerini Mustafa hocaya çevirdi ve derin bir of çekti.

—Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Daha doğrusu bu sırrımı anlatıp anlatmamakta kararsızım.

—Neden? Yoksa bana güvenmiyor musun?

—Yo hayır. Asla böyle bir düşünce gelmedi aklıma. Sadece ne bileyim, bu sırta o kadar alıştım ki, sanki onu bir başkasına anlatırsam kirlenecekmiş gibi geliyor. O kadar soyutladı ki beni bu hayattan, ne bileyim sanki eskiye nazaran daha huzurluyum. Sanki rüyamdaki o güneş yüzlü adamın anlatmak istediklerini çözdüm gibi.

—Neymiş sana anlatmak istedikleri? Biraz açık konuşursan belki bizde de bazı fikirler oluşabilir.

—İlk zamanlar fark etmemiştim ama bana hep bir tepenin üzerinden sesleniyor. Çok ıssız bir çölün ortasında yükselen bir tepenin... Ve o tepenin yamacında küçük bir

mescit var. Önünde küçük bir hurma ağacı olan, taş örme bir mescit...

—Eee sonra...

—Bana seslendikten sonra o mescidin ardında kayboluyor.

—Sana nasıl sesleniyor?

—Ardından ona yetişmek için koşuyorum ama her seferinde ayağım bir şeylere takılıyor ve düşüyorum. Başımı kaldırıp baktığımda, o mescidin önünde, bir kır atın üstünde onu görüyorum. Ayağa kalkmak için debeleniyorum ama nafiye. Sanki bir güç ayağa kalkmamı engelliyor. Elimi uzatıyorum ona. Kafasını sallayarak sadece mescidi gösteriyor ve” yüzmeyi öğren, yüzmeyi öğren. Sen suya düştüğün için boğulmuyorsun, sadece yüzmeyi bilmediğin için boğuluyorsun” diye sesleniyor. Sonra o mescidin ardında kayboluyor. Söyleyin hocam, sizce bu rüyada bir sır, derin bir anlam yok mu? O mescit, o güneş yüzlü adam ve benden devamlı su isteyen o nur yüzlü kız... Normalde siz bir rüyayı kaç gece art arda görüyorsunuz? Veya bu kadar gerçekçi, bu kadar aşikâr bir rüya gördünüz mü?

Mustafa Hoca, Yusuf’un sorduğu sorunun cevabını bir hayli düşündü. Gerçekten de Yusuf’un anlattıkları, her insanın yaşayabileceği türden şeyler değildi. Hele haftalarca aynı rüyayı görmüş olması, hem de aynı olaylarla, aynı şahsiyetlerle örülü olarak... Gerçekten de normalin üstünde olağan üstü denilebilecek bir hikmetti bu.

Mustafa hoca, gayrı ihtiyari öksüren Cafer efendinin sesiyle, kapıldığı düşüncelerden sıyrıldı. Yusuf’un gözlerinin ta derinliklerine baktı. Nedenini bilmediği bir hayranlık duyuyordu o anda Yusuf’a. Titreyen bir ses tonuyla:

—Hayır, Yusuf, Hayır, diye kekeledi. Ben çoğu zaman gördüğüm rüyaları hatırlamam bile. Senin gördüğü rüyalar ise, ne yalan söyleyeyim, olağanüstü anlamalar taşıyor. Ama anlamını çözebilecek kadar açık ve geniş bir ufka sahip değilim. Ne bileyim, normalde sıradan bir kişinin gördüğü rüyaların çok ötesinde... Bu rüya hakkındaki düşüncemi sorarsan, inan hiçbir düşüncem yok. O kadar derin bir rüya ki, yorum yapabilecek ilme de derinliğe de sahip değilim.

—Kusura bakmayın ama hocam, neden beni bu şekilde kabullenmiyorsunuz? Nasıl olsa bu yaşadıklarım bir gerçek ve ben bu gerçekle yaşamak zorunda bırakıldım. Sizin de elinizden bir şey gelmiyor. Beni kendi halime bıraksanız, belki bir gün bu sırrı çözecek ışığı da görürüm kim bilir. Gerçi ben o ışığı gördüğüme inanıyorum ama bir türlü bunu kimseye anlatacak basireti kendimde bulamıyorum.

—Sence o ışık nedir Yusuf?

—Bence o ışık İmamım Mehdi'den başkası değil. Ama o kız kim ve neden hep su istiyor benden, bunu bilemiyorum.

Yusuf'un söyledikleri Mustafa hocanın kanını dondurmuştu. Bir anda aklına aylar önce camide Arapça dersi verdiği zamanlarda yaşadığı bir olay gelmişti. Bir akşam, ders çıkışında Yusuf'un kendisine sorduğu bir soruyu anımsamıştı. Ders bitmiş, herkes evlerine dağılmıştı ama Yusuf caminin bahçesinde kendisini beklemişti. Dışarı çıkıp Yusuf'u karşısında görünce neden beklediğini sormuştu. Yusuf ise:

—Affedersiniz hocam! Demişti. Bir insan rüyasında İmam Mehdi'yi görebilir mi?

—Eğer takvalı ve iman ehliyse ve gerçekten İmamın aşkı yüreğinde yer etmişse, neden olmasın?

—Peki, onu nasıl tanır? Yani o gördüğünün İmam olduğuna nasıl kanaat getirir?

Sonra hiç düşünmeden verdiği cevabı anımsadı.

—İmam ya ay sıfatıyla gelir, ya da güneş...

Aylar önce verdiği bir cevaptan yola çıkarak, belki de kendisi Yusuf'u gördüğü rüya konusunda yönlendirmişti. Belki de gerçekten Yusuf'un gördüğü ve yorumladığı İmam Mehdi'ydi. Çünkü Yusuf'ta o saydığı meziyetlerin hepsi fazlasıyla vardı. Kimi zaman kendisi de onu imrenerek seyrederek, takvasını ve imanını her fırsatta överdi.

Başını kaldırıp, hayran hayran tekrar Yusuf'a baktı.

—Neden olmasın Yusuf, neden olmasın, diye mırıldandı. Kalbin o kadar temiz, o kadar aşk ve iman dolu ki, neden olmasın...

Yusuf, Mustafa hocanın sözlerinden sonra daha bir ferahlamış, daha bir inanmıştı gördüğünün İmam olabileceğine. O inançla:

—Bu düşüncedir işte beni böylesine huzurlu kılan. Gördüğüm İmam değilse bile, ben öyle inanıyorum ya, bunda da bir hayır vardır elbet.

Mustafa hoca daha kararlı bir şekilde yeniden söz aldı:

—Bak Yusuf! Birkaç haftaya kadar Allah nasip ederse İran'a gideceğim. Orada bir yeğenim var. Medresede okuyor. Çoktandır kendisinden mektup alamıyorum. Hem onu, hem de hocalarımı ziyarette gideceğim. İnşallah sağ salim oraya varırsam, gördüğün bu rüyanın yorumunu

yapabilecek bir Mücdehit var. Rüyanın tabirini ona yaptı-
rırım. Ama bana söz ver. Rüyanın tabirini yaptırıp geldik-
ten sonra, eski Yusuf olacaksın.

—Gücüm yeterse Hocam, gücüm yeterse... As-
lında ben eski Yusuf'um da, kendimi bir türlü ifade edemi-
yorum.

—Her neyse! Cafer efendiye de iyi bak. Bunu bil ki
senin ondan başka, onun da senden başka dayanağınız yok.
Şu, ana yadigarı evinizi muhabbetten mahrum etmeyin.
Kendin söylemiştin hani, bu ev annen için, Zehra'nın
eviydi. Bu yüzden bu evi çok severdi. Böylesine bir ma-
nayla hayat bulan bu evi, sessizliğe gömmek yerine, mu-
habbetle güzelleştirmeniz lazım. Şenlendirmeniz lazım.
Çünkü Zehra'nın evi, sessizlik ve kederle kararmamış, ak-
sine ilim ve rahmetle aydınlanmış bir evdi. İnandıklarından
vazgeç demiyorum ama başkalarının inançlarına da üzüntü
ve kaygı ekerek hükmetme.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Serap gideli tam iki hafta olmuştu. Recep ise, simsiyah bir yalnızlığın içinde çaresizce debelendikçe, hayatın en pis kokulu batağına gün geçtikçe biraz daha batıyordu. Artık geceleri dahi eve gelmiyor, sabahçı kahvelerinde veya meyhanelerde sabahlıyordu. Gizli isteklerin, arzuların ve ihtirasların kabuğu altında beslenip büyüyen günahkâr biriydi artık. Gözleri o kadar kördü ki, hayatın oyalayan, aldatan perdesi ardında, bütün sevdiklerini kendi eliyle, kendi yalnızlığına gömmüştü. Ve o kadar kördü ki, kendi sonunu dahi göremiyordu.

Yine öğlenin kızgın güneşi perdelerden içeri sızmaya başlamıştı. Recep, yüzüne yapışan kavurucu ışınların etkisiyle, gözlerini kırpıştırarak uyandı. Uzun zamandır temizlenmeyen odanın ağır kokusu genzini yakmıştı bir anda. Yataktan zoraki doğruldu. Etrafını ayık gözlerle uzun uzun süzdü. Tahammülü zor bir görüntüsü vardı odanın. Komidilerin üzerinde duran, içi tıka basa sigara izmaritiyle dolu küllükler, içki bardakları ve etrafa saçılan boş bira şişeleri... Tıpkı bir hücreye benzetmişti kendince, o saadet mağduru odayı. Sonra başını avuçlarının arasına alarak hıçkırarak ağlamaya başladı.

—Bu nasıl bir cezadır böyle? Nasıl bir suçun, nasıl bir günahın vebalidir böyle? Bir insan kendi eliyle kendi hayatını nasıl böyle allak bullak edebilir?

Sonra başını kaldırıp, duvarda asılı olan ve eski mutlu günlerinden kalan fotoğrafa baktı. O fotoğrafı ta yeni evlendiklerinde Serap’la İstinye Koyunda çekinmişlerdi. Kalkıp fotoğrafı duvardan indirdi ve hasretle kollarının arasına aldı.

—Nereye gittin Serap, beni böyle bırakıp da nere-
lere gittin? Şimdi ben ne yaparım söyle? O akşam evde ol-
saydın, inan kendimi affettirecektim. Yoksunlukla kuşatıl-
mış şu evde ben ne yaparım şimdi?

Sonra tekrar hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Hiçbir
şey eskisi gibi olmayacaktı artık. O da bu acı gerçeğin far-
kındaydı. Ama hayatın çarkı yine şaşırmamış, Recep de
ancak kaybettikten sonra anlayabilmişti elindekilerin kıy-
metini. Nereye gitse, neye sarılsa ve hangi güzelliğin ha-
yalini kursa, bütün kaybettikleri karabasan gibi çöküyordu
üzerine. O kadar çaresiz, o kadar korku doluydu ki, öz
evinden, kendisinden ve hatta uyumaktan bile tedirgin olu-
yordu. Zaman, akrep ve yelkovanın sessiz homurtuları ara-
sında erirken, o da korkularının esaretinde her geçen gün
biraz daha eriyip bitiyordu.

* * *

Kumar ve içki, Recep'i bitirmiş, elinde avucunda
ne varsa hepsini satıp savurmuştu. Elinde kalan tek şey ise
baba yadigarı , eviydi. O kadar tükenmişti ki, artık evden
dışarı adım atamaz olmuştu. Genellikle dışarı çıktığında
mahallenin dışındaki çamlıkta oturup, çaresiz düşüncelere
dalıyor, içine düştüğü zorluktan ve yoksulluktan nasıl kur-
tulacağının hesaplarını yapıyordu. İçkisizlik artık canına
tak etmişti. Kalkıp, haftalarca beraber içip eğlendiği arka-
daşlarından birinden borç istemek için, tekrar mahalleye
gitmeğe karar verdi. İlk aklına gelen, kaportacı Osman usta

olmuştu. Çünkü paralı olduğu dönemlerde hep onunla takılıp, onunla geceleri sabah etmişlerdi. Sonra ona borç bile vermişti. En azından alacağı olan parayı isteyebilirdi.

Osman ustanın kaportacı dükkânına geldiğinde, sadece çırak vardı dükkânda. İçeri girip gayet nazik bir dille:

—Osman usta burada mı? Diye sordu.

Hafif şişman ve iri yapılı bir genç olan çırak:

—Osman ustanın bu saatte burada olduğunu kim görmüş sayın ağabeyciğim. Diye cevap verdi. Şimdi o kaçıncı şişenin dibini boyluyor Allah bilir. Birahaneyi biliyorsun değil mi?

—Evet, evet biliyorum.

—Orada bulursun kendisini. Ayıkça tabii.

Çırağa teşekkür edip, birahanenin yolunu tuttu. Birahaneye girdiğinde, çırağın dediği gibi Osman ustayı bir köşede demlenirken gördü. Yanına varıp:

—Merhaba Osman usta! Diye selam verdi. Afiyet olsun. Oturabilir miyim?

Osman usta, oralı bile olmadı. Çünkü çoktan kafayı bulmuştu. Sorsan kendi adını bile hatırlayamazdı beklide.

Recep, Osman ustanın duyarsızlığı karşısında tekrar seslendi:

—Osman usta, hey! Oturabilir miyim dedim.

Osman usta, yarı kapalı gözlerini aralayarak, sallanan başını kaldırıp Recep'in yüzüne baktı.

—Paran varsa otur. Bir bira da bana söyle.

—Param yok ama eğer biraz borç verirsen...

Osman usta hemen Recep'in sözünü kesti:

—Paran yoksa ne diye başımda dikiliyorsun? Hey garson at ulan şu adamı dışarı. Ağız tadıyla kafayı da mı çekemeyeceğiz yahu.

Recep, alacağını bile istemeye fırsat bulamadan, iki kişinin koluna girmesiyle kendini dışarıda buldu. Derdini anlatmaya çalıştı ama nafile. Birahanenin kapısı çoktan kapanmıştı bile. Ayağa kalkıp, çaresiz adımlarını yeniden evine doğru sürüklemeye başladı. Mahallenin bakkalının önünden geçerken birden durdu. Bir paket sigara almalıydı. Ceplerini karıştırdı, bir paket sigara parası aradı ama nafile. Cebinde bir paket sigara parası bile yoktu. Kendi kendine:

—Bakkaldan veresiye istesem verir mi, diye düşündü. Verir canım ne de olsa bakkalın sahibi, Sabri efendibabamın samimi bir arkadaşı. Bana da vermeyip kime verecek.

Bu düşünceyle bakkala girdi. Sabri Efendi ve mahallenin muhtarı Ali Bey oturmuş sohbet ediyorlardı. Recep'i karşısında gören Sabri Efendi:

—Buyur oğlum, ne istemiştin? Diye sordu.

Belli ki Recep'i tanıyamamıştı. Doğaldı da. Çünkü Recep, içki ve kumar yüzünden adeta insan kılığından çıkmıştı. O eski bey efendi kılıklı adam gitmiş, yerine ayyaş kılıklı, saç sakalı birbirine karışmış bir sokak züppesi gelmişti sanki.

Sabri efendinin sorusu karşısında bocalamıştı Recep. Herhalde bu da veresiye bir şeyler isteyeceğimi anladı ve beni tanımazlıktan geliyor diye düşündü kendi kendine. Sonra kendini toparlayarak zoraki:

—Bir paket sigara... Diyebildi.

—Hangisinden oğlum?

—Fark etmez. Ama parasını sonra versem. Şu anda üzerimde yok da.

—Ama seni tanımıyorum oğlum! Her gelene veresiye versem benim halim nice olur?

Muhtar söze karıştı.

—Tanımadın mı Sabri Efendi?

—Vallahi tanıyamadım?

—Bizim Recep yahu. Cafer efendinin oğlu.

—Recep mi? Yok canım...

Sabri Efendi de şaşırmıştı. Babasını soracak oldu ama masanın üzerine koyduğu sigarayı alan Recep, alelacele çıkmıştı bakkaldan. Sabri Efendi ise öylece kalakalmıştı ayakta.

Muhtar, ayağa kalkıp Recep'in arkasından bakarak:

—Hey gidi Cafer Efendi! Kulakların çınlasın. Diye mırıldandı. Senin gibi bir mübarekten, böyle bir mendeburun olacağına görmesem inanmazdım vallahi.

Sabri Efendi hala şoktaydı.

—Şu bizim Cafer'in oğlu Recep öyle mi? Nasıl olur yahu, şunu en son gördüğümde bir bankada çalışıyordu. Ne hale gelmiş öyle...

—Ya Sabri Efendi! Dünya dediğin bir yalan rüzgârıdır. Kapılırsan eğer, savurup nereye atacağını kestiremezsin. Öyle bir babanın vebalini kolay kolay her insan oğlu taşıyamaz.

—Nasıl yani muhtar? Hiçbir şey anlayamadım vallahi söylediklerinden.

—Bilmiyor musun Sabri Efendi? Cafer efendinin başına gelenleri duymadın mı?

—Vallahi en son, Cafer efendinin köye gittiğini duymuştum. Ama niye gittiği konusunda bir şey bilmiyorum.

—Köye mi gitmiş, başka bir yere mi bilmiyorum. Tek bildiğim, oğlu tarafından sokağa atıldığıdır.

—Nasıl yani? Hele otur da baştan anlat.

—Bu Recep ne deyyustur sen bilmiyorsun. Önce ilk karısı ve ondan olan kızını günahsız yere sokağa attı. Ah Sabri Efendi ah! Bir bilsen ne hanım hanımcık bir gelindi ilk karısı. Boşa dememişler ya, zalimin zulmü varsa garibin de Allah'ı var diye. Her neyse sözüm ona, ilk karısını boşadıktan sonra, gidip başka bir kadınla evlendi. Açık saçık, sosyetik bir kadınla hem de. Beş on seneye kalmadan, o şeytan kadın Recep'i kandırıp, zavallı Cafer efendinin üstüne saldı. O kansız da, karısının palavralarına inanıp, öz babasını sokağa attı. Şimdi kim bilir adamcağız nerededir. Allah'tan emekli maaşı falan var da, başının çaresine bakabilecek durumdadır. Dedim ya etme bulma dünyası... Bütün yalanlarına kanıp da onca günahsızın günahına girdiği karısı da, şimdi bunu böyle bir karanlığa hapsedip kaçtı. Bu da nerede akşam, orada sabah, ayyaş ayyaş sürünüp gidiyor işte.

—Ne oldu şimdi? Çalışıp etmiyor mu?

—Ne çalışması yahu. Çalıştığı bankadan da atıldı, elinde avucunda ne varsa satıp kumara, içkiye verdi. Elinde kala kala bir ev kaldı. O ev de zavallı Cafer efendinin emekli tazminatıyla yaptırdığı ev işte.

Sabri Efendi, duyduklarına inanamamıştı. Nasıl olurdu da bir insan öz babasını kapının dışına koyabilirdi? Hele Cafer Efendi gibi, her şeyini oğluna adanmış bir adamı... Kendi çocuklarını düşündü birden. Sonra ellerini kaldırıp:

—Allah'ım sana şükürler olsun, şükürler olsun, diye yakarmaya başladı.

*

*

*

Recep, Osman ustanın birahanedeki davranışını düşünüyor, bir türlü anlam veremiyordu. Hırsından sigara üstüne sigara yakıyordu. Sonra içkiye susamış beyninin şursuzluğu, ağzından dökülen kırık dökük sözcüklere yansırıyordu:

—Vay kan emici sarhoş, vay menfaatçi deyyus! Demek öyle ha, paran yoksa ne başımda dikiliyorsun ha... Ben sana gösteririm, parayı da, dikilmeği de. Öyle ya, paramız olduğunda yalananlar şimdi adam olmuşlarda masalarından adam kovuyorlar. Öyle olsun bakalım.

Sonra bir sigara daha yakıp, söylenmeğe devam ediyordu.

—Helal olsun bu Sabri efendiye. Baba adammış vallahi. Adam dediğin onun gibi olacak. Bir kere dilim dönmekle adam çıkarıp bir paket sigarayı önüme koydu. Ya Osman...

Adam neredeyse kalkıp” seni tanımıyorum “ diyecek. O masamdan kalkmayan, etrafımda pervane olan sülük, utanmasa tanımayacak ulan beni. Ah eşek kafam ah! Hep sonradan aklım başıma geliyor ama iş işten geçmiş oluyor o zaman da.

Saat bir hayli ilerlemişti yine. Recep, söylene söylenene, oturduğu yerde uyuya kalmıştı. Zaten çoğu zaman ya koltukta, ya da halının üzerinde uyuyor, nadiren yatağında sabahlayabiliyordu. Yine rüyasında kızı Tuba’yı ve eski karısı Sakine’yi, alevler içinde görmüş, sabahın ilk ışıkla-

rıyla birlikte, yattığı yerden fırlayarak, kan ter içinde uyanmıştı. Aynı rüyayı benzer şekillerde birkaç defa görmüştü. Bütün rüyalarda kızının ve eski karısının

Alevler içinden kendisine seslendiklerini görüyordu. Gördüğü bu rüyaların ne anlama geldiği konusunda hiç mi hiç fikir yürütemiyor, bir başkasına anlatmaya da çekiniyordu.

Sabah saat yedi gibi, üstünü giyinip yine mahallenin dışındaki koruluğa gitmek için dışarı çıktı. Bütün vücudu titriyordu. İçki kanına öyle bir işlemişti ki, içkisizlik bütün iradesine hâkim olmuş, istediği komutu verebilecek duruma gelmişti. Birahanenin önünden geçerken iradesine daha fazla dayanamadı. Her şeyi göze alıp içeri dalıverdi birden. Hemen girişteki cam çerçeveli tezgâhın üzerinde duran birkaç bira şişesini kaptığı gibi, birahaneden dışarı fırladı. Hemen peşinden iri yarı iki garson, ta koruluğa kadar onu kovaladı ama nafile, Recep, tıpkı zıpkın bir tilki gibi çoktan gözden kaybolmuştu bile. Ormanın kuytu bir köşesinde, yaşlı bir çam ağacının altına oturup, bir bir birahaneden aşırıldığı biraları yuvarlamaya başladı. Öylesine bir iştahla içiyordu ki, kafasına diktığı her şişenin birkaç dakikada dibini görüyordu. Artık iyice kafayı bulmaya başlamış, içkinin verdiği sersemlikle kendi kendine şarkılar söylemeğe, yerli yersiz naralar atmaya başlamıştı bile.

—Ulan ben kaçın kurasıyım, biliyor musunuz? Ben bir şeyi kafaya koydum mu, kimse bana engel olamaz. Neredesin ulan Osman yalağı, gel de şu güzelliği gör. Ama yooo! Bitmedi daha, senden de geçen günkü tafralarının hesabını soracağım. Hele bir dur. Senin de biletini keseceğim evvel Allah.

Sonra şuursuz kahkahalar atarak, elindeki boş şişeyi kafasına dikeyor, kaldığı yerden naralar atmaya devam ediyordu:

—Ne olmuş yani paramız yoksa? Parası olmayan içemez diye bir kaide mi var? Bak param yok ama nasıl kana kana içiyorum. Yarasın... Ha, ha, ha, ha,... Ulan Osman! Ulan Osman! Azrail'in olacağım ulan. Bekle beni kansız, geliyorum işte.

Sonra ayağa kalkıp, sağa sola sendeleyerek, mahallenin yolunu tuttu. Şuursuz naralar atarak Osman'ın evinin önünde duruyordu.

—Çık dışarı Osman! Hadi çıksana korkak tavuk. Çık da dayılanmak, bir kadeh içki için adam harcamak ne demekmiş göstereyim sana. Osman, Osman!...

Çok geçmeden Osman kapıda belirmişti. Elinde bira şişesi zoraki ayakta duruyordu. Belli ki o da sarhoştı. Zaten pek ayık gezdiği de yoktu. Elindeki şişeyi başına çekip, boşalan şişeyi balkondan aşağı fırlattı. Sonra sendeleyerek adımlarını Recep'e doğru sürüklemeye başladı. İki sarhoş karşı karşıyaydı artık. Elinin tersiyle ağzını silen Osman, Recep'e dik dik baktı.

—Ne o! niye sustun? Uzaktan dayılanmak kolay tabi. Sıkıysa konuş da göreyim. Aaa! Yoksa korktu mu bizim soğan erkeği...

—Ne korkacağım ulan! Buraya senin defterini düzmeğe geldim.

—Hadi ya! Dür de görelim.

Osman iyice dellenmişti. Recep'in yakasından kavradığı gibi, kaldırıp arka üstü yere vurdu. Recep, vahşi bir hayvan çevikliğiyle yerden fırlayıp, Osman'ın beline sarıldı. Uzun süren boğuşmadan sonra,

—Yandım anam! Diye acı bir feryat koptu. Olup biteni korku dolu gözlerle perdenin ardından seyreden Osman'ın karısı Ayşe, kocasına bir hal oldu korkusuyla dışarı fırladı. Kanlar içinde yere yuvarlanan Recep'i görünce olduğu yerde donup kaldı. Boğuşma esnasında Recep'le baş edemeyeceğini anlayan Osman, sarhoşluğun da etkisiyle cebinden çıkardığı sustalı bıçağı Recep'in karnına saplamıştı. Kadıncağız, olduğu yere diz çökerek:

—Evim yıkıldı. En sonunda içki mereti evimi yıktı. Diye feryat etmeğe başladı. Birkaç dakika geçmeden konu komşu kim varsa toplanmıştı Osman'ın evinin önünde. Kimi kadınlar kendini yerden yere atan, çaresiz feryatlar koparan Ayşe'yi teselli etmeğe çalışıyor, kimileri ise:

—Zavallı Ayşe, zavallı Ayşe. Kocasının dayaklarına, ettiği zulümlere o kadar sabretti ama bundan sonra ne yapar zavallı? Diye hayıflanarak olup biteni izliyorlardı.

Etrafı çevreleyen kalabalığın arasından zar zor kurtulan Muhtar, yerde çırpınan Recep'in başını dizleri üstüne alarak:

—Koşun Şoför İsmet'i çağırın, diye bağırmaya başladı. Çabuk olun, daha yaşıyor. Çabuk, çabuk...

Haberi alan Şoför İsmet, birkaç dakika içerisinde arabayla olay yerine gelmişti bile. Arabanın geldiğini gören Muhtar tekrar etraftakilere bağırmaya başladı.

—Hadi beyler! Fazla kımıldatmadan şu mendeburu arabaya taşıyalım. Biraz şansı varsa zamanında yetiştiririz hastaneye.

Birkaç kişi el birliğiyle yerde yatan Recep'i büyük bir itinayla arabaya taşıdılar. Araba hareket ettikten sonra, kalabalık dağılmıştı. Osman, elinde kanlar damlayan bıçak, yaşananların şokuyla olduğu yerde kalakalmış, uyuşuk beyniyle olup bitenleri anlamaya çalışıyordu. Ayşe ise,

feryat etmeyi bırakmış, donuk gözlerle kocasını izliyordu. Gençliğinin o mert ve yiğit delikanlısını, ilk ve tek göz ağrısı, tek aşkı kocasını... Ellerini açıp Allah'tan merhamet ve yardım dilemek istedi ama vazgeçti. Hangi yüzle dönecekti Allah'a? Hangi amelinden pay çıkarıp yardım dileyecekti? Olan olmuştu artık. Kocasını kendi kaderini kendi çizmişti. Nihayetinde içine düştüğü küfür batağı, onu boğazlayıp pisliğin içine çekmişti. Ayşe ise, elleri koynunda, gözleri bir boşlukta, öylece kalakalmıştı. Gencecik yaşında, iki çocukla bir başına kaldığına mı yanacaktı, bütün pisliğine rağmen evinin direğinin, kocasının başına gelen musibete mi, bilemiyordu. İssız bir çaresizliğin kıyısında sessiz bir feryada bürünerek, şuursuz bir bekleyişin karanlığında yitip gitmişti zavallı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Mustafa Hoca, İran'a gideli tam bir hafta olmuştu. Yusuf, yeniden bıraktığı yerden tutunmuştu hayata. Tıpkı eskisi gibi, işiyle gücüyle uğraşmaya, günlük köy işlerinde çalışarak nafakasını çıkarmaya çalışıyordu. Ama bu sefer farklıydı. Hem de çok farklıydı. Artık geceleri rahat uyuyor, gördüğü o eski garip rüyaları pek nadir görüyordu. Bu durum da, onu bir hayli rahatlatmış, kafasındaki vesveseler azalmıştı. Ama tek bir şey değişmemişti. Rüyasında gördüğü güneş yüzlü adamın İmam mehdi olduğuna dair inancı...

Sabah ezanı okunuyordu. Cafer Efendi, her sabah olduğu gibi uykusundan feragat edip, yine namaza kalkmıştı. Üzerini giyinip, abdest almak için dışarı çıkmak üzereydi ki, Yusuf'un yatağında olmadığını fark etti. Kapı da ardına kadar açıktı. Herhalde abdest almak için dışarı çıkmıştır diye düşündü. Dışarı çıktığında gördüklerine inanamadı. Yusuf, tıpkı secdeye varır gibi dizlerinin üzerine çökmüş, "Hoş geldin! Hoş geldin" diye sayıklıyordu. Sanki karşısında biri vardı ve onu en güzel şekilde ağırlamaya çalışıyormuşçasına, çırpınıp duruyor, elini boşluğa uzatarak yakarışlarını sürdürüyordu.

—Bu ne güzel bir andır böyle. Artık boğulmuyorum. O azgın sular artık yutmuyor beni. Ve artık seni tanıyorum. Sensin. İmamımsın. Yüreğime düşen aşk-ı ateşsin. Yüreğimin karanlığına bastığım güneşsin. Rabbi Ala'dan dilediğim çare-i nursun. Tuttun gecelerimin kanatlarından, bana doğru olanın, has olanın yolunu gösterdin. Bana yüzmeği öğrettin. Bak artık boğulmuyorum. Artık o Sakine tadındaki kızcağıza su taşıyabiliyorum.

Sonra sürünerek ileri doğru atıldı.

—Gidiyor musun yoksa? Ne olur biraz daha kal. Sana söyleyecek daha çok şeyim var. Bari yüzünü göreyim. Gitme ne olur. Gitme dur.

Çaresizce başını yere vurmaya başladı. Ağlıyor bir yandan da feryat etmeği sürdürüyordu.

—Yine gel ağam! Yine gel ne olur... Her zamanki gibi, güneş doğmadan önce gel. Güneş doğmadan önce gel...

Cafer Efendi, olup biteni, Yusuf'un o karmaşık ya-karışlarını içi ürpererek, büyük bir şaşkınlık içerisinde izledikten sonra daha fazla dayanamayarak, Yusuf'u tutup omuzlarından silkelemeğe başladı:

—Neler oluyor oğlum? Allah aşkına kafayı yiyeceğim, neler oluyor?

Yusuf, kötü bir kâbüstan uyanmışçasına irkildi.

—Aman Allah'ım! Cafer amca neler oluyor? Benim burada ne işim var?

—Nerden bileyim oğlum, namaza kalktığımda, yatağının boş olduğunu gördüm. Dışarı çıktığımda burada toprağa kapanmış, garip bir şeyler sayıklarken buldum seni. Sanki birine yakarır gibiydin.

Yusuf, gözlerini ovarak ayağa kalktı. Tek kelime etmeden tulumbanın başına oturup, büyük bir sükûnet içerisinde abdest almaya başladı. Neler olduğunun daha idra-kinde değildi. Kafasının karmaşık kıvrımlarında debelenen bir hayalet gibiydi. Gördükleri o kadar aşikârdı ki, rüya olabileceğine bir türlü inanası gelmiyordu. Yine aynı suyun kıyısındaydı ama bu sefer o azgın suyun direncini kırmış, o inleyen kızcağıza nihayet bir avuç su taşıyabilmişti. Sonra kendisini o tek odalı, taş duvarlarla çevrili evlerinin önünde otururken görmüştü. O kır atın üstünde güneş tim-sali parlayan adamın geldiğini görmüştü sonra. Bu sefer

çok farklı bir duruşu vardı. Atının üzerinde, o tek odalı evi selamlamış sonra Yusuf'a dönerek" Selam olsun Zehra'nın evine ki, Hüseyin tadında bir mazlumu bağrında sükûn ettirmiş" diye seslenmişti. Yusuf ise, gördüğü manzara karşısında, atın ayakları dibinde secdeye vararak, ağlamaya, o güneş yüzlü adamın gelişine karşı duyduğu şükürü ve minneti yakarmaya başlamıştı. Evet, her şey o kadar aşikâr, o kadar netti ki, Yusuf, gördüklerinin bir rüyadan ibaret olduğuna inanamıyordu.

Abdestini aldıktan sonra, kalkıp yine sessizce eve girdi. Namazını kıldıktan sonra tekrar dışarı çıktı. Cafer efendiyi, tulumbanın başında otururken gördü. Cafer Efendi ağlıyordu. Yavaşça yaşlı adamın yanına gelip, elini omzuna attı:

—Ağla Cafer amca, ağla! Diye seslendi. Biliyorum benim yaşadıklarım karşısında korkuyorsun. Belki de delirdiğimi düşünüp, bana acıyorsun da. Ama hiç biri umurunda değil. Ben bile kendimle baş edemezken, sana anlatacak bir şeylerimin olabilmesine olanak yok. Çünkü yaşadıklarımı sığdırabileceğim kelime bulamıyorum inan.

Cafer Efendi başını kaldırıp, Yusuf'un yüzüne baktı. Sağ elini tutup avucunun içine aldı. Sonra:

—Keşke, oğul, keşke, diye kekeleydi. Keşke neler olduğunu anlatabilseydin bana. Gerçi anlatsan da, bende anlayacak derman kalmadı gayrı. Keşke bir anlık da olsa, senin dünyana sığdırabilseydim merakımı. Görebilseydim neler yaşadığını. Veya seni çekip alabilseydim yanıma. Senden çok uzaklarda yaşıyor gibiyim. Özledim oğul, özledim artık seni.

Yusuf, Cafer efendinin söyledikleri karşısında, bir hayli duygulanmıştı. Yüreğinin sızladığını duyumsamış,

söylemek istediği şeyler boğazına düğümlenmişti. Birkaç ay öncesine kadar tanımadığı, kendisi için hiçbir şey ifade etmeyen birinin yüreğinden diline dökülen içten terennümler, bir anda aklını başından almış, duygularını kabartmıştı. Bir anda kendini tutamayarak, Cafer efendinin elini kavrayıp öpmeğe başladı.

—Seni üzdüysem affet Cafer amca. Ne olur bana kırılma. İnan elimde değil. Zaten elimde olaraktan senin o güzel kalbini kıracak kadar şuursuz ve düşüncesiz biri değilim. Ne olur bana biraz zaman tanı. Elbet bir gün, kafamdaki çelişkiler aydınlanacak, ben de normal insanlar gibi yaşamayı, yaşatmayı öğreneceğim. Ne olur Cafer amca, sadece biraz zaman istiyorum. Birazcık zaman...

—Nasıl kırılabilirim sana oğlum? Sakın sana kırılıp darıldığımı falan düşünme. Beni kahreden senin durumundur. O kadar derin bir dünyada yaşıyorsun ki, bazen sana ulaşamıyorum ve seni kaybetmekten korkuyorum. Seni anlamaya çalışıyorum ama inan buna da gücüm yetmiyor. O kadar uzak bir ruh âleminde bahsediyorsun ki, ben anlamaya, anlattıklarını kavramaya çalıştıkça ruhum daralıyor. Hani Halim usta vefat ettiğinde bir şey demiştin. “Toprağın altındaki ölüye mi ağlamak gerek yoksa toprağın üstündeki ölüye mi” İşte ben de şaşırdım oğlum. Gözümün önünde gün be gün eriyip biten oğluma mı yanayım, yoksa aylar önce kaybettiğim ve akıbetinden bihaber yaşamaya çalıştığım, özlemekten bile utandığım oğluma mı, bilemiyorum.

—Dedim ya Cafer amca, sadece biraz zaman. Biraz zaman tanırsan, her şeyin düzeleceğine inanıyorum. Sen yeter ki kendini üzme. Biraz rahat olmaya çalış. Allah’ın izniyle her şeyde bir hayır vardır. Bu yaşadıklarımızda da elbet bir hayır taraf çıkacaktır karşımıza.

Yaşlı adam, Yusuf'un o okşayan sözlerinden sonra biraz olsun rahatlamıştı. Yaşlı yüreği yeniden coşmaya, az da olsa neşesi yerine gelmeğe başlamıştı. Yusuf ise, konuyu değiştirmek, biraz olsun normale dönebilmek için ayağa kalkıp:

—Hadi Cafer amca! Müsaadenle ben işe gideyim. Ama akşam geldiğimde seni bu şekilde görmek istemiyorum, diyerek bahçe kapısına doğru yürümeğe başladı.

*

*

*

Mustafa Hoca, Yeğeninın yakalandığı amansız hastalığı öğrenince adeta yıkılmıştı. Birkaç haftadır kendisinden haber alamamasının nedenini şimdi öğrenmişti. İlk olarak yeğenini bir hastaneye götürmek istemişti ama yeğeninın öğrenim gördüğü, Kum şehrinin en önemli medreselerinden biri olan Camiatu Zehra Medresenin sorumlu Müdürü Şeyh Muhammed hoca, hastaneye götürüp bütün tetkikleri yaptırdıklarını fakat hiçbir rahatsızlığının olmadığını ifade ederek, Mustafa hocaya durumu izah etmişti. Mustafa hoca ise, Şeyh Muhammed Hocadan izin alarak, yeğeniyle bizzat ilgilenmek istediğini bildirerek, kızcağızı Medreseden alarak, arkadaşı ve müstakbel meslektaşı Oruç Ali Hocanın evine götürmüştü. Oruç Ali Hoca, Mustafa hocadan sonra İran'a gelmiş, Mustafa hocanın son dönemlerinde aynı medresede öğrenim görmüş, sonra da Tahran'lı bir hanımla evlenerek Kum'a yerleşmişti. On sene-den beridir de Kum'da hem öğrenimini sürdürüyor, hem de bir radyo kanalında program yapımcısı olarak çalışıyordu.

Eşi Sena Hanımın babası, Tahran ve Kum'da nüfuzlu biri olduğu için, onun yardımı ve referansı ile bulmuştu o işi.

Aradan bir hafta geçmesine karşın yeğeniyle tek kelime edememişti Mustafa hoca. Arkadaşı Oruç Ali Hocayla yaptığı istişarelerden de bir sonuç alamamış, son çare olarak

Yeğenini alıp memlekete götürmeğe karar vermişti. Belki mekân değişikliği ona iyi gelir diye bu çareyi düşünmüştü.

Öğlen namazını kıldıktan sonra, Oruç Ali hoca, Mustafa hocaya dönerek:

—Yeğenini memlekete götürmekte kararlı mısın? Diye sordu. İyi düşündün mü? Eğer müsaade edersen belli bir süre bizde kalsın. Sen gideceksen git. Merak etme biz onunla ilgileniriz.

—Yo, yo! Allah razı olsun. Onu bu şekilde bırakıp gidemem. Biliyorsun o bana rahmetli ablamın emanetidir. Ne bileyim belki belli bir süre yaşadığı ortamdan uzaklaşsa kendini toparlayabilir.

—Sen bilirsin. Ben sadece yeğeninın derslerinin aksamasından endişe ediyorum.

—Vallahi ne yalan söyleyeyim, bu anda derslerini falan umursadığım yok. Yeter ki sağlığına kavuşsun. Bak-sana kızcağız ne hale gelmiş.

—Demek kararlısın? İyi o zaman Allah hayırlısı neyse onu karar kılsın hakkınızda inşallah. Ne zaman yola çıkmayı düşünüyorsunuz?

—Allah nasip ederse yarın yola çıkmayı düşünüyorum.

—Yok, canım daha neler... Ne acelen var hocam? Hele birkaç gün daha sabret. Daha oturup birkaç kelam bile edemedik...

—Haklısın da, şimdi yolumu bekleyenler var. Biliyorsun caminin imamsız kalması iyi değil. Zaten bir iki haftalığına gelmiştim. İnşallah daha sonra geldiğimde şartlar elverdiğince oturur bol bol muhabbet ederiz. Sonra orada da bir hastamız var.

Birden Yusuf'a verdiği söz aklına gelmişti. Yeğenin beklenmeyen rahatsızlığı aklını başından almış, Yusuf'un rüyasını tabir ettirmeği unutmuştu. Oruç Ali hocaya dönerek sordu:

—Hocam! Hani bizim öğrencilik dönemimizde çok güzel rüya tabir eden bir Ayetullah vardı.

—Ayetullah Şeyh Maksudi...

—Evet, evet! Şimdi nerede bulabiliriz onu?

—Hayırdır?

—Hayırdır, hayır! Gelmişken hem kendisini ziyaret etmek istiyorum. Hem de bir rüyanın tabirini rica edecektim kendisinden. Gerçekten benim için çok önemli. Bu karmaşada unutmuşum vallahi.

Oruç Ali hoca, saatine baktı.

—Bu gün gitmemiz ve kendilerini bulmamız gerçekten çok zor. İnşallah yarın sabah biraz erken çıkarsak, kendileriyle görüşme olasılığımız daha çok olur.

—Ama ben yarın yola çıkmak istiyordum.

—Bir gün geç gidersin hocam. Bizden ne çabuk bıktın böyle.

—Estağfurullah Hocam! Ne münasebet... Biliyorsun acele etmemin sebebini. Böyle yapma Allah aşkına.

—Tamam, tamam. Şaka yaptım. Gerçekten bu saatten sonra kendisiyle görüşmemiz çok zor. Dün söyleseydin, olurdu ama şimdi çok zor.

—İyi o zaman ne yapalım. Bir gün daha sabredeceğiz başka çaresi yok. Bu rüyayı tabir ettirmem gerçekten çok önemli.

—Hayrola hocam? Ne rüyası bu böyle?

—Uzun mesele. En iyisi evde anlatayım. Şimdi anlatsam da bir şey anlayamazsın. Kafan allak bullak olur.

Sonra iki eski dost, muhabbet ederek, otobüs durağına doğru yürümeğe başladılar.

*

*

*

Akşam yemeğinde sonra, geçip salona oturdular. Mustafa hoca bir an olsun gözlerini yeğeninde alamıyor, onun o mahzun duruşu ve sevgi dolu bakışları karşısında içinin acıdığını duyumsuyordu. Aslında bu manzarayı daha önce köyde de yaşamıştı ama karşılaştığı manzara ve yaşadığı şok, belleğindekiyi baştanbaşa silmişti sanki. O anda tek düşündüğü yeğeninin içine düştüğü o amansız hastalık ve o hastalığın sebep olduğu derin sessizlikti. Çünkü daha kendisiyle tek kelime bile konuşmamıştı.

Sena hanımın getirip servis yaptığı, daha yeni demlenmiş yeşil tomurcuk çaylarını yudumlarken, Oruç Ali hoca merakla sordu:

—Hocam hele anlat, şu bahsettiğin rüya meselesi de neyin nesi?

Mustafa hoca, pencere kenarında oturan yeğenini acı dolu bakışlarla süzdükten sonra anlatmaya başladı:

—Görev yaptığım köyde çok temiz ve imanlı bir genç var. Adı Yusuf. Anne ve babasını art arda kaybettikten sonra, tek odalı bir evde yalnız başına yaşamaya başladı. Annesini kaybedeli birkaç hafta olmuştu ki, babasının

eski bir arkadaşı çıka geldi. Her halde Allah'ın bir lütfü olmalıydı o yaşlı adamın gelişi. Velhasıl daha fazla uzatmayayım. Neticede o yaşlı adamın da kimsesi olmadığı için, Yusuf'la beraber birbirlerine yarenlik ederek yaşamaya başladılar. Adamcağız o kadar sevecen, o kadar içi dışı bir insandı ki, köylülerle kısa zamanda kaynaşıp, kendine hatırı sayılır bir çevre bile edindi. Ne olduysa o yaşlı adam köye geldikten iki üç hafta sonra oldu. Yusuf, gündün güne içine kapandı. İşi gücü bırakıp, bambaşka bir dünyaya çekildi. Her geçen gün biraz daha koptu toplumdan.

Oruç Ali hoca, birden araya girdi. Kısık sesle:

—Tıpkı yeğenin gibi, diye mırıldandı.

Mustafa hoca, bakışlarını yeğenine çevirip uzun uzun ona baktı. Gerçekten de Yusuf da ilk önceleri onun gibi içine kapanmış, hiç kimseyle konuşmuyordu. Onun da hastanede yapılan tetkik ve muayenelerinde her hangi bir sağlık sorununa rastlanmamıştı. İki olay arasında bağlantı kurmaya çalıştıkça kafası karışıyordu. Sonra işin içinden çıkamayacağını anlayınca:

—Yok canım! Bu kadarı da olmaz. Diye mırıldandı. İkisinin de aynı rüyaların etkisinde olmasına imkân yok. Vallahi bu kadarını da kaldıramam.

Sonra bakışlarını yeğeninden ayıramadan tekrar anlatmaya başladı.

—Sonra Yaşlı adamın da önerisiyle Yusuf'u bir hekim arkadaşına götürdük. Garip olansa, onun da yapılan muayene ve tetkiklerinden olumsuz bir sonuç çıkmamasıydı.

Oruç Ali hoca tekrar araya girdi:

—Bak hocam, bana öyle geliyor ki, o arkadaşın problemiyle yeğenininki aynı. Anlattıklarına bakılırsa hemen hemen aynı şeyler yaşanmış.

Mustafa hoca, inanmak istemediği bu olasılık karşısında titrek bir ses tonuyla devam etti:

—Sonra gördüğü rüyalarından bahsetmeğe başladı. Hemen hemen iki üç hafta boyunca aynı rüyayı gördüğünü ve rüyasında gördüğü şahıslara ve mekâna kendince anlamlar yüklemeğe başladı.

O esnada hiç beklenmeyen bir ses böldü Mustafa hocanın konuşmasını. Yeğeniydi. İki hafta boyunca ağzından tek kelime alamadığı yeğeni, korku dolu gözlerle kendisine bakıyor, ayakta tir tir titriyordu. Ağzından çıkan tek kelime “dayı” olmuştu. Geçen birkaç haftanın karanlık yalnızlığı, boş sessizliği ruhunu kaplamış gibiydi. Sanki ruhunu sıkıştıran o karanlık boşluktan kurtulmak için, hiç bilmediği bir güç tarafından ayağa itilmiş ve yeni konuşmaya başlayan bir bebeğin acemiliğiyle dayısına seslenmişti.

Mustafa hoca, yeğeninin çırpınışları karşısında ne yapacağını bilemez bir halde sustu sadece. Sonra kendini zoraki toparlayarak ayağa kalktı. Elini yeğenine doğru uzattı:

—Ne oldu güzelim? Diye sordu. Hadi anlat ne oldu sana böyle. Susma konuş. Kır artık dilindeki mühürü. Hadi konuş yavrum. Susma ne olur. Konuş.

Yalnızlığı ve yılgınlığı dolu dolu hissedenden kızcağız, bu sıcak yaklaşım karşısında içinin tahmin edilemeyecek kadar ferahladığını duyumsamıştı birden. Öyle ki lime lime dilinin çözülüyordu birden:

—Dayı! Sus daha fazla anlatma ne olur. Daha fazlasına katlanamam.

—Niye güzeller güzeli. Niye anlatmayayım? Hadi biraz açık konuş. Anlattıklarım seni niye bu kadar etkiledi?

—Çünkü beni, beni bu sır perdesinin ardına hapseden ve kimseye açıp söyleyemediğim şeyleri anlatıyorsun.

—Nasıl olur kızım. Ben tamamen yaşanmış bir olayı anlatıyorum. Buraya beni getiren sebeplerden biri de o gencin gördüğü rüyalar ve içine düştüğü durumdur. İnan senin durumun hakkında hiçbir malumatım yok. Çünkü geldiğimden beri hep susuyorsun. Hiçbir şey anlatmıyorsun durumun hakkında.

Kızcağız, ne düşüneceğini, kime inanacağını şaşır-mış bir halde öylece duruyor, ara sıra başörtüsünü düzeltiyordu. Dayısının anlattıklarına bir türlü inanası gelmi-yordu. Tıpa tıp haftalardan beri gördüğü rüyanın başka bir versiyonunu anlatıyordu dayısı. Ama susmaktan, o karanlık yalnızlığın içinde kendince sebep sonuç ilişkileri kur-maktan bıkmıştı artık.

Mustafa hoca, şuurunu yitirmek üzereydi. Oruç Ali hocanın tahmini doğru olabilir miydi diye düşünüyor, sonra da o anda yaşadıklarının birer saçmalık olduğuna kanaat getiriyordu kendince. Ama yeğenini konuşturup, neler olduğu konusunda bilgi almalıydı. Aksi takdirde bu çelişki ve bilinmezlik karşısında daha fazla dayanamayacaktı. Bu düşünceyle tekrar yeğenine döndü:

—Hadi canım! Anlat. Seni böylesine sessizliğe gömen, böylesine bizden koparan sebep nedir? Anlat da bit-sin artık bu işkence.

Kızcağız kararlı bir ses tonuyla:

—Tamam, dayı anlatacağım, deyip yeniden olduğu yere çöküverdi sessizce. Ama ne olur saçmaladığımı düşünmeyin.

—Yok, canım olur mu hiç öyle şey. Sen akli başında bir kızsın. Seni tanımıyor muyum güzelim? Hadi anlat. Ne yaşadıysan anlat çekinme.

Odadakilerin hepsi merakla gözlerini kızcağızın ağzının içine dikmiş, ağzından çıkacakları bekliyorlardı. Sonunda anlatmaya başladı:

—Bundan iki hafta önceydi. Dersten gelip, namazımı kıldıktan sonra yatıp uyudum. Tuhaf bir rüya gördüm. Susuzluktan dilim damağıma yapışmış, bir halde azgın bir suyun kenarında suya doğru sürünmeğe çalışıyorum. Ama ben sürünmeğe, suyun kenarına varmaya çalıştıkça, sudan uzaklaşıyorum. Sonra genç birinin suyun kenarında durup bana baktığını görüyorum. O gence dönüp bana bir avuç su vermesi için ona yalvarmaya başlıyorum. Genç hiç hareket etmiyor. Birkaç defa tekrarlıyorum fakat o sadece acı dolu bakışlarla bana bakıyor. Ondan umudumu kesip Hz. Abulfezl Abbas'ı imdadıma çağırıyorum. İşte o anda o gencin suya atladığını ve suyun içinde çırpındığını görüyorum. Tam son nefesini verecekken kır atın üstünde yüzü güneşe benzeyen bir adam gelip onu sudan çıkarıyor. Ben yine fer-yat ederek su istemeğe devam ediyorum ama o kır atlı, güneş yüzlü adamın peşinden gidiyor.

Kızcağız anlatırken, o anları tekrar yaşıyordu sanki. Başörtüsünün kıvrımlarından gözüken sararmış yanakları terden ıslanmış, soluğu sıklaşıp, sesi kısılmaya başlamıştı. Bütün bedeni titriyordu. Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden öylece başı aşağıda sustu. Sonra başörtüsünün kenarıyla yüzünü sildi ve kaldığı yerden anlatmaya devam etti:

—Aynı rüyayı iki üç haftadır her gece görüyordum. Ta ki birkaç gün öncesine kadar.

Mustafa hoca, merakla atıldı:

—Artık görmüyor musun?

—Yo görüyorum dayı. Ama biraz farklı şekilde görüyorum artık. Artık rüyamda gördüğüm o genç, boğulmuyor. Bana su getirip bir türlü anlam veremediğim bir şey

söylüyor.”Yüzmeği öğrendim artık, yüzmeği öğrendim” diye sayıklayıp, yüzüme gülümsüyor.

—Ya o güneş yüzlü adam! Onu görmüyor musun artık?

—Uzakta bir yıkık dökük evin önünde görüyorum onu. Bahçesinde kayısı ağaçları olan taş örmeli bir evin önünde...

Mustafa hoca, duydukları karşısında adeta küçük dilini yutacaktı. Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Yusuf’la aynı zamanda aynı rüyayı görmüşlerdi. Üstelik yeğenin bahsettiği ev de Yusuf’un evine çok benziyordu. Duyduklarına ve birkaç günde yaşadıklarına anlam vermek, bu düğümü çözmek insanı kolayca delirtebilirdi. Çünkü masalımsı bir yaşam, gerçek bir hayatta vuku buluyordu. Artık o iki gencin gördükleri rüya olmaktan çıkmış, derin manalar taşıyan bir gerçekler bütününe dönüşmüştü.

Mustafa hoca, başını avuçlarının arasına alarak gözlerini sıkı sıkıya kapattı. Sonra ellerini kaldırıp:

—Ne olur Allah’ım, ne olur aklıma mukayyet ol, diye yakarmaya başladı. Bu nasıl bir düş böyle, uyanıp uyanıp aynı çıkmaz yola, aynı karmaşık mahzene giriyorum. Hangisine aklım ersin şimdi? Yeğenimin anlattıklarına mı, Yusuf’un anlattıklarına mı, yoksa keşişen şu iki hayata mı?

Oruç Ali hoca, Mustafa hocanın sözlerinden hiçbir şey anlamamıştı. Aslında o an yaşananların hiç birinden bir şey anlayamamıştı. Şaşkınlıktan delirmek üzereydi artık. Ayağa kalkıp mutfığa, karısı Sena hanımın yanına gitti. Musluğu açıp kafasını musluğun altına tuttu. Uzun süre öylece durduktan sonra, Sena hanım kocasının kolundan tutarak:

—Neler oluyor Allah aşkına? Diye sordu ve kocasını kenara çekti. Ne bu halin? Gözlerin kan çanağına dönmüş.

—Ah bir bilsem neler olduğunu...

—Evet, şaşırmakta haklısın. Kızcağızın anlattıkları pek de normal şeyler değil. Her şeyi duydum. Benim de kafam karıştı vallahi.

—Kızın anlattıkları bir garip, Mustafa hocanın davranışları başka bir garip... Vallahi hangisine şaşıracığımı bilemiyorum.

—Biraz sakın ol. Bu kadar şaşıracak ne var ki?

—Daha ne olsun hanım! Bir insan haftalarca aynı rüyayı görür mü? Daha birbirlerini tanımayan iki kişi aynı rüyayı nasıl oluyor da aynı şekilde, aynı zaman dilimlerinde görebiliyor? Bu işin sırrı ne Allah aşkına? Tövbe tövbe! Tanımasam Mustafa hocanın bütün bunları uydurduğuna inanacağım. Ama ya kızcağızın anlattıkları... Of Allah'ım of! Keçileri kaçıracağım vallahi.

Bu sefer Sena Hanım da susmuş, söyleyecek başka söz bulamamıştı. Sanki bir esrar perdesi evin dört bir yanını sarmış, zehirli bir virüs gibi bütün beyinleri uyuşturmuştu. Sena hanım zoraki içinde bulunduğu karmaşık düşüncelerini aralayarak:

—O kızcağızın aklını okumak isterdim, dedi. Veya onunla aynı kaderi paylaşan o gencin... Ama biliyorum ki bu imkânsız. Şu maddesel, dünyevi âlemde yaşayan bizler, maalesef gördüklerimize bile şüpheyile bakarken, aklın sınırlarını zorlayarak, görmekte gaflete düştüğümüz gerçeklikleri muhakeme etmeğe çalışıyor, doğal olarak da bu isteğimizin ardında yatan güçsüzlüğümüzle yüz yüze geliyoruz. Ama garip olan güçsüz olduğumuzu, aklımızın da bir

sınırının olduğunu algılamak yerine, yaşananlara bahaneler uydurmaya çalışmamızdır. Biz akıllı insanlar, şu iki kader arkadaşı arasında yitip gitmişiz de haberimiz yok maalesef. İşte bütün mesele budur. Kendi eksikliklerimizi, yine kendi gafletlerimizle örtüştürmeğe çalışıyoruz hepsi bu.

ONUNCU BÖLÜM

Mustafa Hoca'nın gelişi en çok Yusuf'u heyecanlandırmıştı. Haberi alır almaz, tarladaki işini bırakıp eve koşmuş, Cafer efendiyi de alarak, Mustafa hoca'nın ziyaretine gitmek üzere alelacele evden çıkmıştı. Yolda yürürken

heyecandan kalbi sinisini dövüyor, Mustafa hocanın getirdiği havadisleri, rüyasının tabirini merak ediyordu. Yürüdükçe yol uzuyordu sanki. Attığı her adımda haftalarca beynini kemiren, cevaplı cevapsız birçok sorunun bağırtılarını duyumsuyordu. Mustafa hocanın evine yaklaştıkça, heyecanı katlana katlana büyüyor, içi içine sığmaz hale geliyor, dili dudağı kuruyordu.

Nihayet Mustafa hocanın evi görünmüştü, yaşlı kayısı ağaçlarının arasında. Cafer Efendi, dingin bir ses tonuyla:

—Öğlen namazını mı beklesek, diye mırıldandı Yusuf'a bakarak. Nasıl olsa öğlen camiye gelecek. Şimdi rahatsız etmeyelim istersen.

Yusuf'tan çok Cafer Efendi heyecan yaşıyordu o anda. Neden bu kadar heyecanlandığını o da bilemiyor, akıl erdiremiyordu. Sanki Mustafa hoca, ona da bir havadis getirmiş gibi hissediyor, bu hissiyatı Yusuf'un beklediği habere yoruyordu.

Cafer efendinin önerisine pek de sıcak bakmamıştı Yusuf. Saatine baktı ve:

—Ohooo! Daha öğlen ezanına dünya kadar vakit var, diye mırıldandı. Vallahi o kadar sabredemem. Sonra niye rahatsız edelim ki, nihayetinde ziyaret edeceğiz.

Yusuf'u fikrinden caydıramayacağını anlayan Cafer Efendi, çaresiz bahçe kapısını tıklatmaya başladı. Çok geçmeden Mustafa hoca, balkonda görüldü. Zoraki gülümseyerek:

—Buyurun, Buyurun! Diyerek Yusuf'la Cafer efendiyi buyur etti.

Görüşüp, hal hatır sorduktan sonra, geçip balkondaki çekyata oturdular. Mustafa hoca da bir sandalye alıp

hemen karşılarında oturdu. Dalgın ve tedirgin bakışlarını Yusuf'tan alamıyordu bir türlü. Hala yaşadığı akıl almaz olayların tesirindeydi. Yeğeniyle Yusuf arasındaki o sır perdesine takılıp kalmıştı. Mustafa hocanın alışılmamış dalgınlığını ve garip hallerini, çabuk fark etmişti Yusuf. Onun o durgun halinden hemen kendine pay çıkararak sordu:

—Hayrola hocam! Pek dalgınsın. Canını sıkın bir şey mi oldu?

—Yo, yo! Bir şey yok. Sadece biraz yorgunum.

—O zaman sizi daha fazla rahatsız etmeyelim. Siz yatıp dinlenin isterseniz.

—İyi de, Rüyanın tabirini merak etmiyor musun?

—Tabi ki merak ediyorum. Ama siz dinlenin daha sonra oturur teferruatlarıyla konuşuruz.

—Hayır, konuşacak pek fazla bir şey yok.

—Nasıl yani! Öğrenemediniz mi?

—Evet, öğrenemedim ama sana rüyanın kendisini getirdim.

Yusuf hiçbir şey anlayamamıştı Mustafa hocanın söylediklerinden. Şaşkın şaşkın dönüp Cafer efendiye baktı. O da garipsemişti Mustafa hocanın verdiği cevabı. Söylediklerinin anlaşılmadığını fark etmişti Mustafa hoca. Yavaşça oturduğu yerden kalktı ve açık olan kapıdan içeri seslendi:

—Tuba, Tuba! Az gelir misin kızım?

Çok geçmeden beyaz tesettür içinde, narin yapılı, nur yüzlü, ay kadar güzel bir kız çıka geldi.

—Efendim dayı! Diyebildi. Kızcağız Yusuf'u görür görmez, küçük dilini yutmuş gibi olduğu yerde dona kalmıştı. Gözlerine inanamıyordu. Rüyasında gördüğü o

genç, karşısında şaşkın şaşkın kendisine bakıyordu. Titreyerek olduğu yere yığılıverdi. Yusuf ise, çoktan kaybetmişti şuurunu. Gördüğü gerçek olamazdı. Başını avuçlarının arasına alarak ovuşturmaya ve haykırmaya başladı:

—Nasıl olur ya Rabbim! Nasıl olur?

Bütün bedeni titriyor, gayrı ihtiyari gözlerinden boşanan yaşlar yanaklarından süzülüyordu. Dizlerinin üzerine çökerek haykırmaya devam ediyordu:

—İşte, işte o kız. Rüyamda gördüğüm, benden su isteyen o kız, diye sayıklayarak, o da olduğu yere yığılıverdi.

Duydukları karşısında ne yapacağını şaşırان Cafer Efendi, Mustafa hocaya dönerek:

—Neler oluyor hoca efendi! Neler oluyor, diye sormaya başladı. Nasıl yani, şimdi bunlar... Hayır, hayır olmaz. Allah'ım, Allah'ım sen aklıma mukayyet ol.

Tekrar başını kaldırıp Mustafa hocaya baktı.

—Hoca efendi! Ne susuyorsun? Konuş bir şeyler söyle. Yoksa aklımı yitireceğim vallahi.

Mustafa hoca, gayet sakin bir şekilde yerde bilinçsizce yatan Tuba'nın başını dizlerine alarak,

—Duydukların doğru Cafer Efendi, diye mırıldandı. Şaşırmakta haklısın. Ben de ilk duyduğumda aynı şaşkınlığı yaşadım. Hem de fazlasıyla.

—Nasıl olur böyle bir şey hoca efendi? Aklım almıyor vallahi.

—Oluyor Cafer Efendi, oluyor işte. Bizler yaşadıklarımızın tatminine o kadar kolay varıyoruz ki, şu manadan yoksun dünyada sadece aklımızın erdiğine doğru, ermediğine yanlış anlamlar yüklüyoruz. İşte amel, işte amellerin

insanlara sunduğu lütuf... Niye bu kadar şaşıyoruz ki, Allah değil midir yazgıları yazan? O değil midir, kismete giden yolu çizen? Ve o değil midir o yolda insanlara deliller sunan?

Mustafa hocanın söyledikleri Cafer efendiyi bir hayli sakinleştirmişti. O da yere çömelerek Yusuf'un başını dizleri üstüne aldı. Uzun uzun o bilinçsizce aynı yazgıyı paylaşan iki cana baktı. Sonra kafasını sallayarak:

—Doğru hoca efendi, doğru, diye mırıldandı. Rahmet tarlasına ekilmiş, sağlam ve takva yüklü amellerin, aşk sümbülünde yeşeren mahsulüdür şu gördüklerimiz. Ama biz ne yapıyoruz. Bu olanlardan payımızı almak yerine, küçücük akıllarımızla manalar, bahaneler arıyoruz yaşananlara. İşte bizi aciz kılan da bu olmalı.

—Evet, haklısın Cafer Efendi. Maalesef şimdi de kendi acizliğimizin karanlığında, samimi bir aşkın yansımalarını görüyoruz. Ama neredeyse o yansıyan aydınlığa da içinde bulunduğumuz karanlıktan buluşturacaktık.

—Ama hala anlayamadığım bir şey var. Yusuf'un rüyasındaki kızın susuzluğu ne anlama geliyordu? Sonra Yusuf, kızı görünce şaşırdı. Çünkü onu rüyasında görmüştü. Ya kızcağızı bu denli etkileyen neydi?

Mustafa hoca, dizinde yatan Tuba'nın başını okşayarak:

—Aynı sebep, aynı sebep, diye kekeledi. Çünkü aynı rüyayı Tuba da görüyordu. Nasıl ki Yusuf Tuba'yı rüyasında görüyorduyorsa, Tuba da Yusuf'u görüyordu. Tuba'nın susuzluktan feryat etmesinin nedeni ise, hasta oluşu ve beni durumundan haberdar edemeyişiydi. Yusuf'un rüyaları olmasa, belki de oraya gitmeyecek, onun durumunu da öğrenemeyecektim. Anlıyor musun Cafer Efendi? Aradaki bağlantıyı anlayabiliyor musun?

Sözünü bitirdikten sonra, ayağa kalkıp, dizlerinde baygın yatan Tuba'yı kucağına alıp içeri taşıdı. Cafer Efendi ise, büyük bir boşlukta yere çakılmak üzere olan birinin çaresizliğiyle Yusuf'un başucunda kalakalmıştı.

*

*

*

O gün yaşananlar, Mustafa hocayla Cafer efendinin belleğinde, bir soru işareti olarak kaldı hep. Ne kadar kendilerince anlamlar yüklediyseler de, akıllarının bir kösende hep bir anlamsızlık taşıdılar. Ve bu anlamsızlıkları da, en kolay yoldan acizliklerine bağlayarak, bir nebze olsun kafalarındaki çelişkileri tatmin etmeğe çalıştılar. Her şeye olduğu gibi zaman içerisinde yaşanan o olağanüstü şeylere de alıştılar. Sadece yaşananların canlı şahitleri, Yusuf ile Tuba, aradıkları cevapların saklı olduğu soruları, onları birbirlerine bağlayan ve kısmet denen yolun sonunda birleştiren bir aşkın sihirli bileşkesini çözebilmişlerdi. Sadece onlar yaşananların anlamını ve derinliğini kavrayabilmişleri. Her geçen gün, onları birbirleri için daha da vazgeçilmez kılıyordu. Artık ikisi de rüyalarında gördükleri o güneş yüzlü adamın, her zaman yardımlarına çağırdıkları ve samimi bir aşkla bağlandıkları İmam Mehdi olduğuna inanmışlardı. Çünkü yüreklerindeki aşka, başka birisi öylesine güzel karşılık veremezdi. O güneşten maske ondan başkasına o kadar yakışmazdı.

Artık Yusuf, bambaşka bir haleti ruhiyeye bürünmüş, bambaşka bir adapla oturup kalkar olmuştu. Yaşadıkları onu bir hayli olgunlaştırmıştı. Artık hayatı tek başına

değil, iki kişilik yaşamaya, geleceğe ilişkin planlar yapmaya başlamıştı. Hayatına yön veren her olgunun başı da Tuba'ydı onun için, sonu da... İçine düştüğü hiçbir çıkmazda, çaresizliğe düşmeyen, elinden geldiğince hayatını yeniden inşa etmeğe çalışan, çevresindeki her şeye ve her kесе duyarlı, her anlamsızlıktan anlamlar türeten, sevgi dolu biri olup çıkmıştı. O sessiz ve kendi halinde yaşayıp giden, elindekilerle yetinmeği kendine meziyet edinen Yusuf, artık hayatı bir felsefe konusu edinen bir filozof edasıyla, varlık ve yokluk kavramlarını irdeleyen, elde ettiği sonuçları tek bir nedene, yalnızca Allah'a bağlayan bir düşünür oluvermişti sanki.

Tuba da, yaşamına sessizce giren Yusuf'u hayatının bir parçası olarak kabul etmişti artık. Yaşadıklarının bir tesadüf olamayacağına olan inancı, Yusuf'u daha bir önemli kılıyordu onun için. Yusuf onun için, bilinmezden biline, anlamsızdan anlamlıya, kıtlıktan berekete ve karmaşadan sükûnete giden yolda, en güvenilir yareydi artık. Düşlerinde filizlenen aşkın, gerçek dünyada yaşatılmasının tek ve vazgeçilmez şartıydı.

*

*

*

Saat öğlenden sonra üç dört gibi, kapının çalınmasıyla uzandığı divandan kalkan Cafer efendi:

—Allah Allah! Kim olabilir bu saatte? Diye söyleyerek meraklı adımlarını kapıya doğru sürüklemeye başladı. Gelen Mustafa hocaydı. Karşısında Mustafa hocayı gören Cafer Efendi, büyük bir memnuniyetle:

—Ooo Hoca Efendi! Buyurun buyurun... Diyerek misafirini içeri buyur etti.

Mustafa hoca, elindeki poşeti kapının arkasındaki tahta masaya bıraktı. Sonra geçip divana oturdu. Gülen gözlerle Cafer efendiye bakarak:

—Eee Cafer Efendi! Anlat bakalım daha daha nasılsın? Diye sordu. Yusuf'la nasıl geçiniyorsunuz?

—Vallahi hoca efendi, nasıl olalım. Bildiğin gibi, zamanla cebelleşip duruyoruz işte. Zamana söz mü geçer, güç mü yeter? Her geçen saat ömrümüzden bir ısırik alıp, o son durağa doğru sürüklüyor bizi. Yusuf'la da, bir baba oğul gibi geçinip gidiyoruz. Allah razı olsun ondan, elinden geldiğince beni kırmamaya, rahat ettirmeğe çalışıyor. Öz oğlumdan görmediğim saygıyı, hürmeti ondan görüyorum inan.

—Cafer Efendi! Merakımı bağışlayın lütfen. Oğlunuzdan hiçbir haber alamadınız mı şimdiye kadar? Veya o sizi arayıp sormadı mı?

—Sorma hoca efendi sorma. Evden öyle bir çıktım ki, nereye gideceğimi ben bile bilmiyordum. Buraya da son anda karar verdim. Yani anlayacağın benim burada olduğumdan kimsenin haberi yok. Zaten oğlumun da beni umursayacağını zannetmiyorum. İkinci evliliği iyice onu benden kopardı.

—İkinci evliliği mi? Ha tamam Yusuf biraz bahsetmişti. İlk karısı öldü mü, yoksa boşandılar mı?

—Boşandılar. Daha doğrusu oğlum sudan sebeplerle boşadı kızcağızı.

—Torununuz falan yok mu?

—Olmaz olur mu? Hem de dünyalar güzeli bir torunum vardı. Ama şimdi nerede, ne yapıyor bilemiyorum.

—Nasıl yani?

—İlk gelinimden bir kız torunum vardı. Onun da adı Tuba’ydı. Oğlum anasıyla birlikte onu da gönderdi evden. Aradım, taradım ama bir türlü bulamadım. Ne gelinim, ne de torunum hakkında hiçbir ize, hiçbir habere rastlayamadım.

Mustafa hoca, irkilmişti birden. Cafer efendinin anlattıkları, ablasının başına gelenlerle tıpa tıp aynıydı. Oturduğu yerden biraz doğrularak:

—İlk gelininizin ismi neydi? Diye sordu.

Başı öne eğik bir şekilde, çoktan geçmişin kırmızıya çalan anılarına dalan Cafer efendi:

—Sakine! Sakine... Diye cevap verdi.

Mustafa hoca, bu kadarına da artık pes dercesine, divandan inip Cafer efendinin dizlerinin dibine oturdu.

—Sakine mi dedin? Torununun ismi de Tuba’ydı değil mi?

—Evet oğlum! Niye şaşırdın? Yoksa onlar hakkında bir şey mi biliyorsun? Ne olur oğlum hadi söyle onlar hakkında ne biliyorsun?

Mustafa hoca, başını tekrar dizlerinin arasına alarak, gayri ihtiyari sallamaya başladı.

—Oğlunun ismi Recep mi?

Şaşkınlıktan olduğu yerde dona kalan Cafer Efendi, sadece “evet” der gibi kafasını salladı. Mustafa hoca tekrar sordu:

—Recep mi oğlunun adı? Bir bankada mı çalışıyor? Cafer efendinin dili çözülmüştü artık.

—Oğlumu nereden tanıyorsun hoca efendi? Sonra bankada çalıştığını...

İyice hiddetlenen Mustafa hocanın sesinin rengi değişmişti. Pişmanlık kokan bir sesle:

—Nasıl tanımam Cafer Efendi, o kansız nasıl tanımam? Diye mırıldandı. Ablamın ölümünden o sorumlu. Senin oğlun sorumlu.

—Hiçbir şey anlayamıyorum hoca efendi. Ne olur bana daha fazla eziyet etme. Bildiğin bir şey varsa doğru dürüst anlat gayrı. Şu yaşlı yüreğim bu kadarını da kaldıramaz. Son günlerde yaşadıklarımızdan sonra malum gücüm tükendi artık.

Mustafa hoca, derin bir of çekti. Sonra hüzün dolu bakışlarını yaşlı adamın gözlerine dikerek, uzun uzun baktı. Anlatmaya nereden başlayacağını bilemiyordu. Daha doğrusu, o anda yaşadıklarının gerçek olup olmadığını bile kavrayacak durumda değildi. Birkaç gün önce Yusuf'la yeğeninın yaşadıkları, şimdi ise Cafer efendinin anlattıkları... Gerçekten akıl alır cinsten şeyler değildi.

Mustafa hocanın manalı bakışları ve derin suskunlu karşısında iyice sabırsızlanan Cafer Efendi, Mustafa hocanın elini avucunun içine alarak:

—Ne olur hoca efendi, sana yalvarıyorum, diye yarmaya başladı. Ne olur ne biliyorsan anlat bana. Torunumdan, gelinimden alacağım habere diyet olarak canımı vermeğe hazırım. Hadi anlat. Anan, atan hatırına anlat.

Yaşlı adamın o içten yakarışları karşısında daha fazla dayanamayan Mustafa hoca, alnında biriken terleri silerek anlatmaya başladı:

—Beni tanımadın mı Cafer Efendi? Yirmi yıl öncesine git hele. Oğluna ablamı istemeğe gelmiştin. O zamanlar daha gençtin. Bense on sekiz on dokuz yaşlarındaydım. İran'da okuyordum. Yaz tatili için birkaç haftalığına Türkiye'ye gelmiştim.

—Neler söylüyorsun oğlum sen?

—Daha hatırlayamadın mı? İstanbul’u düşün Cafer Efendi, Bağcılar semtini düşün.

Cafer Efendi hatırlamıştı. Zaten Mustafa hocayla ilk tanıştıklarında da, Mustafa hocanın eski gelini Sakine’ye olan benzerliği dikkatini çekmiş, pek fazla üstelememişti. Kafasını sallayarak:

—Hatırladım oğlum, hatırladım. Diyebildi. Sonra mahcup bir edayla başını önüne eğdi. Olanlardan kendisini sorumlu hissediyordu. Müthiş bir suçluluk duygusuyla kıvranırken, senelerdir içini kavuran Torun hasretini unutmuştu bile.

Adamcağızın başını önüne eğip suçluluk duyduğunu, olup bitenden kendine de pay çıkardığını anlayan Mustafa hoca, elini yaşlı adamın omzuna atarak, okşayan bir sesle:

—Lütfen yanlış anlamayın, dedi. Ben sizi bu olayın dışında tutuyorum. Sizin gücünüz yetseydi, biliyorum ki böyle bir olayın yaşanmasına müsaade etmezsiniz. Zaten ablam da son nefesini verene kadar hep sizin iyiliğinizden bahsedip, hep size dua etti. Nihayetinde oğlunuz yanında bir değeriniz olsaydı şu anda burada olmazdınız.

Yaşlı adam, başını kaldırıp, nemli gözlerle Mustafa hocaya baktı.

—Nasıl oldu? Sakine nasıl öldü?

—Kadere bak ki, ablam da tıpkı sizin gibi o evden ayrıldıktan sonra buraya geldi. Birkaç sene sonra da, hastalanıp yatağa düştü. Doktora götürdük. Sarılık teşhisi koydular. Ne yaptırırsak kurtaramadık. Dedim ya son nefesinde bile sizi andı.

—Ya torunum, Tuba’m? O ne zaman İran’a gitti?

—Ablamın ölümünden birkaç ay sonra, kendi isteğiyle götürüp İran da medreseye kaydettirdim.

—Bütün bu olanlara aklım sırrım ermiyor inan. Oğlum tarafından evde istenmemem, gidecek, sığınacak bir yer ararken, hiç planda yokken kalkıp buraya gelmem, Yusuf'la, sizinle tanışmam, bir hafta önce yaşananlar ve şimdi bu... Artık anlayamıyorum hoca efendi, keramet görülen rüyalarda mıdır yoksa... Allah'ın hesabına ermeyen akıllara güvenip de, Allah'ın kudretini hesaba çekmekten, yine Allah'ın rahmetine sığınıyorum.

Mustafa hoca, daha fazla dayanamayarak ayağa kalktı.

—Hadi Cafer Efendi kalk. Seni ruhunun gurbetine götürüyüm. Hadi kalk torununa gidelim. Kim bilir cancağız bu habere ne kadar sevinecek.

Cafer Efendi, tereddütle sordu.

—Beni hatırlar mı dersin? Kabul eder mi?

—O nasıl söz Cafer Efendi? O sizi hiç unutmamış ki hatırlasın. Annesinin adını her andığında, sizi de hasretle anıyor yavrucak. Hadi kalk. Bekletmeyelim bu güzel müjdeyi.

Mustafa hoca, balkondaki çekyatta Cafer efendiye yer gösterip içeri girdi. Çok geçmeden yanında Tuba geri geldi. Tuba, ağırbaşlı bir hanım edasıyla Cafer efendiyi selamladı. Cafer Efendi, ayakta heyecandan tiril tiril titriyordu. İçi içine sığmıyor, koşup torununa sarılmamak için kendisini zor zapt ediyordu. Mustafa hoca, eliyle köşede duran sandalyeyi göstererek:

—Geç şöyle otur kızım, dedi.

Tuba, başı öne eğik bir şekilde, ürkek bakışlarını ihtiyardan kaçırmaya çalışarak, geçip dayısının gösterdiği sandalyeye oturdu. Sanki Cafer efendinin dedesi olduğu

içine doğmuşçasına kaçamak bakışlarla ikide bir yaşlı adamı süzüyordu.

Mustafa hoca, yaşlı adamın heyecanını ve sabırsızlığını fark etmişti. Bu yüzden daha fazla bekleyemedi. Tuba'ya dönerek:

—Cafer Efendi sana tanıdık geliyor mu? Diye sordu.

Kızcağız, ürkek bakışlarla yaşlı adamı tekrar ve daha dikkatli süzdü.

—Nasıl yani dayı? Yusuf'un dedesi değil mi? , diye soruya soruyla karşılık verdi.

—Bak Tubacığım! Cafer Efendi, aylar önce köyümüze misafir geldi. Yıllar önce kaybettiği gelini ve torununu ararken, belki buralarda onları tanıyan birilerini bulurum umuduyla ta buralara kadar gelmiş.

Kızcağız alev alev yanan gözlerini kaldırıp, adamcağızın yüzüne tekrar baktı. Titreyen bir sesle tekrar sordu:

—İyi de benimle ne ilgisi var bu konunun? Biraz açık konuşabilir misin dayı?

Mustafa hoca, Oskarlık bir filmin senaristi gibi hissetmişti birden kendini. Birkaç hafta içerisinde o kadar müthiş olayları dile getirmek zorunda kalmıştı ki, artık ne kadar olağan dışı olursa olsun, her olaya alışmıştı bünyesi. Kendini toparlayarak:

—Karşında duran adam, deden, hem de öz be öz deden... Dayıverdi.

Kızcağız dayısının ağzından dökülen sözlerin tesirini, yüreğinin ta derinlerinde duyumsayarak:

—Dedem mi? Yani şimdi... Dayıp sustu. Sabrının zincirlerini kırıp, koşarak yaşlı adamın boynuna sarıldı. Yılların biriktirdiği hasret damlacıkları yanaklarından bo-

şanmaya, içini kavuran közlenmiş ateşi söndürmeğe başlamıştı. İki can bir vücutta öylesine kenetlenmişti ki, bir daha birbirlerini kaybetmekten korkarcasına... Bir daha ayrıl-mamacasına... Yılların hükmedemediği bir arzunun titreşimleri-ydi onları bir araya getiren. Kim bilir belki de ka-ranlık bir yalnızlıkta, son bir ümitle sarıldıkları tertemiz bir aşkı onları o menzile sürükleyen.

*

*

*

Yusuf eve geldiğinde akşam ezanı çoktan okun-muştu. Cafer efendinin camide olduğunu düşünerek, ab-destini alıp, vakit geçirmeden namaza durdu. Öylesine de-rin bir maneviyat çökmüştü ki üzerine, o tek odalı evin taş duvarları, her secdeye varışında şefkatli birer kol gibi büt-ün bedenini sarıyordu sanki. Zikir ve dualar bir başka dö-külüyordu dudaklarından. Namazın hazzına varan bir er-miş edasıyla, duanın derinliklerine nüfuz eden bir arzuyla kılıyordu namazını. Öyle ki namazın bitmesini hiç istemi-yormuşçasına, yavaş ve sindirerek okuyordu zikirleri. Çünkü kimin huzurunda bulunduğunun ve kimden hacette bulunduğunun farkındaydı. Uzun zamandır kendine bir şeyi inandırmıştı. Her namaza durduğunda, büyük bir ce-maat kurguluyor kafasında ve o cemaatin önünde İmam Mehdi'yi imamlık ederken hayal ediyor, bu inanç ve cid-diyetle namaza başlıyordu. Bu düşünce onu öyle etkiliyor, öyle temizliyordu ki, namaza başlarken dünyevi düşünce ve arzuların tamamını temizliyordu belleğinden. Öyle ki namaz kılarken etrafında olup bitenleri duyumsamıyordu

bile. Sanki ruhu bedeninden çıkıp bambaşka bir âleme gidiyordu.

Yusuf yine öyle bir kaptırmıştı ki kendisini namaza, Cafer efendinin geldiğini fark etmemişti. Namazını bitirip, seccadesini topladıktan sonra, ancak fark edebilmişti yaşlı adamı. Başını çevirip divanda oturan Cafer efendiyi görünce, ilk önce irkildi. Sonra gülümseyerek, şakavari bir sesle:

—İn misin, cin misin Cafer amca? Ne zaman geldin? Diye sordu. Korkudan az daha bağıracaktım.

—Vallahi ben her zamanki gibi kapıyı açıp içeri girdim. Maşallah sen o kadar kaptırıyorsun ki kendini namaza, gelip kafanı kesseler tek damla kan akmayacak.

—Öyle olmalı değil mi Cafer amca? Sonuçta Allah'ın huzurunda olduğumuzu unutmadan, onun rızasını gözeterek kılmanız gerekiyor namazı. Aksi takdirde namaz kılmanın ne anlamı kalıyor? Sadece spor amaçlı eğilip kalkmaktan başka bir anlamı kalmıyor ki.

—Ağzına sağlık oğlum! Ne kadar da güzel söyledin. Keşke hepimiz senin gösterdiğin hassasiyeti gösterebilsek ibadetlerimize. Ama nerde? Aklımızda bin bir düşünce, bin bir şeytanlıkla, alelacele eğilip kalkmakla namazımızı kıldığımızı sanıyoruz. Çoğumuz ibadetlerimize Allah rızası için diye niyet ederek başlayıp, Allah'tan bihaber bir şekilde bitiriyoruz.

—Ben ne düşünüyorum biliyor musun Cafer amca? Şu kâinat, kâinatı donatan sayısız nimetler ve o nimetlerin karşılık beklenmeksizin bütün canlılara sunulması... Hangi şükür, hangi yakarış onca nimetin diyetine karşılık gelebilir acaba?

—Haklısın oğul, haklısın. Birine işimiz düştüğü zaman, işimizin hallolması için girmediğimiz kılık kalmıyor.

Şeytanla şeytan oluyoruz, inle in, cinle cin... Plastik bir yay parçası gibi eğilip, bükülmediğimiz taraf kalmıyor. Dedğin gibi bunca nimet karşısında, Allah'a bir şükür bile dile getirmekte gaflete düşüyoruz sonra da.

—Allah bütün insanlığın, bütün peygamber ümmetinin ve Ehlibeyt dostlarının yardımcısı ve destekçisi olsun. Biz kullarına adaletiyle değil, rahmetiyle muamele etsin inşallah. Eee Cafer amca! Anlat bakıyım, günün nasıl geçti? Mustafa hocalara uğradın mı hiç?

—Çok şükür mükemmel bir gün yaşadım. Söyleyeceklerime inanmayacaksın oğlum. Gerçekten inanılmaz bir gün yaşadım.

—Hayırdır inşallah... Hele anlat Cafer amca. Seni ilk defa bu kadar coşkulu görüyorum.

—Vallahi nasıl başlasam bilmiyorum ki. Daha doğrusu nereden başlasam!

—Allah, Allah! Hadi çatlatma adamı Cafer amca. Anlatacaksan anlat artık.

—Var mısın Yusuf, benim damadım olmaya?

Yusuf beklemediği bu cevap karşısında adeta şaşkına dönmüştü. Bildiği kadarıyla Cafer efendinin sadece bir tek oğlu vardı.

—Nasıl yani Cafer amca? Senin kızın da mı var?

—Yo yanlış anladın. Seni torunumla evlendireceğim ne dersin?

—Torunun mu? Yoksa harika haber bu mu? Torununu buldun mu Cafer amca?

—Evet oğlum! Allah'a şükürler olsun bütün ümitlerimi tüketmişken onu buldum. Hem de tahmin edemeyeceğin kadar kolay oldu.

Yusuf, aldığı o muhteşem haber karşısında ne yapacağını bilemez bir halde, sevinç çığlıkları atarak yaşlı adamın boynuna sarıldı.

—Gözün aydın Cafer amca, gözümüz aydın! Niha-yet bulabildin ha? Çok şükür, çok şükür!

Sonra yaşlı adamın dizlerinin dibine çökerek sordu:

—Peki, şimdi nerede? Ne zaman görebileceğiz onu?

—Daha acele etme, dur hele. Sen önce sorduğum soruya cevap ver. Ne diyorsun torunumla evlenmeği kabul ediyor musun?

Yusuf, utangaç bir çocuk edasıyla başını önüne eğdi yeniden. Annesinden aldığı terbiye onun bu tür konuları arsızca büyükleriyle konuşmasına izin vermemişti o anda. Yoksa Cafer efendinin gözlerinin içine baka baka böyle bir teklifi kabul edemeyeceğini, bütün kalbiyle Mustafa hocanın yeğeni Tuba'ya vurgun olduğunu haykırırdı. Ama bunu babası yaşındaki adama söyleyecek kadar çatlammamıştı daha ar damarı. Sonra bu aşk onun tek mahremiydi ve kimsenin bilmesini istemiyordu.

Cafer Efendi, karşısında renkten renge giren mahcup delikanlının başını okşayarak tekrar sordu:

—Eee Yusuf! Ne diyorsun? İstersen biraz düşün sonra kararını ver olur mu?

Yusuf, konuyu değiştirmek babında:

—Boş ver Cafer amca. Karnın acıkmadı mı? Valahi benim karnım açlıktan zil çalıyor. Ben hemen bir şeyler hazırlayayım da karnımızı doyuralım, deyip ayağa kalktı. Başını kaldırmadan, kapının arkasında duran ocağı yakıp, üstüne dünden kalan yemeği koyup, karıştırmaya başladı. İçi sıkılmıştı birden. Başka birini düşünmek bile

kalbini acıtmıştı. Nasıl başkasını düşünebilirdi ki? O Tuba'yı daha görmeden sevmiş, yüreğinin en mahrem köşesine kazınmıştı ismini. Onun için Tuba, gördüğü rüyaların en güzel tabiriydi. İmam Mehdi (as)'ın ona sunduğu en değerli armağandı. Annesine verdiği sözdü o. Çünkü Zehra şahsiyetinde biriyle evleneceğine dair annesine söz vermişti. Annesine verdiği bu sözü tutabilmek için de gece gündüz İmam Mehdi(as)'ı tevessül kılarak, Allah'a yakarmış, Zehra şahsiyetinde bir kızı karşısına çıkarmasını istemişti. Allah da onun bu yakarışına cevaben, İmam Mehdi (as) 'ı vesile kılarak Tuba'yı çıkarmıştı karşısına. En azından o bu şekilde inanıyor, bu nedenle Tuba'yı seviyordu.

*

*

*

Her Cuma olduğu gibi, Yusuf yine işe gitmemişti. Yataktan kalktığında saat dokuza geliyordu. Gözü hemen Cafer efendiyi aradı ama Cafer fendi yine yoktu. Yine caminin bahçesinde arkadaşlarıyla oturup sohbet etmeğe gitmiştir diye düşünerek, kalkıp üstünü giyindi. Yatağını toplayıp elini yüzünü yıkamak için dışarı çıktı. Elini yüzünü yıkadıktan sonra, tulumbayı gölgelen yaşlı kayısı ağacının altına oturdu. Tuba'yı düşünüyordu. Daha birkaç ay önce-sine kadar bomboş olan kalbinin, en mahrem yerine göm-düğü aşkını düşünüyordu. Eskiden ne zaman yalnız kalsa, annesinin hayaline sığınan Yusuf, şimdi yalnız kaldığı zamanlarda kaçıp kaçıp Tuba'nın hayaline saklanır olmuştu.

Yavaşça oturduğu yerden doğruldu. İçeri geçip ocağa çay suyu koydu. Yer sofrasını açıp, akşamdan kalan birkaç parça ekmek ve iki üç dilim peynir koydu sofraya.

Sonra ocaktan yeni demlenmiş çayı alıp sofraya oturdu. Tuba'yı düşünüyordu yine. Duyguları artık içine sığmıyordu. Bir gün dayanamayıp hissettiklerini birileriyle paylaşmaktan korkuyordu. Ama duygularını Tuba'ya nasıl açıklayacağını da bilemiyordu. Karşısına dikilip, onu ne kadar önemsedığını, onun kendisi için ne kadar vazgeçilmez olduğunu ve ona eşsiz bir aşk ve sadakatle bağlandığını haykırmak istiyordu ama gerek Mustafa hocadan, gerekse Tuba'dan çekindiği ve utandığı için bu girişimde bulunamıyordu. Ama artık duygularını daha fazla gizleyemeyeceğini duyumsuyordu. Sonuçta seviyordu ve bu duygunun da kendisine bir vebal yüklemeyeceğine inanıyordu.

Garip bir duygu esnemesinde, karışık düşüncelerle boğuşa boğuşa kahvaltısını yapıp, sofrayı toparladıktan sonra tekrar dışarı çıkıp, evin önündeki iskemleye oturdu. Duygularını ve düşüncelerini sevdiği kıza açma arzusu ha bire beynini kemiriyor, bunu nasıl yapacağına dair çareler üretmeğe çalışıyordu. En sonunda parlak bir fikir gelmişti aklına. Duygu ve düşüncelerini, küçük bir pusulaya yazıp, Tuba'ya iletmeğe karar vermişti. Böylece hem rahatça bütün hislerini ifade edebilecekti, hem de uzun zamandır içine hapsettiği bu sırrın, kimseye duyurmadan, dallandırıp budaklandırmadan aydınlanmasını sağlayabilecek, Tuba'nın da duygu ve düşüncelerini öğrenebilecekti belki de. İyi de yazdığı pusulayı ona nasıl ulaştıracaktı? Geriye sadece bu sorun kalmıştı. Kendi kendine:

—Allah kerim! Elbet onun da bir yolunu buluruz, diye mırıldanarak oturduğu yerden kalkıp tekrar içeri girdi.

Bir kâğıt ve bir kalem alarak masaya oturdu. Uzun uzun düşündükten sonra yazmaya başladı.

Allah'ın selamı üzerinize olsun. Bunu bilmenizi istiyorum ki, asla size yazdıklarım da bir samimiyetsizlik, bir art niyet yoktur. Tamamıyla kalbimden koparıp da kelimelere yansıtabildiklerimi yazıyorum. Umarım ne anlatmak istediğimi anlayabilir, beni anlayabildiklerinizin değil de benim asıl anlatmak istediklerimin ışığında yazdıklarımı değerlendirirsiniz.

Kısacası siz kalbimde öyle yer ettiniz ki, artık size karşı hissettiklerimin sınırını aşmaktan ve haddimi zorlamaktan korktuğum için, size yazmaya ve sizin için hissettiklerimi sizinle paylaşmaya karar verdim. Doğrusu bu kararın ne kadar doğru ne kadar yanlış olduğunu da bilmiyorum. Aylardır kalbimin en mahrem yerinde sakladığım bu sırrımı, duygularınız ne olursa olsun siz de saklayabilirsiniz umarım.

Yazdıklarımı okurken ve değerlendirirken bir şeyi dikkate almanızı önemle rica ediyorum sizden. Ben, yaptığı her işte Allah'ın rıza yetini gözetmeğe çalışan ve yaşamını Peygamber ve Onun Ehlibeyt'inin yaşama biçimi ve felsefesi üzerine kurup, yaşamaya çalışan biriyim. Yazdıklarım a karşı düşünceleriniz ne olursa olsun, beni bu değerler ışığında değerlendirip, size karşı hissettiğim şeyin aşk olduğuna ve bu duygunun da bir hevesten ibaret olmadığına inanın. Çünkü ben tutkularını geçici hevesleriyle lekeleyecek biri değilim.

Son olarak sizi Zehra'nın şuuruna ve her şeyi o şuur ve düşünceyle değerlendirmeye davet ediyorum. Allah her daim yanınızda olsun.

Not: Eğer yazdıklarım a cevaben bir şeyler yazacak olursanız, size bir kitap vereceğim. Yazdığınız pusulayı o kitabın arasında bana verebilirsiniz.

Yusuf...

Yazdığı pusuları büyük bir itina ile katladıktan sonra, masanın üzerinde bulunan kitaplardan birini alıp, pusulayı o kitabın arasına koydu. Sonra ayağa kalkıp tekrar dışarı çıktı. Abdestini tazeleyip üzerini değiştirdi. Heyecandan eli ayağı titriyordu. İçi içine sığmıyordu. Çünkü hayatında ilk defa bir kıza ilanı aşk yapacaktı. Ve ilk defa yüreğinden taşan hislerine, başka bir yürekte cevap arayacaktı. O kadar heyecanlandırmıştı ki bu duygu onu, saatlerce aynanın karşısında saçlarını taramış, ilk defa üstüne giyeceği elbiseyi itina ile seçmişti. Her şey bir başka görünüyordu gözüne. Her şey bir başka anlama bürünmüştü sanki o anda. İlk defa kendini daha yeni yeni fark eden toy bir delikanlının hovarda, delidolu ve kaygısız haletini duyumsamıştı kalbinin en temiz köşesinde.

Kitabı küçük bir poşete koyup, camiye gitmek için yola koyuldu. Yolda yürürken ayaklarının yerden kesildiğini, yer kürenin ayaklarının altından çekildiğini duyumsuyordu. Garip bir merak duygusuyla çarpan kalbi, attığı her adımda biraz daha hızlı çarpıyordu. Bütün kâinat bir şeyler fısıldıyordu sanki kulağına. Etrafındaki canlı cansız ne varsa ona aşkını haykırıyor, kuşlar Tuba'nın adına şarkılar yakıyordu sanki. Yusuf ise, attığı her adımda dönüp dönüp yeniden âşık oluyordu sanki Tuba'ya.

Nihayet caminin bahçesine gelmişti. Elindeki kitabı kimseye fark ettirmeden Tuba'ya verebileceği bir yöntem düşünüyordu. En sonunda kararını vermişti. Cami bahçesinde bulunan ve caminin kadınlara ayrılan kısmına giden yol üzerindeki büyük kavak ağacının altında bekleyecek, Tuba oradan geçerken de kimseye fark ettirmeden kitabı ona verecekti. Bu düşüncelerle beklemeğe başladı. Cuma olması münasebetiyle camiye gelenlerin sayısı baya fazlaydı o gün. Caminin bahçesinde müthiş bir hengâme yaşıyor, camiye gelenlerin kimisi eski şadırvanın altına oturmuş abdest tazeliyor, kimisi de ezanın okunmasını beklerken ayaküstü sohbet ediyorlardı. Etraftaki bu kalabalık, bir avantaj sayılabilirdi onun için.

Derken bahçe kapısında Tuba görüldü. Yanında yengesi Sümeyye Hanım vardı. Ama o yengesinin baya bir gerisinden yürüyordu. Tam önünden geçerlerken etrafı kollayarak elindeki poşeti Tuba'ya uzattı.

—Şu kitabı alır mısınız? Deyip poşeti kızcağızın eline tutuşturarak, hızla oradan ayrıldı. Neler olduğunu anlayamayan Tuba, poşeti alıp, şaşkın bakışlarla poşetin içinde ne olduğuna baktı. Kitabı çıkarıp içini açtığı anda, özenle katlanmış olan pusulayı gördü ve alelacele kitabı kapatıp yeniden poşete koydu. Kızcağız heyecanlanmıştı. Kitabın arasındaki pusulada neler yazdığını az çok tahmin etse de, merakına engel olamıyordu.

Namazı nasıl kıldığını anlayamamıştı kızcağız. Namaz çıkışında hemen camiden çıkıp elindeki poşeti paradisüsünün altına saklayarak hızlı adımlarla eve doğru yürümeğe başladı. Eve geldiğinde kimsecikler yoktu. Dayısı ve yengesi hala camiden dönmemişlerdi. Dayısının çocukları Yasin ve İbrahim de bahçede oynuyorlardı. Salondaki koltuğa oturup aceleyle kitabın arasındaki pusulayı çıkarıp

okumaya başladı. Yusuf'un pusulada yazdıkları adeta onun da Yusuf'a karşı beslediği hislerin tercümanlığını yapar nitelikteydi. Pusulayı okuduktan sonra yeniden katlayıp, kalbinin üstüne bastırdı. Gözlerini kapatıp:

—Sen de benim için önemlisin. Diye mırıldandı. Sen de benim yüreğime aşk tadında düşmüşsün Yusuf'um. Ant olsun o gaybet şehrinin sultanı İmamım Mehdi(as)'ı gördüğüm günün hürmetine ki, senin Zehra'n olmaktan başka hacetim yoktur.

*

*

*

Akşam ezana doğru kapının gıcırtılı sesiyle uzandığı divandan irkilerek kalkan Yusuf, Cafer efendiyi karşısında görünce:

—Nerelerdesin Cafer amca? Diye merakla sordu. Cumaya da iştirak etmedin. Vallahi meraktan çatlayacağım.

Cafer Efendi, üstünden ceketini çıkarıp kapının arkasındaki askılığa astıktan sonra, geçip Yusuf'un yanına oturdu. Bitkin görünüyordu. Yorgun başını kaldırıp Yusuf'a baktı.

—Kasabadaydım oğlum. Telefon etmek için kasabaya inmiştim. Cumayı da kasabada kıldım.

—Nereye telefon ettin Allah aşkına?

—Oğluma... Ne yapıyor ne ediyor diye merak etmiştim. Bir de kızını bulduğumu müjdeleyecektim kendisine.

—Eee! Sevindi mi kızının bulunduğunu öğrenince?

—Ulaşamadım. Telefon kesik veya numarayı değiştirmişler galiba. Sabahtan beridir arıyorum ama...

—Belki bir yere gitmişlerdir. Hemen endişelenme Cafer amca. İstersen yarın yine çıkıp arasın.

—Yok, yok. Bir yere gitmiş olsalar, telefonun tele sekreteri devreye girerdi. Telefon çalmıyor bile.

—Sıkma canını. Şimdi acıkmışsındır. Hadi kalk elini yüzünü yıka da bira rahatla. Ben de bir şeyler hazırlayayım.

Yaşlı adam zoraki gülümseyerek ayağa kalktı. Gömleğinin kollarını yukarı doğru kıvrarak dışarı çıktı. Yusuf ise, yer sofrasını açıp, yiyecek bir şeyler dizmeye başladı sofraya. Yemeklerini yiyip, sofrayı topladıktan sonra, yaşlı adamın yanına oturdu. Dalgın dalgın açık olan pencereden dışarıyı seyreden yaşlı adamın ellerini avucunun içine alarak:

—Eee Cafer amca! Anlat bakalım torununla ne zaman tanıştıracaksın, diye sordu.

Yaşlı adam, garip bir gülümsemeyle Yusuf'a döndü.

—Sen ne zaman istersen oğlum. İstersen akşam namazdan sonra seni götürür tanıştırırım.

—Torunun burada mı?

—Evet...

—Kimde kalıyor? Burada akrabanız mı var?

—Sen boş ver nerede kaldığını. Tanışmak istiyor musun? Namazdan sonra gidelim mi?

—Tamam gidelim. Madem nerede kaldığını söylemiyorsun... Hiç fark etmez. Biz de gider nerede kaldığını kendi gözlerimizle görür, merakımızı gideririz ne yapalım.

Cafer Efendi Yusuf'un alaycı sözlerine gülümseyerek, cebinden baba yadigârı köstekli saatini çıkarıp baktı.

—Hadi kalk hazırlan o zaman. Neredeyse ezan okundu okunacak. Bir an önce çıkalım.

Yusuf, yaşlı adamın sözlerinden sonra hemen kalkıp üstünü giyindi. İki gönüldaş beraberce caminin yolunu tuttular.

Akşam namazı bittikten sonra, Cafer efendi caminin balkonunda bekleyen Yusuf'a dönerek:

—Mustafa hocayı da bekleyelim, dedi. Yusuf merakla sordu:

—Hayrola Cafer amca? Mustafa hocada mı gelecek?

—Yo, yo! Onda bir emanet var. Onu alacağım. Kim bilir belki o da gelmek ve torunumla tanışmak isteyebilir.

O sırada Mustafa hoca da caminin kapısında görünmüştü. Önceden hazırlanmış bir oyunun sahnesindeki rolünü o da oynamaya başlamıştı Yusuf'a. Cafer efendiye dönerek:

—Hayrola Cafer Efendi, beni mi bekliyorsunuz? Diye sordu.

Cafer Efendi, gayet ciddi bir şekilde cevap verdi:

—Evet, hoca efendi sizi bekliyoruz. Belki torunumla tanışmaya siz de gelmek istersiniz diye düşündüm. Sonra sendeki emaneti alacaktım.

—Tabi, tabi Cafer Efendi. Hemen geliyorum.

Sonra üçü beraber Mustafa hocaların evine doğru yürümeğe başladılar. Yusuf kendisine oynanan oyunun farkında değildi. Mustafa hocaların bahçe kapısına gelince durdu. Tuba'ya verdiği pusuladan dolayı içeri girmek istememişti. Böylesi bir ilanı aşktan sonra kalkıp bir gün sonrasında evlerine gitmeği uygun görmemişti. Bu yüzden bahçe kapısında durarak:

—Hadi Cafer amca! Diye seslendi. Sen emanetini al. Ben sizi burada bekliyorum.

Mustafa hoca, Yusuf'un çekingen tavrını kırmak ve oyunun son perdesini oynamak için, Yusuf'un kolundan tutarak çekti.

—Öyle şey olur mu Yusuf. Emanet dediğin öyle hafif bir şey değil. Cafer Efendi tek başına taşıyamaz. Senin de yardımın gerekiyor.

—Allah, Allah! Ne ki bu emanet vallahi meraktan çatlayacağım şimdi.

—Ya ne sabırsız şeysin sen böyle, hele gel bakalım. Yabancıнын evine mi giriyorsun? Ne bu çekingenlik böyle. Hadi gel. La hevle vela Guvvete...

Yusuf, çaresiz içeri girmek zorunda kalmıştı. Çekingen adımlarını zoraki sürükleyerek Mustafa hocayı takip ediyor, bir yandan da gözleriyle açık olan balkon kapısını kolaşan ediyordu.

Mustafa hoca, Cafer efendiye dönerek balkonda yer gösterdi.

—Buyurun buyurun! Siz şöyle oturun. Ben emanetinizi hemen getireyim.

Cafer Efendi ve Yusuf balkonda Mustafa hocanın gösterdiği yere otururken, Mustafa hoca içeri girdi. Yusuf, utangaç bir gelin edasıyla, başı öne eğik bir vaziyette oturuyor, başını kaldırmaya korkuyordu. Başını kaldırıp da Tuba'nın yargılayan bakışlarıyla karşılaşmaktan korkuyordu. Çünkü yazdığı pusulanın cevabını ve dolayısıyla Tuba'nın kendisi hakkında hissettiği duyguları bilmiyordu daha. Bundan dolayı da oldukça tedirginlik yaşıyordu.

Birkaç dakika sonra Mustafa hoca, yanında Tuba'yla çıkageldi. Gülümseyerek Tuba'yı gösterdi ve Cafer efendiye dönerek:

—İşte Cafer Efendi! Dedi. İşte emanetin...

Şaşkınlıktan kekelemeğe başlayan Yusuf:

—Ne, ne! Emanet dediğin... Neler oluyor Cafer amca? Bu bir oyun mu? Diye sayıklayarak ayağa fırladı.

Cafer Efendi, gayet sakin ve kararlı bir şekilde Yusuf'u kolundan tutup, yerine oturttu.

—Evet oğlum! Benim yıllar önce bir meçhule terk ettiğim emanetim şu karşında gördüğün dünyalar güzeli peri. Ne mutlu bana ki, meçhulde kaybolduğunu sandığım şu periyi, İmamım Mehdi(as) emanet olarak almış ve onu bu güne kadar korumuş. İşte tanıştırayım oğlum! Benim torunum, Tuba'm. Nasıl? Bahsettiğim kadar güzel değil mi?

Yusuf, nedense şaşırmamıştı bu defa. Çünkü birkaç hafta içerisinde o kadar şaşırtıcı ve olağandışı olayla karşılaşmıştı ki, artık şaşırmaya bile alışmıştı neredeyse. Hangi sır perdesi açılrsa, ardında bir sırrı daha gölgesinde saklayan başka bir perde görüyordu. Artık şaşırmak istemiyordu. Artık her kesin yaşayabileceği, sıradan ve normal şeylerle karşılaşmak, sıradan bir hayat yaşamak istiyordu.

Yavaşça ayağa kalkarak, çok sıradan bir anmış gibi, şaşırmadığını belli eden bir tavırla başıyla Kızcağını selamladı. Sonra, Cafer efendiye dönerek, sakin bir sesle:

—Geç oldu, isterseniz gidelim. Diye seslendi. Gerçekten de söylediğiniz gibi güzel bir torununuz varmış.

Mustafa hoca, hemen Yusuf'un girişimine müdahale etti.

—Nereye gidiyorsunuz canım? Hele oturun. Birazdan çay hazır olur. Çayımızı da içelim sonra gidirsiniz.

Sonra Tuba'ya dönerek:

—Hadi kızım! Şu çaya bak bakıyım. Hazırlanmadı mı hala? Diye gayet kibar bir dille Tuba'yı ikaz etti.

Yusuf, Mustafa hocanın davetini kırmamanın verdiği sükûnetle tekrar yerine oturdu. Cafer Efendi, sıkıntılı bir ses tonuyla:

—Ben de sizinle bir şey konuşacaktım beyler, dedi. Allah nasip ederse yarın İstanbul'a gitmeği düşünüyorum. Oğlumu ve ailesini gerçekten merak etmeğe başladım. Bu gün telefonla ulaşmaya çalıştım ama nafile. Onca uğraş-mama rağmen ulaşamadım bir türlü.

Mustafa hoca merakla Cafer efendinin sözünü kesti:

—Hayrola Cafer Efendi! Birden bire şu merakının sebebi de ne böyle? Tuba'nın haberini vereceksen, hiç boşuna zahmet etme. Kusura bakma ama o kansızın gölgesini dahi şu kızcağızın yakınına yaklaştırmam.

—Hayır, oğlum hayır! İlk başlarda söylemeği düşündüm ama daha sonra vazgeçtim. Ben sadece onları merak ettim o kadar. Birkaç gündür içimde tuhaf bir sıkıntı var. Kötü bir şeyler olmasından endişe ediyorum.

Mustafa hocanın yüzü asılmıştı birden. Recep'in ismini ne zaman duysa, sinirden beynine kan sırıyordu sanki. Oldukça sakın biri olmasına rağmen, ablasının akıbetiyle ilgili bir şeyler anımsadığında, sinir katsayısı yükseliyor, kalp atışları hızlanıyordu birden. Ablasının maruz kaldığı haksızlıklar ve zamansız ölümü, onun en büyük zafı haline gelmişti.

Yusuf, kekeleyerek sessizliği bozdu.

—Yarın saat kaçta gitmeği düşünüyorsun Cafer amca? Gerçekten çok ani oldu da...

—Yarın saat on da araba var. Dokuz gibi evden çık-
karım. Zaten gidip kalmayı falan düşünmüyorum. Duruma
bir göz atıp, eşi dostu gördükten sonra birkaç gün içinde
geleceğim inşallah.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Otobüs otogara girdiğinde saat öğlenden önce on bire geliyordu. Cafer Efendi, uzun bir yolculuğun yorgunluğuyla otobüsten inip, küçük bir çantadan ibaret olan bagajını aldıktan sonra, otogarın içinde bulunan alış veriş merkezinin altındaki yeraltı treni durağına doğru, yorgun adımlarla yürümeğe başladı. Tamı tamına iki ay sonra, başladığı yepyeni bir hayatın kapı aralığından sessizce süzülüp yeniden gelmişti, o köhneliği ve çirkinlikleriyle daima hafızasını kemirecek olan o eski hayatına. Ama kalıcı olmaya değil, bu sefer sadece misafırlığe gelmişti. Bu yüzden iyi ağırılanmayı da beklemiyordu. İstanbul, artık onun için geçerken uğrayabileceği eski ve nankör bir arkadaştı sadece. Belki de terkedilmişliğinin ve bu terkedilmişliğin eşliğinde başlayan yepyeni bir dünyada, anımsamaktan tiksindiği yosma bir hatıraydı.

Derken beklediği metro, yavaş yavaş süzülmeğe başladı demir rayların üstünde. Elindeki küçük çantaya sımsıkı sarılarak, ilk vagona atlayıverdi. Sımsıkı sarılmıştı o çantaya. Çünkü o çantada ruhunun cenneti ve o cennetin meyvelerinden oluşan bir demet umut, bir demet sevinç taşıyordu. Yusuf'un kokusunu, Tuba'nın geç gelen sevincini, Mustafa hocanın gülüşünü ve o tek odalı evin maneviyatını... Yüreğine dadanmış ürkek ve korku tadındaki havayı teneffüs ederek, çevresindeki birbirinden belki de kendilerinden bile haberdar olmayan kalabalığı seyretmeğe başladı. Hepsinin bakışlarında aynı güvensizlik ifadesi vardı. Sanki bir şeylerden korkuyorlarmış gibi, gözlerini hep birbirlerinden kaçırın o ruhsuz beden yığını ilk defa zavallı bulmuş, ilk defa onlara acıyarak bakmıştı. Bir nebze olsun kendisini şanslı görüyordu. Çünkü birkaç gün sonra, bırakıp geldiği o tadına doyumaz güzelliklere, saflığa ve geç kalmış olsa da yeni yeni keşfettiği cennetine geri dönecekti. Ama karşısında korkudan ve tedirginlikten tir tir titreyen o kalabalık insan grubu, özgürlük adını verdikleri o hapishanede, her gün aynı met ceziri tekrar tekrar yaşayacak, aynı aldanmış umutla, yeni yeni umutlar ekeceklerdi yarın adını verdikleri meçhule.

Mahalleye ilk girdiğinde karmaşık duygular içindeydi. Kolay değildi tabi. Daha genç bir delikanlıyken bu mahalleye gelmiş, çalışıp çabalamış, tabiri yerindeyse terinin son damlasına kadar bu mahalleye akıtmıştı. Bütün kahırlarına, nankörlüğüne ve o mahallede yaşadığı onca yıkıma karşı yinede özlemişti mahallesini. Her akşam iş dönüşü oturup da bir bardak yorgunluk çayı içtiği İsa'nın kahvesini, mahallenin bakkalı Sabri efendiyi, manav Yahya'yı, kasap Hilmi'yi ve en çok da mahallenin sessizliğini, büyük bir inatla bozmaya çalışan, mahalle aralarının

çınlayan zengin yürekli, tatlı dilli satıcıların seslerini özlemişti doğrusu. Bir de oğlunu... Kendisini nankörce sokağa atsa da, istediği gibi bir evlat olmasa da, bir türlü yüreğinden söküp atamadığı biricik oğlu Recep'i özlemişti. Zaten köyde arkadaşlarına sunduğu bahanelerin hepsini uydurmuştu. İstanbul'a geliş sebebi, sadece aylardır bir türlü güç yetiremediği evlat özlemiydi.

Ürkek adımları onu yüreğinin götürdüğü yere, mahallenin sonundaki oğlunun evinin önüne kadar sürüklemişti. İçindeki özlem duygusu bir anda korku ve tedirginliğe bırakmıştı yerini. Uzun bir müddet bahçe kapısında durup, uzaktan uzağa evi seyretti. Bir türlü cesaretini toplayıp kapının ziline dokunamıyordu. Zile uzanan elleri ürkek bir titremeyle tekrar geri çekiliyor, içini dayanılmaz bir sıkıntı kavuruyordu. Kolay değildi tabi ki. Daha iki ay önce, hiçbir günahı olmamasına rağmen, sırf oğlu ve gelininin kaprisleri yüzünden önünde durduğu kapının dışına terkedilmişti.

Artık dayanılmaz olan tedirginliğini bastırmak istemişçesine” La helva “ diyerek zile basmıştı nihayet. Kapının açılmadığını görünce bir daha, bir daha bastı ama nafile... Kapı açılmadı. Bahçe kapısını arkadan uzanıp açarak içeri girdi. Bu defa evin kapısını yumruklamaya başladı. Ama yine içerden bir cevap alamadı. İçindeki tedirginlik yerini korku ve meraka bırakmıştı artık. Neler olduğunu anlayamadan gerisin geri dönerek sokağa çıktı. Etrafta kimsecikler yoktu. Her zaman olduğu gibi mahalle yine çok sessizdi. Birilerini görürüm umuduyla biraz daha bekledi kapının önünde ama kimseleri göremedi. Beş altı dakika içerisinde kimse geçmemişti oradan. Kapının önüne bıraktığı çantasını alarak, Sabri efendinin bakkalına doğru yürümeğe başladı. Belki o oğlu hakkında kendisine bilgi

verebilirdi. Bakkalın önüne geldiğinde, yavaşça kapıyı aralayıp içeri girdi. Sabri Efendi, tezgâhın arkasında oturmuş elindeki gazeteyi okuyordu. Yavaşça tezgâha doğru yavaştı. Sabri Efendi yaşlılığında verdiği dalgınlıkla hala Cafer efendiyi fark edememişti. Cafer Efendi gayrı ihtiyari öksürdü. Sabri Efendi başını kaldırıp Cafer efendiyi karşısında görünce:

—Aman Allah'ım! Diye haykırdı. Gözlerime inanmıyorum. Cafer Efendi sen misin gerçekten?

—Benim Sabri Efendi benim?

—Geç geç otur hele. Nerelerdesin Allah aşkına? İnsan gittiği yeri söylemez mi be adam? Gerçi sen giderken bile haberimiz olmadı ya boş ver artık. Hadi anlat hele nerelerdeydin be mübarek adam? Ne yaptın ne ettin?

Cafer Efendi, derin bir of çekti. Nasıl anlatabilirdi ki oğluyla gelini tarafından evden kovulduğunu? Başını avuçlarının arasına alarak:

—Artık yaşıımız geçti Sabri Efendi, yaşıımız geçti, diye kekeledi. Artık İstanbul'un suyu havası yaramıyor bize. Ben atlayıp köye gittim. İyi ki de gitmişim. Allah'a şükür sağlığım düzeldi. O canım köy havası bir yaradı bir yaradı ki hiç sorma.

—İyi de mübarek! İnsan bir uğramaz mı? Veda etmez mi?

—Haklısın, haklısın da sen hele boş ver şimdi. Gelirken eve uğradım da, bizim kapıyı açan olmadı. Bizim Recep'ten haberin var mı?

Sabri Efendi, başını önüne eğdi. Birden durgunlaşmıştı. Ne söyleyeceğini bilememişti adamcağız.

Cafer Efendi, sorusunu yineledi:

—Sabri Efendi! Niye susuyorsun? Sana bir soru sordum. Bizim Recep'i gördün mü?

Sabri Efendi, nemlenmiş gözlerini Cafer efendiye dikerek:

—Haberin yok mu Cafer Efendi, diye sordu. Hiçbir şey duymadın mı?

—Ne oldu Sabri Efendi? Yoksa yoksa Recep’e bir şey mi oldu?

—Bu kötü haberi benden duymanı istemezdim ama başka çarem de yok galiba.

Sabri efendinin sözleri Cafer efendinin beynine balyoz gibi inmiş, aklını başından almıştı. Şuursuz bir hay-kırış dökülürmüşü dudaklarından.

—Allah’ını seversen söyle be adam. Oğluma ne oldu. Sana yalvarıyorum söyle. Oğluma ne olduğu öğrenmek istiyorum.

—Oğlun Allah’ın rahmetine kavuştu Cafer Efendi. Başın sağ olsun. Allah taksiratını affetsin.

Bir anda film kopmuştu. Hayat durmuş, kıyamet kopmuştu Cafer efendi adına. En mukaddes müjdeyle geldiği o nankör şehirde, sevincine yine gölge düşmüş, kara haber yine gecikmeden yapışmıştı yakasına. Ağzının dilinin kuruduğunu duyumsayarak, derin derin soluklanmaya başladı. Sonra kısık bir sesle:

—Nasıl oldu? Diye sordu.

Sabri Efendi, zavallı adamcağıza bir bardak su uzatarak anlatmaya başladı.

—İki hafta önce muhtarla oturup dükkânda sohbet ediyorduk. Recep geldi. Bir paket sigara istedi. Çok perişan bir hali vardı. Saç sakal birbirine girmiş, üstü başı kir pas içindeydi. O kadar değişmiş, o kadar çökmüş bir haldeydi ki onu tanıyamadım. Bizim muhtar söyledi onun Recep olduğunu. Karısı Serap onu terk ettikten sonra, kendini

içkiye vermiş ve çalıştığı bankadan atılmıştı. Anlayacağın kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Sabri Efendi derin bir of çektikten sonra, cebinden çıkarıp bir sigara yaktı. Sigaradan birkaç nefes çektikten sonra kaldığı yerden anlatmaya devam etti:

— Ve o akşam... Ezan okundu okunacaktı. Şu aşağı mahallede oturan Kaportacı Osman'ın evinden bağrışmalar, feryatlar duydum. O esnada muhtar da buradaydı. Yine oturmuş ezanın okunmasını bekliyorduk. Neler olduğunu anlayabilmek için dışarı çıktığımızda, mahallelinin telaşla Osman'ın evine doğru koştuğunu gördük. Biz de neler olduğunu anlayabilmek için, muhtarla dükkânı kapatıp oraya gittik. Recep kanlar içinde yerde yatıyordu. Osman ise elinde bıçak hemen Recep'in başında öylece duruyordu. Sağ olsun bizim muhtar hemen koşup Recep'i bizim Şoför İsmet'in arabasıyla hastaneye koşturdu. Recep hastaneye varmadan yolda kan kaybından ölmüş. Akşam yatsı vaktiydi. Recep'in cenazesi geldi. Birkaç gün caminin morgunda bekletildikten sonra, sana ulaşamayınca kaldırıp, Kayabaşı Mezarlığına defnettik. Sağ olsun bütün işlemlerle bizim Muhtar bizzat ilgilendi.

—Neden Osman'la kavga etsin ki, bildiğim kadarıyla yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. Çok iyi arkadaşlardı.

—Duyduğum kadarıyla, içki meselsinden dolayı kavga etmişler. Son zamanlarda Recep'in maddi durumu pekiyi değildi. İşten de çıkınca, elinde avucunda ne varsa satıp kumar ve içkiye vermişti. Elinde kala kala bir ev kalmıştı. Birahane Osman'la takıştıklarını duymuştum ama ayrıntıları hakkında bir bilğim yok. Her neyse o tartışmadan bir gün sonra da Recep iyice içip, dayanmış Osman'ın kapısına. Şeytan'ın işine bak ki Osman da içkiliymiş o

anda. Sözlü sataşma ve hakaretler sonunda ikisi başlamışlar boğuşmaya. Recep'e güç yetiremeyeceğini anlayan Osman, sarhoşluğun da etkisiyle cebinden bıçağı çıkarıp, Recep'in karnına saplamış. Bütün bildiğim bu kadar.

—Ya karısı? Karısı niye terk etmiş evi?

—Vallahi bilmiyorum Cafer Efendi. Ne desem yalan olur şimdi.

Cafer Efendi, yıkılmış bir vaziyette kalkıp dışarı çıktı. Sabri Efendi peşinden seslenerek:

—Dur hele Cafer Efendi! Nereye gideceksin şimdi? Diye sordu.

Cafer Efendi, nemli gözlerini silerek:

—Eve, eve bir bakıyım, diye cevap verdi.

Sabri Efendi, Cafer efendinin kolundan tutarak engel olmaya çalıştı.

—Gitmesen. Bu gün bende misafir olsan. Yarın bakarız olmaz mı?

—Çok sağ ol Sabri Efendi. Çok sağ ol. Şu eve bir bakıyım da, zaten fazla kalacak değilim. Birkaç gün içinde tekrar köye döneceğim.

—Evin anahtarı var mı sende?

—Doğru ya bende evin anahtarı da yoktu. Şimdi ne yapacağım Allah'ım?

—Dur dur! Recep'in cebinden çıkan eşyaları muhtar bana bırakmıştı. Belki anahtar da oradadır. Bekle getireyim.

Birkaç dakika sonra Sabri Efendi elinde küçük bir torbaya geri geldi.

—Al Cafer Efendi. Her şey bunun içinde. Belki anahtar da oradadır.

Cafer Efendi, içi acıyarak Sabri efendinin kendisine uzattığı torbayı aldı. İçine baktıktan sonra anahtarı çıkararak:

—Ha tamam işte anahtar buradaymış. Hadi Allah ısmarladık Sabri Efendi. Her şey için çok teşekkür ederim.

Sonra bitkin adımlarını mermerden bir mezar hissi uyandıran evine doğru sürüklemeye başladı. Öyle hissediyordu çünkü o ev yıllar önce saadetini, sevincini, dünyalar iyisi gelini ve torununu çekip almıştı ondan. Şimdi de canının yongası, rahmetli karısının tek yadigârı oğlunu ko-parmıştı kollarından. Kendi elleriyle inşa ettirdiği o evin, gün gelip de çocuğunun ve tüm sevdiklerinin mezarı olacağını nereden bilebilirdi ki.

Bahçe kapısını tıpkı bir yabancı gibi aralayarak yavaşça içeri süzüldü. Kapıyı açıp içeri girdiğinde, ağır bir rutubet kokusu genzini yaktı. Hemen perdeleri aralayıp, camları açtı. Sonra yorgun bedenini cam kenarında bulunan koltuğa bıraktı. Donuk bakışlarla etrafı kolaçan etti. Bütün bir geçmişi tıpkı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu. O eve ilk taşındıkları günü anımsamıştı. Karısı kiradan kurtuldukları ve yıllar sonra bir mülk sahibi oldukları için adak sözü vermişti. Bir seneye kalmadan da adağını yerine getirmiş, bir koç kurban ederek konu komşuya pay etmişti. Sonra Recep doğmuştu. O mezarı andıran ev o zamanlar Cafer efendinin küçük cennetiydi sanki. Karısının ölümünü anımsamıştı sonra. Dünyasını karartan haberi henüz işten gelmeden, mahalleliden öğrenmiş, işi gücü bırakıp hemen eve koşmuştu. Karısının ölümüne alışması kolay olmamıştı. Kendini oğlu Recep'in varlığıyla teselli etmiş, hayatını oğluna adamıştı. Ne de olsa Recep, karısının kendisine bıraktığı tek nişane, tek yadigârdı. Derken oğlunun ilk evliliği, torunu Tuba'nın doğumu, kısa süren

bir saadetin, Oğlunun ikinci evliliğiyle son bulması ve daha sonra da öz evinden bir sığıntı gibi kovulması... Hepsi bir film şeridi gibi tek tek gelip geçti gözlerinin önünden.

Başını ellerinin arasında ovuşturarak:

—Karımın ölümüne alışabilmem için oğlum avuttu beni yıllar önce. Diye mırıldandı. Oğlumun ölümünde kimin tesellisine sığınırım şimdi? Şu yorgun yüreğimi kim teselli edecek şimdi? Şimdi hangi bahaneye sığınarak tutunayım hayata?

Sonra ellerini kaldırıp yakarmaya ve ağlamaya başladı:

—Bilemiyorum, bilemiyorum. Ya rabbim! Sabır ver. Hani derdi veren kudretin, dermanı da beraberinde verirdi? Kudretine sığındım Allah'ım, Kudretine sığındım. Sabır ya rabbim, sabır...

Saatlerdir ara vermeksizin ağlayan gözleri artık yorgun düşmüş olacak ki, uzun bir yoldan gelmenin verdiği yorgunluk ve uykusuzluğun da etkisiyle, öylece oturduğu yerde uyuya kalmıştı.

Tuba'yı görmüştü rüyasında. Biricik torunu Yusuf'un evinin önünde durmuş gülümsüyor, “ İsyan etme dede, isyan etme. Bak ben varım. Allah sana dermanı sunmuşken, isyan etme, gel artık. Hadi çabuk gel” diye sesleniyordu kendisine. Birden kabusu bir telaşla fırladı uyuduğu koltuktan. Gözlerini ovuşturarak:

—Allah hayır etsin, Allah hayır etsin, diye kekeledi. Sonra başını tekrar elleriyle ovuşturarak devam etti:

—Affet ya rabbim! Affet şu sapkın kulunu. Öyle ya, Allah' a isyan etmek de nereden çıktı. Tuba'm var ya. İmamım Mehdi (as), Allah'ın inayetiyle getirip sundu ya onu bana. Allah'ım sen ne büyüksün ki, bu acılı ve biçare

anımda beni yalnız bırakmadın. Oğlumun derdine d   ar olmadan daha, torunumun tesellisiyle dermanımı gönderdin. Affet Allah'ım affet Ő u günahkâr kulunu. Ne yaptırıysam Ő uursuzluktan yaptım. Oğlumun acısından yaptım.

Rahmetine sığındım Allah'ım. Yüzümü kara etme İmamım Mehdi'nin karŐ ısında. Etme Allah'ım...

* * *

Ertesi gün erkenden kalkıp, evi temizleyip derlemesi için temizlikçi bulmaya dıŐ arı   ıktı. Muhtarın yanına uğrayıp helalleŐ tikten ve oğlu için yaptıklarından dolayı ona teŐ ekk  r ettikten sonra, temizlikçi bir kadınla beraber eve geri döndü. Gerekli talimatları verdikten sonra, alelacele evden çıkıp, bilet almak için otogarın yolunu tuttu. İstanbul'da bir gün dahi geçirmeğe tahammülü kalmamıŐ tı artık. Bir an önce o viran Ő ehri terk etmek ve asıl ait olduğu gizli cennetine dönmek istiyordu.

Biletini alıp, geri geldiğinde ev tam istediği gibi temizlenip, derlenip toplanmıŐ tı. Kadıncağızın yevmiyesini verdikten sonra, eŐ yalarını toplayıp evden hemen   ıktı. Evin camına "acilen satılık ev" ilanını yapıŐ tırıp, anahtarı teslim etmek için Sabri efendinin bakkalına doğru yola koyuldu. Bütün ba  larını koparmak istiyordu artık o mahallelen. O mahalleye geldi gelemi bütün her Ő eyini yitirmiŐ tı. Torununu da yitirmek istemiyordu. Bir an önce torununun yanına dönmek ve o yeni hayatına kaldığı yerden baŐ lamak istiyordu artık.

Dükkândan içeri girdiğinde Sabri efendiyle Muhtar oturmuş sohbet ediyorlardı. Cafer efendiyi karşılarında görünce ikisi de ayağa kalktı. Sabri Efendi, gülümseyen yüzüyle Cafer efendiyi karşıladı.

—Hoş geldin Cafer Efendi. Buyur, buyur şöyle otur. Ben hemen çay söyleyeyim.

—Lütfen, lütfen! Ne olur hiç rahatsız olmayın. Ben hemen çıkacağım.

—Ne zahmeti canım, diyerek muhtar girdi araya. Onca zamandır görüşmüyoruz. Otur da bir iki satır laflayalım Allah aşkına.

Israrlara daha fazla direnemeyen Cafer Efendi, sessizce geçip Sabri efendinin gösterdiği sandalyeye oturdu. Yanındaki çantayı fark eden muhtar:

—Hayrola Cafer Efendi? Diye sordu. Elindeki o çanta da ne öyle? Bir yere mi gidiyorsun?

—Evet! Gidiyorum muhtar. Köye gidiyorum.

—Hemen bu gün mü gidiyorsun? Doğru dürüst seni ağırlayamadık bile. Birkaç gün daha kalsaydın.

—Yaşanan onca talihsizlikten sonra gücüm yok kalmaya. Zaten evi de satıyorum. Satılık ilanını cama yapıştırdım. Eğer müşteri duran olursa, adres olarak Sabri efendinin dükkânını verdim. İlgilenirsen mutlu olurum Sabri Efendi, diye Sabri efendiye döndü.

Sabri Efendi, şaşkınlığını gizlemeğe çalışarak:

—Tabi, tabi, diye kekeleydi. Elimizden ne geliyorsa yaparız Allah'ın izniyle. Sen hiç merak etme. Satış işlemleriyle ben bizzat ilgilenirim de sana nasıl ulaşacağım? Bir telefon numarası veya adresin var mı?

Cafer Efendi hazırlıklıydı. Cebinden bir kâğıt çıkarıp Sabri efendiye uzattı.

—Adres de, telefon numarası da şu kâğıtta yazılıdır.

—Peki, isteyen olursa, fiyat ne biçelim eve?

—Vallahi piyasayı pek bilmiyorum. Muhakkak sizin bilginiz vardır. Eksiğinde fazlasında gözüm yok. Yeter ki o uğursuz ev satılsın.

Birer çay içtikten sonra Cafer Efendi çantasını da alarak ayağa kalktı.

—Her şey için tekrar sağ olun. Hakkınızı helal edin. Müsaadenizle ben kalkayım artık. Birkaç saate kadar otobüs hareket edecek de.

Sabri Efendi ve muhtar yolcu etmek için otogara kadar kendisine eşlik etmek istediler ama izin vermedi. Sarılıp vedalaştıktan sonra, bütün kötü anılarına ve bütün bir geçmişine arkasını dönerek, mahallenin aşağısındaki metro durağına doğru yürümeğe başladı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Tuba, Yusuf'un kendisine yazdığı pusulayı tekrar okudu. Her okuyuşunda ılık bir duygu sağnağına tutulan yüreği sinisini dövüyor, Yusuf'a karşı olan hisleri daha da kabarıyordu. En sonunda kararını vermişti. Hem kendisine hem de Yusuf'a daha fazla eziyet etmeğe hakkı olmadığını düşünüyordu. Yusuf'un aşkı için gösterdiği cesareti, kendisinin de göstermesi gerekiyordu artık. Bu düşüncelerle evde kimsenin bulunmayışını da fırsat bilerek, kâğıt ve kalemle alarak masaya oturdu. Hitabet yeteneği çok iyi olduğu için, duygularını kâğıda aktarmakta pek zorlanmamıştı. Mektubuna şöyle başlamayı uygun görmüştü:

Aşk, adını fısıldadı yüreğime.

Sıcak ve kasvetli bir temmuz akşamında, tatlı bir uyku çöküverdi üzerime. Kirpiklerim bir güzelliği görmek için, yüreğim gizli bir sevdayı koklamak için istihareye yatmış gibiydi. Sen çıktın karşıma. Öyle mağrur, öyle iman

yüklü. Sıcak bir duyguyu damutıp yüreğimin duygu değmemiş köşesine, kendini azgın dalgaların senfonisine bırakmıştın. Sonra habersizce girivermiştin kalbime aşk tadında... Ben seni rüyalarımnda sevdim ve ilk defa aşk adını fısıldamıştı yüreğime. Karanlığın anahtar deliklerinden yüreğime dalga dalga vuruşun oturup durdu günlerce içimde. Bir rüyayken gerçek oldun sonra. Sen İbrahim'e can veren ateş oldun sonra, bense o ateşte her gün biraz daha hayat bulan İbrahim...

Aşk adını fısıldadıkça yüreğime, ben dönüp dönüp her gün biraz daha âşık oldum sana. Adın hasret oldu sonra dolandı dilime. Öylesine sokulmuşsun ki kalbime, yoksun ama gitmiyorsun da benden öteye. Öylesine bendensin ki, bir an kalbimden çıkacağını düşünsem, rüzgâra kapılan kuru bir yaprak gibi un ufak olmaktan korkuyorum. Ne oldu bana böyle bilemiyorum. Ne zaman yıldızlara baksam, gözlerin düşer gözlerime usulca. Bütün kâinat sen olursun, gözlerim her şeye kör olur, yüreğim kör... Neye baksam sen... Kime baksam sen...

Hayat sensizliğe akar sonra, ben sana... Kasvet dilim dilim boğazıma düğümленir sonra. Sessizlik seni mırıldanır, rüzgâr seni mırıldanır, dualara dönen dilim seni mırıldanır, aşk seni mırıldanır... Sonra gün biter sen başlarsın. Günün bütün yorgunluğuna rağmen, uykuya ihanet edip, karanlık gecenin anahtar deliğinden yine seni seyre dalarım. Sen yine öyle mahzun, yine öyle uzak... Sonra yüreğimden çıkarıp seni doyastıya seyredesim gelir, bakasım gelir gözlerinin derinliklerine. Tıpkı sarmaşık güllerinin pervazlara sırnaştığı gibi, sokulasım gelir ürkek avuçlarına. Tıpkı gül goncasına sinmiş, titrek bir şebnem gibi. Tıpkı solgun nefesli dualara cevaben inen "âmin" gibi.

Kusura bakma ben de duygularımı ancak bu şekilde ifade edebildim. Sakın beni ve beni sana getiren o nuru unutabileceğimi düşünme. Zehra'n, her daim seni bekleyecektir. Tıpkı Ali-yel Murtaza'nın şefaatinin arzular gibi...

Not: Sen bana İmamım Mehdi'nin sunduğu en güzel ve en hayırlı armağansın.

Tuba...

Yazdığı pusulayı tıpkı Yusuf'un yaptığı gibi özenle katlayıp aynı kitabın arasına koydu. Kitabı da aynı küçük poşetin içine... Sonra dışarıda oynayan Yeğenleri Yasin ve Abdullah'ın yanına çıktı.

Öğlen namaz vaktine birkaç saat vardı ki, yengesi Sümeyye hanım geldi. Bahçedeki yaşlı kayısı ağacının altındaki sandalyede oturup yeğenlerini seyreden Tuba'yı görünce, kucaklayan bir sesle:

—Ne yapıyorsun Tubacığım, diye sordu. Çocuklar seni yormadı inşallah.

—İyiym yenge. Çocukların oyununu seyrediyorum. Kendi hallerinde oynuyorlar işte.

—Hadi kalk hazırlan. Namaza az bir zaman kaldı. Hazırlan da camiye gidelim.

—Hemen geliyorum yenge, diyerek heyecanla oturduğu yerden kalkıp koşar adım eve girdi. Abdestini tazeleyip, üstünü giyindi. Birkaç dakika sonra da yengesiyle birlikte caminin yolunu tuttular.

Camiye yaklaştıklarında, caminin bahçe kapısında bekleyen Yusuf'u hemen fark etmişti. Yusuf, bir haftadan

beridir yaptığı gibi yine bahçe kapısının önünde çömelmiş bekliyordu. Tuba'yla yengesini görür görmez, bahçeye geçip, kitabı Tuba'ya verdiği kavak ağacının altında beklemeye başladı. Bir haftadan beridir hep aynı umutla orada bekliyordu ama Tuba ona beklediği emaneti vermiyordu. Bu sefer Tuba'nın yavaşlayarak yengesinin arkasından yürüdüğünü fark etmiş, az da olsa umutlanmıştı. Başı önünde beklerken yavaşça önüne bırakılan küçük poşet içindeki kitabını görünce, heyecandan kalbi yerinden fırlayacakmış gibi olmuştu. Kimseye fark ettirmemeğe çalışarak, büyük bir el çabukluğuyla yerden poşeti alıp, hızlı adımlarla bahçenin dışarısına çıktı. Kitabı aralayıp pusulayı görünce daha da heyecanlanmıştı. Etrafını kaçamak gözlerle kolaçan ettikten sonra, kitabın arasından Tuba'nın yazdığı pusulayı çıkarıp okumaya başladı.

Okuduğu her kelime, hücrelerine tarifi imkânsız bir haz, yüreğine doyumsuz bir huzur veriyor, duygularının karşılığını almanın verdiği sarhoşluk bütün bedenini sarıyordu. Sanki onun için hayat daha yeni başlıyormuşçasına, yüreğinden aşk dışındaki bütün duygular bir bir siliniyor, bütün ruhunu bembeyaz bir masumiyet duygusu kaplıyordu. Gam, keder ve hüzn gibi kelimeler, onun lügatinde hiçbir anlam teşkil etmiyordu artık. Neye baksa, neyi koklasa, neye dokunsa, aşk tadıyordu onun için.

Pusulayı okuyup tekrar kitabın arasına koyduktan sonra, içini okşayan tatlı bir mutluluk esintisiyle camiye doğru yürüdü. Caminin önündeki küçük şadırvanda abdestini tazeledikten sonra, kalabalığın arasına karışarak camiye girip saflardaki yerini aldı.

Namaz bitip, kalabalık dağılmaya başlamıştı. Yusuf da eve gitmek için camiden çıkmaya niyetlenmişti ki, Mustafa hocanın kendisine seslendiğini fark etti. Durup

Mustafa hocayı beklemeğe başladı. Seccadesini toplayıp, üstündeki abasını çıkaran Mustafa hoca, Yusuf'un yanına gelerek:

—Ne haber Yusuf? Diye sordu. Cafer efendiden herhangi bir haber var mı?

—Yok hocam. Herhangi bir haber alamadım. Ama bu günlerde bekliyorum. Bu gün yarın gelebilir.

—Gelirse haberim olsun, tamam mı?

—Baş üstüne hocam! Gelir gelmez size haber veririm.

—Yo, yo! Haber verme. Onu da al bize gel. Önemli bir mevzuyu görüşeceğim sizinle.

—Hayırdır hocam!

—Hayırdır hayır. Hele bir Cafer Efendi gelsin. Beraberce konuşalım. İstersen bize gidelim. Öğlen yemeğini beraber yeriz.

—Çok sağ olun hocam! Biraz işim var. Daha sonra inşallah!

—Bu gün izinli değil misin? Ne işi böyle?

—Bizim rahmetli Halim ustalara uğrayacaktım. Çoktandır gidemedim. Bir ihtiyaçları var mı diye bir sorduk.

—Allah razı olsun senden Yusuf. Sen de olmasan o gariplerin halini soran yok zaten. Durumlarını bir sor da bizim yapabileceğimiz bir şey olursa, inşallah elimizden geleni yaparız. Hadi görüşürüz.

—Görüşürüz hocam. Çok sağ ol.

Sonra köyün dışında bulunan Halim ustanın evine doğru yürümeğe başladı. Önce köyün bakkalı Rahman efendiye uğrayıp çocuklar için birkaç parça bir şey aldı. Sonra da elindeki eşyalarla birlikte yola koyuldu. Kafa-

sında cirit atan aşk oyunlarına öyle bir dalmıştı ki, o upuzun yol göz açıp kapayıncaya kadar bitmiş, Halim ustanın evine gelmişti bile. Bahçe kapısını aralayıp içeri girdiğinde pencerelerin perdesiz oluşu hemen dikkatini çekmişti. Merakla balkona çıkıp, kapıyı ardı ardına yumruklamaya başladı ama nafile. Hiç kimseler kapıyı açmamıştı. Geçip perdesiz pencereden içeri baktı. İçerde bir tek eşya dahi yoktu. Daha neler olduğunu anlayamadan, yan taraftaki evin hanımının sesiyle irkildi. Kadıncağız, elinde poşetlerle kapının önünde etrafa bakınan Yusuf'u görünce:

—Kimi aradınız? Diye sormuştu.

Beklemediği bu sesle irkilen Yusuf, kendini toparlamaya çalışarak:

—Ben Halim ustanın ailesine bakmıştım, diyebilirdi. Acaba onlardan haberiniz var mı?

—Onlar birkaç gün önce taşındılar. Evin anahtarını da belki kiralamak isteyen olabilir diye bana bıraktılar.

—Nereye taşındıkları konusunda bir şey söylemediler mi?

—İstanbul'a taşındılar evlerini. Orada bir akrabaları varmış. Onların yanına taşındılar evi.

—Oldu abla. Çok sağ olasın. Hadi iyi günler.

Sonra elindeki poşetlerle evin yolunu tuttu. Kafası karışmıştı. Daha iki hafta önce uğramıştı ama evin taşınmasıyla ilgili hiçbir şey söylememişti Halim ustanın eşi kendisine. Birden bire evi taşımaları garibine gitmişti.

Bitkin bir halde elindekileri kapının eşiğine bırakıp, evin önündeki kayısı ağacının gölgesine oturdu. Cebinden çıkardığı mendille terden sıırıslıklam olan yüzünü kurularken, evin kapısına takıldı bakışları. Kapı hafifçe aralık duruyordu. Hemen oturduğu yerden kalkıp, kapıyı

iyicene açtı. Cafer efendiydi gelen. Adamcağız uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra, divanda uyuya kalmıştı. Yusuf, Cafer efendinin geldiğini görünce, kapının eşiğine bıraktığı poşetleri içeri alarak, akşam için bir şeyler hazırlamaya başladı.

Saat üç, üç buçuk gibi Cafer efendi uyandı. Ocağın başında bir şeyler hazırlayan Yusuf'u görünce, içini kaplayan sınımsız bir duygu esnemesiyle gülümsedi. Artık kendi yuvasının, ifadesi imkânsız huzuru ve sıcaklığı sarmıştı içini. Üzerine sinen o tatlı rehaveti atmak istercesine, başını kaldırıp uzun uzun Yusuf'u seyretti. Sonra dayanamayarak ayağa kalktı ve Yusuf'u arkadan kucakladı.

—Gel de seni doya doya bir sarayım oğlum. Ohhh! Bir bilsen nasıl özledim seni, buraları... Hele şu evin kokusu tüttü durdu burnumda.

Cafer efendinin beklenmedik hareketi karşısında irkilen Yusuf, kendini Cafer efendinin sarmalayan kollarından kurtararak, yaşlı adamın ellerine sarılıp hasretle öptü. Sonra başını kaldırıp adamcağızın yüzüne baktı.

—İyi ki geldin Cafer amca. İyi ki geldin. Senin yokluğunda hiçbir şeyin tadı tuzu olmuyor. Şu evin, şu bahçenin, şu divanın... Sabah kalkıp da seni göremeden işe gitmek çok zor oldu biliyor musun? Hele akşamları iş dönüğü...

Cafer Efendi, Yusuf'un sözlerinden oldukça etkilenmiş, oğlunun acısının etkisiyle de hüngür hüngür ağlamaya başladı. Sonra divana oturup, yaşlı gözlerle ayakta duran Yusuf'a baktı. O kadar derin ve içten bakıyordu ki, sanki oğlunun içinde açtığı ateşi söndürmek, Yusuf'un varlığında, oğlunun yüreğinde korlaşmış hatırasını söküp atmak istiyordu.

Gözlerinin yaşını elinin tersiyle silerek, Yusuf'u kolundan çekip yanı başına oturttu. Kolunu boynuna dolayarak:

—Eee evladım! Dedi. Anlat bakalım benim yokluğumda her hangi bir olay olmadı inşallah.

—Yok, Cafer Efendi. Nasıl bırakıp gittiysen, her şey aynı. Sen bizi boş ver de, sen neler yaptın? Oğlunu görebildin mi?

Cafer Efendi, sustu. Yine gözleri nemlenmişti. Yusuf, meraklanmıştı onun bu suskunluğu karşısında. Tekrar sordu:

—Bir yaramazlık yok değil mi Cafer amca? Durumunu pekiyi görmüyorum? İnşallah kötü bir şey olmamıştır...

—Off Yusuf'um Off! Nereden başlayayım ki anlatmaya? Sonra dilim nasıl varsın söyle? Anlatılacak gibi bir dert değil inan. Anlatılacak gibi bir dert değil oğlum.

—Allah aşkına Cafer amca! Neler oldu? Bana da anlatmayıp kime anlatacaksın? Senin benden, benim de senden başka sırdaşımız mı var?

—Haklısın oğlum! Haklısın. Anlatmak, anlatırken dayanmak kolay değil olanları. Anlayacağın öksüz torunum, tıpkı senin gibi bir de yetim kaldı.

—Nasıl yani? Oğlunuz...

—Evet ya! Oğlumun cenazesine bile yetişemedim. Hayır değilmiş meğer içimdeki o sıkıntılar. Oğlumu görmek için gittim ama onun ölüsünü bile göremeden geri döndüm.

Yusuf, ne diyeceğini bilememişti. Bütün bildiklerini unutmuş, kelimeler boğazına dizilip kalmıştı. O anda ne söylenebilirdi ki zaten? Hangi söz teselli olabilirdi ki

evlat acısıyla yanıp tutuşan bir babaya? Nihayetinde kendisi de yaşamıştı sevdiği insanları kaybetmenin acısını. Yakın bir zamanda kaybettiği annesinin acısını hala dindirememişti. Yüreğine bastırdıkça köz köz olup yeniden yakıyordu canını. O anda karşısında kıvranan adamcağızı belki de ondan iyi kimse anlayamazdı.

Elini adamın boynuna dolayıp, cebinden çıkardığı mendille adamcağızın yanaklarından süzülen yaşları sildi. Sonra kırık dökük birkaç kelime toparlayarak:

—Allah gittiği yerde utandırmasın, dedi. Allah tak-siratını affetsin. Üzmeyin kendinizi bu kadar. Belki söylemesi kolay geliyor insana ama ben de kısa bir süre önce aynı acıları yaşadım. Bu yüzden hiçbir sözün sizi teselli etmeyeceğini de biliyorum.

—Hayır, oğlum hayır! Dediğin gibi hiçbir söz teselli etmiyor maalesef. Vallahi şaşırıp kalmışım oğlum. Onun yokluğuna mı ağlayayım, yoksa öbür taraftaki haline mi?

—Allah büyüktür, rahmandır Cafer amca. Bu anda ona ağlamaktan ziyade, edeceğimiz duaların, okuyacağımız Fatihaların bir faydası var ona. Allah'ın lütuf ve bağışlayan sıfatına güvenmekten ve onun günahlarının affolunması için dua etmekten başka bir şey gelmez elimizden. Eni sonu bizleri de beklemiyor mu aynı akıbet? Peygamber ve Ehlibeyt'i şefaatchisi olur inşallah.

—Âmin oğlum, âmin!

Yusuf, oturduğu yerden kalkıp, Cafer efendinin omzunu sıvazlayarak:

—Hadi Cafer amca! Dedi. Hadi kalk elini yüzünü yıka. Rahatla biraz. Dediğim gibi ölenle ölünmüyor işte. Mülk sahibi, can sahibi Allah değil midir? Veren de o alan

da... Hadi kalk amca. Acıkmışsındır. Sen elini yüzünü yıka, ben de bir şeyler hazırlayayım.

İki gönüldaş oturup yemeklerini yedikten sonra, Yusuf ocağa çay suyu koyup, Cafer efendinin yanına oturdu. Cafer Efendi, kısık bir sesle, yanında oturan Yusuf'a sordu:

—Tuba'yı gördün mü hiç?

—Evet, her öğlen camiye geliyor...

—Ah can parem! Bilsen nasıl özledim onu.

—Özlediysen akşam namazdan sonra gidip görelim istersen. Zaten Mustafa hoca da seni sormuştu öğlen namazdan sonra. Önemli bir şey konuşacakmış...

—Hayırdır inşallah!

—Vallahi bilmiyorum. Bana bir şey söylemedi. Ama sizinle önemli bir şey konuşacağını ve siz geldiğinizde mutlaka ona haber vermemi veya evine gitmemizi üstüne basa basa yineledi.

—İyi o zaman, akşam namazdan sonra gider hem torunumu görürüz, hem de konu neymiş öğreniriz. Eee Yusuf! Sen neler yaptın? Bu gün izinli değil miydin? Geç geldin de...

—Bizim rahmetli Halim ustanın ailesini ziyarete gitmiştim. Ama göremedim. Birkaç gün önce taşınmışlar.

—Nereye taşınmışlar öğrenebildin mi?

—Evet öğrendim. Komşularından öğrendiğim kadarıyla İstanbul'da akrabaları varmış. Onların yanına taşınmışlar.

—Ya evleri...

—Evi kiralamak isteyen olabilir diye, anahtarını komşularına bırakmışlar.

—Allah akıbetlerini hayır etsin inşallah. İstanbul'da aradıklarını bulabilirler umarım. Ben bulamadım ama inşallah onlar bulur.

Biraz düşündükten sonra tekrar konuşmaya başlamıştı Cafer Efendi:

—Ne garip değil mi Yusuf? Ben huzurun, mutluluğun peşine düşüp, buralara kadar geldim. O garibanlar da aynı arayış uğruna benim geldiğim yere gidiyorlar. Anlayacağın insanlar bir şeyler arıyorlar ama ne aradıklarını sanki bilmiyorlar ve aradıkları şeyleri nerede bulabileceklerine de kendileri karar vermiyor. Ne dersin?

—Evet, Cafer amca! Gerçekten söylediklerin çok doğru. Yaşananlar ise bir o kadar garip gerçekten. Sizi buraya sürükleyen bilmece, onları da ta İstanbul'a sürüklemiş. Bunun sebebi insanların hayattan beklentilerinin farklı oluşu değil midir? Ne bileyim yani, buranın şartları sizin beklentilerinize cevap vermiş olabilir. Demek ki onların beklentilerine cevap vermemiştir. Bunun aksi bir düşünce de sizin için geçerlidir.

—Evet, söylediklerin mantıklı ama bir yönüyle kâtilmıyorum. Belki de buranın şartları altmış yaşındaki Cafer'in beklentilerine cevap verebiliyor ama yirmi veya otuz yaşındaki Cafer'in beklentilerine cevap verebilir miydi pek emin değilim. Cevap verebilseydi eğer, gençliğimde köyün o temiz ve çıkar duygusuyla kirlenmemiş hayatını bırakıp da, İstanbul'un o kirli ve riyakâr hayatını seçmezdim herhalde.

—Evet, haklısınız da, eğer o zamanlar yani gençliğinizde köyde kalsaydınız ve İstanbul'a gitmeseydiniz, İstanbul'un gerçek yüzünü görüp, büyük şehir yapısını tanıyabilecek miydiniz? Kısacası aynı şimdiki gibi düşünebilecek miydiniz?

—Tabi ki hayır! Benimde anlatmaya çalıştığım şey o zaten. İnsanlar yaşamadıkça, görmedikçe anlayamıyorlar işin içini dışını. Ve kaybetmedikçe de, kıymetini bilmiyorlar ellerindeki değerlerin. İşte hayat tecrübesi dediğimiz şey de budur.

—Evet, Cafer amca, ikimizin konuşmaları ve düşünceleri hayat tecrübelerimiz arasındaki farkı ortaya koyuyor zaten. Gerçekten bazı şeyleri tam anlamıyla kavrayabilmek için yaşamak gerekiyor. Siz yaşadığınız için olaylara daha somut ve nesnel olarak yaklaşabiliyorsunuz. Bense sadece görebildiklerim ve düşünebildiklerim kadarıyla değerlendirmeler yapabiliyorum.

Cafer Efendi, yine cebinden köstekli saatini çıkarıp baktı. Yusuf'a dönerek:

—Ooo! Saat de bir hayli ilerlemiş, dedi. Hadi kalsan. Abdestimizi tazeleyene kadar ezan da okunur.

Sonra ayağa kalkarak ikisi de dışarı çıktılar. Abdestlerini tazeleyip, akşam namazı için caminin yolunu tuttular.

*

*

*

Namaz çıkışında Mustafa hoca, Cafer efendiyi ve Yusuf'u akşam yemeğine davet etmişti. Cafer Efendi de bu daveti geri çevirememiş, Yusuf'la beraber Mustafa hocalara misafir olmuşlardı. Cafer Efendi ilk olarak torunu Tuba'yı kucaklayıp, doya doya hasret gidermiş, sonra İstanbul'da olanları bir bir Mustafa hocaya da anlatmıştı. Mustafa hoca da, belli bir müddet babasının ölümünü Tuba'dan gizli tutmasını tavsiye etmişti Cafer efendiye.

Yusuf ise, her zamankinin aksine o akşam daha rahattı. Çünkü Tuba'dan beklediği cevabı almış, duygularının karşılığını fazlasıyla sunmuştu Tuba ona. Artık utanmıyordu Tuba'dan. Aynı duyguları paylaşmanın rahatlığı ve özgüveni, sevdiğiyle arasındaki yabancılık hissini bir nebze olsun ortadan kaldırmıştı.

Mustafa hoca, artık konuyu açmak istiyordu Cafer efendiye. Ama Yusuf'un yanında konuşmak istememişti nedense. Bu düşünceyle oturduğu yerden hafifçe doğruldu. Cebinden belli bir miktar para çıkarıp Yusuf'a uzattı:

—Yusufçuğum! Sana zahmet bakkala gidebilir misin? Diye sordu. Aslında Yusuf'u bakkala göndermesi, Cafer efendiyle rahatça konuşabilmek için son anda düşündüğü bir bahaneydi.

Yusuf, gayet saygılı bir tavırla:

—Ne demek hocam! Tabi ki giderim, diye cevap verdi. Ne alınacaksa siz söyleyin yeter.

—Biraz çerez al da, sohbet esnasında yiyelim.

—Baş üstüne hocam, diyerek Mustafa hocanın uzattığı parayı aldı ve hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Cafer Efendi, mahcup bir edayla:

—Niye zahmet ettin hoca efendi, diye çıkıştı. Çereze falan ne gerek vardı şimdi? Ne güzel çayımızı içip sohbetimizi ediyorduk.

—Çerez bahaneydi Cafer Efendi. Sadece sizinle konuşacağım mevzudan şimdilik Yusuf'un haberi olmasın istedim. O yüzden Yusuf'u gönderdim.

—Hayırdır inşallah! Bu kadar mühim olan konu nedir, merak ettim vallahi.

—Bizim Yusuf'u baş göz edelim diyorum. Artık onun anası babası bizleriz. Özellikle de siz... Biliyoruz ki Yusuf sizi öz babasından ayrı tutmuyor.

—İyi de kiminle evlendirmegi düşünöyorsunuz? Bunları düşündöyseniz, aklınızdan geçen bir aday da belirlemişsinizdir herhalde.

—Kendimce bir aday düşünüyorum ama bu konuda sizin düşönceniz de çok önemli.

—Peki, Yusuf'un karakterine yakışacak bir aday mıdır düşöndögünüz şahıs?

—Hem de en uygun ve en yakışır aday...

—Dur tahmin edeyim. Tuba mı?

—Evet! Bunların yaşadıkları onca şeyi de düşöndüm tabi ki. Onları burada karşılaştıran sebep, bir rastlantı olamaz değil mi?

Cafer Efendi, gülömsedi. Başını önüne eğip uzun müddet düşöndükten sonra, manalı bir ifadeyle Mustafa hocanın yüzüne baktı.

—Keşke, keşke hoca efendi. Keşke Allah o saadeti görmeğı nasip etse bana. Benim haftalar önce düşöndüklerimin adeta tercümanı oldun. Aynı şeyleri ben de düşöndüm ama takdir edersin ki burada önemli olan bizim düşöncemiz değil, onların düşöncesidir. Yeter ki onlar he desin, gerisi başım gözüm üstüne.

—O zaman siz Yusuf'un ağzını arayın, benim hanım da Tuba'nın ağzını arasın bakalım. İnşallah olacağı varsa, bu hayır işi daha fazla uzatmayalım.

—İNşallah hoca efendi, inşallah. En yakın zamanda bu işi hayırlısıyla sonuçlandırıp, o yetimlerin yuvasını kuralım.

—O zaman yarın öğlen sizden haber bekliyorum.

—Tamam! Bu akşam ben uygun bir dille konuyu Yusuf’a açar, niyetini yarın öğlen namazından sonra size iletirim.

Bu hayırlı sohbet bitmişti ki, bahçe kapısında Yusuf beliriverdi. Elinde küçük bir poşet selam verip, Cafer efendinin yanına oturdu. Büyüklerinin yanında adabını her zaman koruyan ve büyükleri konuşurken asla raya girmemeği kendine adet edinen bir yapıya sahipti. Bu yüzden elindeki poşeti sehpanın üzerine bıraktıktan sonra, sessizce yerine oturup, başını önüne eğdi. Tuba’yı düşünüyordu. Onun dışında hiçbir şey omurunda değildi. Bu yüzden Cafer efendiyle Mustafa hocanın konuştuklarını da merak etmiyordu. Hayatı sadece Tuba’dan ibaretmiş gibi, bütün ruhuyla ona teslim olmuştu. Hayatının hem düşüydü o, hem de gerçeği.

*

*

*

Yusuf, içeri girer girmez, hemen ocağa çay suyunu koydu. Cafer fendinin yanına oturarak:

—Eee Cafer amca! Anlat bakalım Mustafa hoca beni niye bakkala gönderdi? Diye sordu.

Cafer Efendi, şaşırmıştı beklemediği bu soru karşısında.

—Çerez, çerez almaya gönderdi ya...

—Ya öyle mi? O zaman o mühim konuyu niye konuşmadınız?

—Konuştuk oğlum. Sen bakkala gittikten sonra...

—Niye sustun Cafer amca? Hadi devam etsene.

—Tamam oğlum! Daha fazla kıvıramayacağım. Doğru anlamışsın, Mustafa hoca senin yanında konuşmak istemedi.

—Benim yanımda konuşulmayacak kadar mühim olan konu neydi ki? Sonra bana güvenmiyor mu?

—Aman ha Yusuf! Sonradan pişman olacağın laflar etme. Biliyorsun ki Mustafa hoca seni çok sever ve sana çok güvenir. Aksi halde...

—Eee aksi halde... Hadi Cafer amca anlatacaksan doğru dürüst anlat. Kafam iyice karıştı vallahi.

—Tamam, doğru dürüst anlatacağım ama sen de bana birkaç hafta önce sorduğum sorunun cevabını ver. Ama çekinmeden... Doğru dürüst cevap ver.

—Hangi soru Cafer amca? Bana soru falan sorduğunu hatırlamıyorum.

—O zaman tekrar soruyorum. İyice düşün sonra cevap ver. Söyle bakayım torunum Tuba'yla evlenir misin?

Yusuf'un dili tutulmuştu bu teklif karşısında. Bu soru karşısında haftalar önce hissettiklerini hissetmiyordu tabi ki. Çünkü Cafer efendinin torununu o zamanlar tanı-mıyordu. Şimdi ise tanıyordu. Yüreğinin sultanı, aşkının kaynağı Tuba'sıydı biliyordu artık. Birazcık arsız olsa, utancına biraz gem vurabilse, "hemen seve seve evlenirim" diye haykırıracaktı ama yine tek yaptığı şey susmak ve başını önüne eğmek olmuştu.

Cafer Efendi, yanakları kızaran Yusuf'un omzunu okşayarak devam etti:

—Bak güzel evladım! Büyük bir hızla sonu gelen bir ömür süresini yaşıyorum. Bu süre içerisinde de öyle olaylar yaşadım ki ne sen sor ne ben söyleyeyim. İnan oğlum, bunda utanacak, çekinecek bir şey yok. Ben senin ba-

ban yerindeyim. En azından ben o yakınlığı senden gördüm ve o duyguyu sana karşı hissediyorum. Bir babanın görevi de dünya gözüyle evladının mürüvvetini görmektir. Yoksa beni buna layık görmüyor musun?

—Hiç öyle şey olur mu Cafer amca? Biliyorsun ki ben sana belki öz babamdan daha çok bağlandım. Daha çok güvendim.

—O zaman problem ne? Niye benden bu kadar çekiniyorsun? İnsan gönlünü en yakınına değil de kime açar oğlum?

—Ben böyleyim işte Cafer amca. Her insanın bir yapısı, onu diğer insanlardan ayıran değer yargıları vardır. Ben de böyle görüp, böyle yetiştim işte.

—Her neyse oğlum! Hadi bana cevap ver şimdi. İçinden geçenleri hiç çekinmeden söyle bana. Sözcüklerden korkma. En azından değer verdiğin ve sana değer veren insanlar karşısında korkma. Söyle şimdi teklifime evet diyor musun?

—Bana kalsa seve seve evlenirim ama...

—Tamam, işte senden beklediğim cevap bu. Gerisini düşünme. Allah'ın izniyle en yakın zamanda her şey yoluna girecektir. Senin gibi bir damadım olacak ya, artık gözüm arkada gitmem. Allah akıbetinizi hayırlı eder inşallah.

Yusuf, heyecandan ölebilirdi o anda. Hiç beklemediği bir anda Cafer efendinin beklenmedik teklifi aklını başından almıştı. İçine sığmayacak kadar yüreği kabarmış, kime, neye teşekkür edeceğini şaşırmıştı o anda. Cafer efendiye mi teşekkür etmeliydi, Mustafa hocaya mı, yoksa karşısına çıktığı için Tuba'ya mı bilemiyordu. Ama o yine asıl şükür sahibine dönmüştü. Yatağına sessizce uzanıp,

yüreğinin döndüğü kadarıyla, minnet dolu şükür sözcüklerini, tıpkı Cafer efendinin dediği gibi korkmadan sunmaya çalışmıştı Mevla'sına.

—Sana şükürler olsun ya rabbim! Diye asıl hak edene yakarıp, teşekkür etmişti. Sonra da, İmamı Mehdi'ye yönelmişti minnet dolu yüreği.

—Ey Mevla, Ey gaybet ülkesinin sultanı! Ey iman yüklü yüreklerin umudu, fermanı! Bana sunduğun o mübarek, o iffetli emanete nihayet kavuşuyorum. Ve sana söz veriyorum ki, emanetine, son nefesime kadar sahip çıkıp, onu koruyacağım. Belki beyaz bir gelinlik giydiremeyeceğim ona ama, onu sevgi ve iman dolu yüreğimle saracağım daire sana söz veriyorum. Bizleri yalnız bırakma ey İmamım, ey umudum.

*

*

*

Mustafa hoca, namazı kıldırıp, seccadesini topladıktan sonra caminin balkonunda kendisini bekleyen Cafer efendinin yanına vardı. Selam verip yanındaki sandalyeye oturdu.

—Yusuf nerede? Diye sordu.

Cafer Efendi, gayet sevinçli bir halet ile cevap verdi:

—Sabah erkenden kalkıp yine işe gitti.

—Konuştun mu dünkü meseleyi onunla?

—Konuştum, konuştum. Allah'ın izniyle o iş tamamdır. Biraz utandı, çekindi ama o da istiyor Tuba'yla evlenmeği.

—Çok iyi. O zaman hemen hazırlıklara başlayalım. Hayır iştir, fazla geciktirmeğe gelmez.

—İyi de Tuba ne diyor bu işe?

—O da tamam Cafer Efendi, o da istiyor çok şükür.

—Desene bundan sonrası artık bize kalıyor. O zaman bir an önce neler yapacağımızı planlayalım.

—Yo, yo! Burada böyle ayaküstü konuşulmaz böylesine mühim bir konu. Hadi kalk Cafer Efendi. Bize gidelim, şimdi yemek de hazırdır. Önce karnımızı güzel bir doyuralım. Sonra oturur uzun uzun konuşuruz.

Cafer Efendi, yüreğinde fokurdayan coşkuya gem vurmaya çalışarak, oturduğu yerden kalkıp, Mustafa hocanın peşi sıra yürümeğe başladı. İçini olağanüstü bir duygu kaplamıştı. Kısa zamanda gelişen o hayırlı olayın neresindeydi bilemiyordu. Allah'ın inayetiyle aynı zamanda hem gelin sahibi oluyordu hem de damat...

Mustafa hoca, yine Cafer efendiye balkonda yer göstererek içeri geçti. Birkaç dakika sonra Tuba, elinde tepsi balkona dedesinin yanına geldi. Tepsiyi sehpanın üzerine bırakıp, sevinç ve minnet kokan bir sıcaklıkla yaşlı adama sarıldı.

—Nasılsın dedeciğim? İyi ki geldin. Seni bir gün görmesem dahi çok özlüyorum. Daha fazla özletme artık kendini. Sık sık gel olur mu?

—Sen iste yeter ki, benim Zehra kokulum. Benim iman nakışlım. Sen iste her gün şu kapının önünde yatarım. Kurban olsun deden sana. Kurban olsun.

O esnada Mustafa hoca açık olan kapıda belirdi. Tuba hemen toparlanarak, mahcup bir telaşla içeri geçti. Mustafa hoca, biraz mahcup bir haletle:

—Kusura bakmayın Cafer Efendi, kusura bakmayın, diye kekeledi. Herhalde torununuzla muhabbetinizi engelledim. Kızcağız da utandı baksana.

—Yok canım. Siz yabancı mısınız ki sizden utansın. Buyurun buyurun...

Mustafa hoca geçip Cafer efendinin karşısına oturdu. Sonra gayet kararlı bir ifadeyle Cafer efendiye tekrar döndü:

—İçerde hanımla da konuştuk. Biz istiyoruz ki aile arasında sade bir nikâh kıyalım. Daha fazla dallandırıp budaklandırmayalım yani. Zaten Tuba da sade bir nikâh töreninden yanaymış. Siz ne dersiniz?

—Vallahi çok iyi düşünmüşsünüz derim. Eminim ki Yusuf da bu düşüncenizi paylaşacaktır.

—O zaman anlaştık. şimdi sıra doğru dürüst bir ev ayarlamaya geldi.

—Nasıl doğru dürüst bir ev yani?

—O tek göz evde mi yaşayacaklar? O ev neredeyse harabeye dönmüş. Sonra o evde ne yapar o garipler?

—İşte bu konuda Yusuf sorun çıkarır. Çünkü o eve öylesine bağlıdır ki, başka bir evde oturmayı kabul edeceğini pek zannetmiyorum. Çünkü o ev onun için bir mabet, kutsal bir mekndır.

—yle şey olur mu canım. Sıradan bir harabe işte.

—Sen yle düşünebilirsin ama gerçekten oranın maneviyatından koparıp alamayız Yusuf'u. İstersen bu düşünceyi bir de Tuba'yla paylaşalım. Belki onun fikri belirleyici olabilir. Nihayetinde o evde yaşayacak olan onlar değil midir?

—İyi o zaman, siz oturun ben bir Tuba'yı çağırayım da onunla konuşalım.

Mustafa hoca, açık olan kapıdan seslendi:

—Tuba! Tuba! Az gelir misin kızım...

Tuba, hemen gelip, kapının önünde dikilmişti:

—Buyur dayı! ...

—Gel, geç böyle otur kızım. Seninle bir şey konuşağız.

—Buyurun sizi dinliyorum.

—Bak Tuba! Bizden çekinmene, sıkılmana gerek yok artık. Sana soracağımız soruya lütfen içinden geldiği gibi, çekinmeden cevap ver.

—...

—Bak kızım! Dedenle de oturup konuştuk. Allah'ın izniyle aile arasında yapacağımız sade bir törenle Yusuf'la nikâhınızı gerçekleştireceğiz. Ama bir sorun var. Oturacağınız ev konusunda senin de fikrini almak istiyorduk. Biliyorsun Yusuf'un evi tek göz, yıkık dökük küçük bir evdir. Sizin orada oturmanıza, ne yalan söyleyeyim, benim gönlüm pek el vermiyor. Daha geniş ve ferah bir ev ayarlamak istiyoruz. Bu konuda senin de düşüncelerini almak istiyoruz.

Cafer Efendi hemen araya girdi:

—Bak kızım, Yusuf'un o evden ayrılıp da başka bir evde oturmak isteyeceğini de hiç zannetmiyoruz. İşin bu yönünü de düşünsen iyi olur.

—Hayır! O ev dışında başka bir eve gerek yok. Oturacağımız evin Birden çok odası olsa daha mı manevi-yatlı, daha mı huzur verici olacak sanki? Önemli olan oturacağım ev değil, evleneceğim insandır. Sonra o evi daha İran'dayken rüyamda görmüştüm. Sizce bunun bir önemi yok mu? Neden burayı değil de, o evi gördüm? Hayır, dayı o ev benim için gerçekten kutsal bir evdir ve ben o evden başka bir yerde oturmak istemiyorum.

Mustafa hoca, tekrar yineledi:

—Bak Tubacığım! Sakın yanlış anlama. Ben sadece sizin rahatınız için bu fikri ortaya attım. Daha güzel bir evde yaşamanızı istiyorum.

—Yok dayı! Evin güzelliği falan benim umurumda değil. Nihayetinde Hz. Ali ve Hz. Fatıma-tu Zehra kurban

olduklarımın oturduğu evden de kötü değil ya. Benim amacım huzurlu ve maneviyatlı bir hayat sürdürmek o kadar. Gerisine Allah kerim...

Tuba'nın verdiği cevap, yeterince tatmin etmişti Mustafa hocayı. Cafer Efendi de, torununun ağzından süzülen sözler karşısında duygulanmış, şükürvari bakışlarını bir an olsun Tuba'dan alamamıştı. Nihayetinde artık bu güzel birliktelik için hiçbir sorun kalmadığına inanılarak, nikâh tarihi belirlenmişti. Bir hafta sonra Cuma günü, namazın akabinde, nikâhlarının kıyılması kararlaştırılmıştı.

*

*

*

Cuma namazından sonra, Mustafa hoca, Cafer efendi, köyün ileri gelen yaşlılarından birkaç kişi ve Yusuf, Mustafa hocaların evinde, nikâh töreni için toplanmışlardı. Her şey çok sadeydi ve çok çabuk gelişmişti. Birbirlerinin kalbine sevgi tohumlarının atıldığı Yusuf ve Tuba ise, ebediyete kadar süreceğine inandıkları beraberliklerinin mutluluğunu yaşıyorlardı. Öğlen yemeğinin ardından okunan Kuran-ı Kerim ve edilen duaların ardından, Mustafa hoca Yusuf ve Tuba'nın evlenme akitini okumuş, bir daha ayrılmamak üzere o iki yetimin yüreklerini, iman ve aşk duygusuyla bağlamıştı. Artık edilen duaların hasat mevsimi başlamış, ağır emanetler sahiplerine teslim edilmişti.

Nihayet nikâh töreni sona ermiş, küçük bir kalabalık sessiz sedasız o iki genci getirip evlerine bırakmışlardı. Artık o soğuk ve yalnızlık hissiyle donanmış ev, sınırsız bir duygu esnemesiyle, sarıp sarmalamıştı o iki öksüz yüreği. O ev ki, onların sonsuzluk duygusundan yontu yontu,

aşk, bağılılık ve sadakat yeminleri ettikleri, Zehra'nın eviydi. Simsiyah gecede onları bu mübarek evde kutlamaya gelen biri vardı ama. Kır atın üstünde gülümseyen güneş yüzlü İmam... Öyle bir gelişti ki, sessizliğin soluk aralıklarında, esneyen bir güneş demeti gibi sokuluvermişti karanlığın parmak uçlarına. O kutlu ziyarete kimseler şahit olamamıştı. Yusuf ve Tuba bile... Gecenin burcuna doğan o güneşe, sadece yıldızlar şahitti.